

NADALA CATALANA

Que a cada poble de la terra
li sigui reconeguda la seva identitat
Sense guerra
sense pecat
sense mentida d'una falsa unitat.

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XXI, NÚMERO 474

1er DE GENER DEL 2002

PREU: 1,80 € - 300 PTS

BONES FESTES I ANY 2002 AMB PAU I SALUT, MILLOR

estadesmoncaira@yahoo.es

Benvolgut director i redactors
amb tots els vostres col·laboradors
rebeu tots ma felicitació
i per sa mateixa ocasió.
unesq als qui són simples lectors

També aquells que a internet
conten sóc un beneït
i de Sòller o Fornalutx
pensen que del sexe jo vaig fluix

A tots i totes homes i dones
Salut, Pau i Festes Bones.

Bon Nadal i que l'any 2002 del cap fins a
la cua sigui millor.

**Joan Antoni Estades de
Moncaira i Bisbal**

TOTUM HONOREM MEUM
Prudent o imprudent
de ma terra, ma llengua i ma gent
haig reivindicat la rel
i m'he mantingut sempre fidel.

CIUTAT

Fa 16 anys que en Manolo Pavón i n'Ernestina Pujol regenten el Taller RPM Sport al carrer d'Antoni Ribes de Ciutat. Tel. 971 468 803

Fa 10 anys que en Bartomeu Niell i na Margalida Salleres regenten la botiga taller Permaglas al carrer de n'Antoni Ribes de Ciutat. Fan restauració de barres. Tel. 971 771 515

**LA
REVISTA
DELS
EMPRESARIS**

Unió de Pagesos organitza denou cursos d'aplicadors fitosanitaris, per tota l'Illa de Mallorca

Unió de Pagesos de Mallorca, organitza dins els primers quatre mesos de l'any 2001 dinou cursos per pagesos professionals, d'aplicadors fitosanitaris.

Aquests cursos son imprescindibles per qualsevol pagès, ja que és una normativa estatal d'obligat compliment, per això des d'Unió de Pagesos, hem fet un esforç important d'apropar la formació als pagesos i per això hem repartit els cursos per tota l'illa de Mallorca.

Els cursos és divideixen en tres nivells: el bàsic, qualificat i especial; dels quals Unió de Pagesos en fem 12 de bàsic, 4 de qualificat i 3 d'especial.

És important recordar que tots els pagesos han de dur a terme els cursos. Ω

CALENDARI CURSOS DE FORMACIÓ PER L'APLICACIÓ DE PRODUCTES FITOSANITARIS

BÀSIC:

Codi curs	Dates previstes	Municipi
BAS-01	8,9,11,12,15 Gener	Manacor
BAS-02	11,12,13,14,16 Febrer	Sa Pobla
BAS-03	18,19,20,21,23 Febrer	Porreres
BAS-04	18,19,20,21,23 Març	Vilafranca
BAS-05	4,5,6,7,9 Març	Santa Maria
BAS-06	11, 12, 13, 14, 16, Març	Felanitx
BAS-07	18,19,20,21,23 Març	Sant Joan
BAS-08	2,3,4,5,6 Abril	Llucmajor
BAS-09	8,9,10,11,13 Abril	Palma
BAS-10	15,16,17,18,20 Abril	Inca
BAS-11	2,3,4,5,6 Abril	Artà
BAS-12	8,9,10,11,13 Abril	Sóller

ESPECIALS:

Codi curs	Dates previstes	Municipi
CUA-01	15,16,18,22,23,25,26,29,30 Gener	
	1,2,5,6,8 Febrer	Manacor
CUA-02	11,12,13,14,15,18,19,20,21,22,23,25,26,27 Febrer	Sa Pobla
CUA-03	25,26,27 Febrer	
	4,5,6,7,8,11,12,13,14,15,16 Març	Inca
CUA-4		Palma

QUALIFICAT:

Codi curs	Dates previstes	Producte	Municipi
ESP-01	28,29,30,31 Gener		
	2 Febrer	Arsènic sòdic	Inca-Palma
ESP-02	4,5,6,7,9 Febrer	Arsènic sòdic	Manacor
ESP-03	15,17,19,22,24,27 Abril	Bromur de metàl	Manacor

PER MES INFORMACIÓ I PER FER LA INSCRIPCIÓ PODEU TELEFONAR A L'UNIO DE PAGESOS DE MALLORCA: 971.464142/467657

S A P O B L A

N'Àngela Martínez i la seva neboda Francesca Crespí són bunyoleres. Comencen per les Verges i fan buyols cada diumenge durant tot l'hivern. Tel. 611 518 381

En Joan Arrom de Llubí és professor d'Institut. Actualment és el delegat de teatre de la Conselleria de Cultura del Govern Balear. El trobarem a un cafè de sa Pobla en una reunió de feina amb n'Alexandre Ballester, un dels millors autors teatrals d'avui en dia. Tel. 971 177 385

**Especial dedicat a
CIUTAT DE
MALLORCA**
Si vos ha agradat,
telefonau al
971 26 50 05
i el vos enviarem cada
quinze dies.

Foc i Fum

MATEU JOAN I FLORIT

* En Ben Laden que se pensava ser tot lo món està en lloc desconegut o amagat com un conill dins les llodrigueres de l'Afganistan. I el Cardenal Mul·là Omar, aquell integrista que feia anar les dones tapades de cap a peus, condemnades a la indigència, ja que si no les deixen fer feina ni estudiar ni res, no els queda més que demanar almoïna, que les executava al camp de futbol i les feia les mil injustícies en nom de Déu, ara fugitiu en lloc desconegut, temorenc que si l'agafen el judiquin pels seus molts greus pecats i crims, els de la Lliga del Nord. Els integristes espanyols s'acosten tan com poden a l'amic americà temerosos que la Lliga Nord Ibèrica, si aquesta s'aixeca un dia farta d'espoliació, injustícia i vexació, els passi el mateix que a Chaichescu de Bulgària, executat pels seus homes, o a Milosevick de Sèrbia, avui a la presó en espera de ser jutjat pels seus crims contra la humanitat. I, és que els temps canvien molt ràpidament, i aquells qui estaven a la cúpula del poder un dia, poden passar a les

masmorres més fosques l'endemà si el poble els veu la dolenteria i els gira l'esquena.

* Perquè de dolents ho són molt aquesta gent. Ho són els bisbes i les abadeses que duïen els seus milions a Gescartera per fer més milions abans de morir rics i plens. Els militars d'alta graduació que hi tenien els seus doblers i els dels orfes i els alts dirigents del PP que mai en tenen prou de diners malgrat ser els més rics de l'Estat. Més dolents encara són els Camacho i companyia que com que no pagaven dels seus donaven doblers a palades a les seves entretingudes i feien festes milionàries als prostíbuls de Madrid.

* Mentrestant, nosaltres caminam cap a la independència: Enguany per primera vegada després de la ocupació espanyola l'any 1715, l'exèrcit espanyol no prendrà part a la Festa de l'estàndar dia 31 de desembre a la Plaça de Cort. El general Fomentín ha dit que la causa és que ja no hi ha soldats de lleva

i que els professionals tenen dret a fer festa aquest dia. La veritat és que el general i els seus comandaments estan cansats de rebre insults per part dels independentistes i de veure les seves estelades voleiant pe tot arreu. Substituiran l'exèrcit espanyol els Cavallers de Sant Jordi, que ha existien en temps del Rei En Jaume i que ara s'han trobat a reorganitzar i la Policia Municipal de Ciutat que també són dels nostres. Una altra passa cap a la independència de Castella és la mort de la pesseta espanyola i el naixement de l'euro europeu. Cada dia som menys espanyols i més europeus.

* Catalunya tindrà a partir del 2 de gener el primer diari esportiu en català, El 9, que dirigirà en Jordi Garau. L'empresa editora té el nom de Coordinadora de Mitjans (CECM) de la qual formen part el diaris i publicacions Segre, regió 7, El Nou 9, El Punt, Diari d'Andorra, 3 de 8 i Vilaweb. Més endavant s'hi sumaran El 9 Punt i l'Hora del Garraf. Aquest diari tindrà 32 pàgines. Anirà encartat en els esmentats diaris i a més a l'àrea metropolitana de Barcelona es vendrà als quioscos. Els illencs i valencians haurem de viatjar a Barcelona si el volem comprar. Aquest diari tindrà una tirada de 55.000 exemplars.

* Tanmateix, els talibans fonamentalistes espanyols, fan tot lo que saben per neutralitzar la història que va al nostre favor: Han inventat el patriotisme constitucional d'una constitució que no varen votar i ara anomenen sacrossanta, han penjat la E d'Espanya a tots els vehicles de l'estat, fan una llei que farà que a les universitats hi hagi un delegat del govern de Madrid amb el nom de rector, i la de lleis que faran per tal d'ofegar les nacions presoneres de Castella. I això ho faran fins que des de la Lliga del Nord deixem de votar als partits espanyols i votem els nostres partits, que també en tenim a Galícia, Astúries, Euskadi i als Països Catalans.

* Donant voltes per la barriada palmesana de son Gotleu, un se pensa estar per Andalusia però amb algun mallorquí. És trist veure la quantitat d'homes jugant a dominó i bevent cervesa les hores de feina. La tragèdia de molta de gent arreu de la costa dels Països Catalans que no tenen feina durant 5 mesos cada any per tenir molts d'hotels tancats clama al cel. Això ja dura 40 anys i no sembla que dugui camí d'arreglar-se. És vera que l'estat paga l'atur cada més, però això no atura el drama de gent que se tira al vici per no tenir altra cosa que fer. L'ociositat és la mare de tots els vicis, deien els clàssics. Ω

Llengües

Rafael Badia
<rbadia@pie.xtec.es>
escriu:

Amics i amigues,

-Us explicaré les meves experiències personals: Fa 4 anys vaig crear una web en català. De cara a una expansió cap a Amèrica Llatina, en vaig fer una versió en castellà i no en anglès perquè domino més bé el castellà i no ens cal una llengua intermèdia per comunicar-nos.

-Et comprenc, jo també faig igual, però no estic gens segur que això sia el millor. pensa que el R. Madrid i la Fira d'Abril de Sevil·la que tant ens han fotut foren fundats per catalans i l'Aleti de Madrid per un basc. Sóc partidari de fer independentisme català en foraster de cara a les relacions públiques amb el món hispanòfon. Però res més: la resta, sempre que puguem, en català. I, si no, en anglès, que és la llengua depredadora dels nostres assassins hispanofrancesos.

Amb els amics d'Andalusia o d'Extremadura, o de Xile o d'Argentina m'és molt més fàcil i còmode comunicar-m'hi en cas-

tellà que no pas en anglès.

Amb els amics de Chamonix, de París o del Quebec, m'hi comunico en francès i no en una tercera llengua que podria ser l'anglès, per pura comoditat.

Normal, jo també faig igual, però no és la solució ideal per a la llengua catalana.

Tinc uns amics romanesos. Als principis d'aquesta amistat ens comunicàvem en anglès, però vam decidir que ens era molt més fàcil utilitzar una llengua romànica, ja que tant la seva com la meua ho són. Actualment, mantenim les nostres converses en romanès o en francès. Jo de romanès en sé molt poc. Conec romanesos i els he ajudats a establir-se a ca nostra, els parle sempre en català.

Suara he entrat en un bar i m'han atès en castellà. Jo he continuat en català, el cambren en castellà i ens hem entès. Què havia de fer? passar a l'anglès? barallar-m'hi?

-No sé a què ve això, sincerament. Evidentment que a canòstra hem de parlar català, no pas anglès (almenys sempre que sia factible). Només faltaria ara que, després de deixar, segons les èpoques, la llengua pròpia per darre-

re de l'occità, del llatí, del castellà i del francès, ara la deixasim també per darrere de l'anglès.

Ara bé, quan algú em diu a ca nostra o des de Telefònica a Madrid, etc. que no entén català, els parle en anglès, però sols com a darrer recurs. També, de vegades, quan algun castellanparlant jove no m'entén algun mot com ara «setze», els etzibe: «Sixteen!!» (normalment els fa gràcia i entenen el que em passa). Parlar en anglès a un foraster abans de fer-ho en castellà és molt contundent: els està dient que prefereixes una llengua llunyana a la imposició del castellà i que d'espanyol no te'n sents gens ni mica. Els està dient: «Mira, abans mort que espanyol». Contra una postura així els espanyols entenen -perquè el que els espanyols entenen són les realitats, no pas els malabarismes ideològics i els rotllos ficticis dels nacionalistes catalanets- que no hi ha res a fer perquè és una postura de força i de dignitat i que, en comptes de fer-se els pinxos amb l'esclau catalanet sempre a la defensiva, més els val donar-nos la independència perquè ja ens l'estem agafant de fet, perquè els tractem d'igual a igual i com a estran-

gers, no pas com a reclamadors de res ni com a espanyols descontents que s'ho estan rumiant.

Les coses clares si volem un país clar. Si no ens expliquem bé, és normal que no ens entenguin. Com deia Josep Armengou: «Volem que ens reconeguin i tanmateix no ens donem a conèixer». Evidentment: més clar aigua.

Si els catalanets som uns infantils cagats amb complex d'esclau, que no esperem comprensió de cap poble sobirà. Primer llevem-nos de damunt tots aquests complexos podrits que duem.

Els flamencs solen usar l'anglès amb els valons, abans que el francès, malgrat que solen parlar també francès. Sincerament, a mi m'agradaria que l'anglès em resultàs tan còmode de parlar (que no ens sol resultar) com per anar a Madrid parlant anglès i no pas foraster. Per això val la pena d'invertir molt a aprendre'l a parlar bé.

En canvi, avui ha aparegut a l'ascensor de casa meua el full que deixa la companyia del gas perquè hi anotem les lectures del comptador. Era en català a la

banda esquerra i en castellà a la dreta. A més a més, escrit a mà hi deia: «Se recogerá el miércoles».

M'he empenyat i ho he retocat. Ara ho diu només en català.

Em pareix correcte. Jo també faig coses així.

I podria continuar amb un llarg etcètera de petits detalls quotidians.

Pròximament us obsequiaré -perdoneu-m'ho- amb un tractat pràctic de sociolingüística de xoc o guerra guerrejada quotidiana per la llengua catalana: respostes llampants, actituds pràctiques, etc. front a la invasió i la substitució lingüística.

Ah! i somio que abans de morir Déu em permetrà de veure el meu país lliure i independent.

Salutacions cordials, Amèn. Però no ens convé somiar gaire. Hem menester de solucions realistes, pràctiques, de força (sense violència, però).

Portem massa segles somiant: és hora que vingui el príncep i desperti la Bella Catalunya al palau envaït per la diabòlica malesa espanyola. Ricard Colom de Castelló. Ω

HI HA GENT
A QUI LI
MOLESTA QUE
ES PARLE
ES PENSE I
S'ESCRIGA
EN CATALÀ

ÉS LA MATEIXA
GENT A QUI LI
MOLESTA
QUE ES
PARLE ES
PENSE I
S'ESCRIGA

Mallorquí
La llengua catalana, pròpia de les Illes
Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de
saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu
poble o barriada

La justícia a Catalunya:

Volem veure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLINGÜA

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem veure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLINGÜA

A propòsit de la suposada «epidèmia d'hepatitis C» a València

Com es construeix un «Malalt d'hepatitis C»?

Una persona passa a ser un «malalt d'hepatitis C» si es creu a l'equip mèdic hospitalari quan li diu: «vostè té l'hepatitis C». Aquesta persona s'ho creu perquè confia en les titulacions dels facultatius i en que l'hospital té la tecnologia més avançada possible. A l'esmentada persona, com que confia en allò que li diuen a l'hospital, ni se li ocorre qüestionar res, per la qual cosa accepta plenament el diagnòstic i es marxa a casa convençuda de que «tinc l'hepatitis C». Probablement queda preocupadíssima per això, ja que li han dit que l'«hepatitis C és la més perillosa», que «es cronifica en la majoria de casos» i que «en una part d'ells evoluciona cap a una cirrosi o fins i tot cap a un càncer hepàtic». I també probablement es trenqui el seu equilibri psicossomàtic si existia, o s'aguditzí el seu desequilibri si ja estava desequilibrat. Total, o començarà a trobar-se malament si es trobava bé, o es sentirà pitjor si ja es sentia malament. Queda clar que, fins ara, la persona que va a cercar el resultat està indefensa, i es suau argila en mans dels seus metges.

Lo decisiu ara és precisar quan un metge hospitalari li diu a algú que té una «hepatitis C», i és allò decisiu donat que transmetre aquest diagnòstic és allò que en realitat crea un «malalt d'hepatitis C». Per a que el metge s'atreveixi a afirmar convençut que la persona que te enfront està «malalta d'hepatitis C», la condició necessària, i desgraciadament quasi sempre 2 suficient, és que hagi donat positiu a un test que han fet en el laboratori a la sang de l'esmentada persona, i el resultat de la qual el metge se limita a llegir. El metge te complerta confiança en que el test indica de manera totalment certa si la persona és o no un «cas d'hepatitis C», en que els científics que han dissenyat el test tenen tots els elements necessaris per això (probablement el metge

ignora, per exemple, que el «virus de l'hepatitis C» mai no ha estat aïllat) i en que el laboratori ha fet impecablement el seu treball (probablement el metge desconeix que, per exemple, cada test sol tenir diferents criteris d'interpretació, i que amb un criteri pot donar-se com a positiu mentre que amb el criteri del costat seria donat com negatiu). En conseqüència, el metge es creu el resultat que li arriba escrit, i assumeix la responsabilitat no sempre fàcil de llegir-lo i transmetre-ho al ja pacient. El metge probablement no té idea -ni quasi mai no l'interessa ni es molesta en tenir-la- de quin test s'ha utilitzat, com funciona, com s'interpreta, de quina marca és, si està validat o no, etc. La majoria de metges no volen «complicar-se la vida» i es limiten a «acomplir amb la seva feina». En moltes ocasions, això significa llegir el resultat, transmetre-ho mecànicament i quedar-se tan tranquil... encara que la persona que ha rebut el diagnòstic se'n vagi sense saber on trepitja. I el metge a final de mes reb el seu sou... probablement major que el dels «malalts d'hepatitis C» que ha contribuït a fabricar.

Perquè efectivament és una fabricació de «malalts d'hepatitis C» allò que te lloc amb aquests mecanismes. Els tests es fan d'una forma tan abundant i sistemàtica (abans i/o després d'una operació o de donar a llum, després de donar sang,...) que ja s'afirma que «la prevalència de l'hepatitis C és del 2% de la població», i que «quasi un milió d'espanyols estan malalts d'hepatitis C»...

A més a més, sense voler-ho, les víctimes d'aquest engranatge contribueixen a consolidar-lo.

Per un costat, ajuden a reforçar la creença en l'existència d'un «virus de l'hepatitis C» i de les seves suposades «vies de contagi». Efectivament, com que els hi has dit i s'han cregut que

«tenen hepatitis C» i que «el virus de l'hepatitis C es transmet sobre tot per sang i potser per via sexual», allò primer que fan després de rebre el diagnòstic es cercar quan tingué lloc «el contagi». Revisen el seu historial mèdic -en particular, quirúrgic-, els seus parts, les seves transfusions i, si cal, el seu historial sexual. I com que quasi tota persona ha passat per l'hospital o ha tingut relacions sexuals, la majoria conclouen: «hagué de ser aleshores. És l'explicació més lògica». Encara que segur que hi ha excepcions, és a dir, suposats «casos d'hepatitis C» que mai no han estat operats, que mai no han rebut una transfusió de sang, que mai no han donat a llum, que es casaren verges i no han estat amb altra persona que la seva parella no «infectada», o que fins i tot encara són verges. Són l'encarnació viva que la suposada «hepatitis C» i el seu suposat «virus de l'hepatitis C» són artefactes de laboratori, són construccions fictícies, són fills de la tecnologia emprada i de les concepcions errònies que presideixen tant la utilització com la interpretació d'aquestes «tècniques tan avançades i sofisticades». Són la prova definitiva que la suposada «hepatitis C» i el seu suposat «virus de l'hepatitis C» són el resultat d'una sèrie de convencions pseudocientífiques adoptades entre una sèrie de superespecialistes i alguns grans laboratoris farmacèutics 4, convencions que fan seva acríticament els científics i metges no especialistes, reproduïxen cegament els mitjans de comunicació massius i, evidentment, són creguts per la població. Confio en que aquestes víctimes aviat reaccionin, comprenguin allò succeït, s'atreveixin a testimoniar i ajudin a acabar amb aquest sense sentit.

Per altra banda, la majoria de diagnòstics contribueix involuntàriament a crear la suposada «gravetat de l'hepatitis C». A

acceptar allò que se'ls diu, fan seu el pronòstic i, lògicament, cauen en desmoralitzacions, depressions, etc. que poden tenir greus repercussions en la seva salut. I lamentablement són medicades amb grans quantitats d'interferon que produeixen reaccions autoimmunes i perturbacions del sistema nerviós, i també amb perillosíssims suposats antivirals d'entre els que són desgraciadament utilitzats en el camp d'«això» anomenat «SIDA». L'estrès psicològic, emotiu i tòxic que aquesta situació comporta poden tenir greus conseqüències a mitjà termini. Però, és clar, la responsabilitat es còmodament atribuïda al mai no aïllat «virus de l'hepatitis C»...

Però resulta que el perillós tractament hospitalari és avaluat mitjançant una anomenada «càrrega viral» mesurada amb la tècnica PCR, que el seu propi inventor, el Premi Nobel de Química del 1993 doctor Kary Mullis, explica que no és apta per a mesurar cap càrrega viral, i menys d'un virus que mai no ha pogut ser aïllat. Com que allò que és interpretat com «càrrega viral del virus de l'hepatitis C» pot disminuir després de començar el tractament per raons que res tenen que veure amb l'inexistent «virus de l'hepatitis C», al pacient se li diu que «el tractament li cau molt bé» i que «ha millorat» encara que en realitat quasi sempre es senti físicament pitjor...

I per a que tot l'invent «hepatitis C» tingui la seva lògica interna, se li amaga al «malalt d'hepatitis C» que el fetge és l'únic òrgan humà que pot regenerar-se al cent per cent. Pel contrari, se li fa creure que el seu fetge només pot anar a pitjor, i que és probable que li aparegui una cirrosi hepàtica o fins i tot un càncer de fetge. Així, si efectivament succeeix que la persona empitjora com a conseqüència de la medicació i del seu desànim, el «pacient» (mai millor dit!)

ho acceptarà com a conseqüència de «l'activitat destructiva del perillós virus de l'hepatitis C». I fins i tot pot ser que augmenti la seva confiança en el metge, que ja l'havia advertit d'allò que succeiria...

Entesos aquests mecanismes, no és difícil vaticinar que en la mesura que més centenars de persones -en particular, dones- siguin cridades a València a «fer-se les proves de l'hepatitis C», inevitablement una part d'elles donaran positiu. I ja hi haurà més víctimes, però no de l'anestesiata acusat sinó d'aquest sinistre però rentable engranatge pseudocientífic-pseudomèdic... Barcelona, 4 de maig del 1998. Ω

Lluís Botinas (director de l'associació C.O.B.R.A.).

Notes:

- 1 La primera part es titula ««Hepatitis C»: veritat o manipulació?», datada el 29 d'abril del 1998.
- 2 Tinc notícies d'un hepatòleg que explica que el test pot interpretar-se de diferents formes i pot indicar coses varies, i que basa el seu diagnòstic final en com es troba la persona, que és l'important. La majoria -tant d'especialistes com de no especialistes- fan cas sobre tot al test. És un cop més la confiança cega imperant en una tecnologia a la qual s'admira tant més quant més es desconeix...
- 3 És indicatiu que «hi ha quelcom que fa pudor en el tema de l'hepatitis C» saber que a Alemanya, amb una població més del doble que l'espanyola, s'estimen menys casos que a l'Estat espanyol: uns 800.000. I encara més que en els EE.UU., amb tres cops més habitants que Alemanya, té «només» uns 270.000 «casos d'hepatitis C»...
- 4 Cada cop més, aquests superespecialistes són assalariats dels esmentats laboratoris. I aquestes multinacionals farmacèutiques també financen les revistes científiques que publiquen les investigacions fetes pels equips pagats pels laboratoris, amb la qual cosa el cicle es tanca i la manipulació és encara més descarada.

El dret a la educació està en perill!

Les reformes de l'ensenyança que tramita el govern Aznar posen en perill el dret a l'ensenyança, perquè ataquen la pública i la subordinen als interessos de les empreses. Aquestes se seuran en el Consell de Govern i en els Consells Socials que aprovaran els pressupostos de la Universitat, se beneficiaran de la mà d'obra gratuïta dels estudiants i definiran els plans d'estudi en fun-

ció dels seus interessos creant titulacions a la seva mida. La competència entre facultats serà oberta a l'introduir que cada centre universitari fixi els seus propis criteris de selecció de l'alumnat, lo que donarà lloc a universitats de primera i de segona en una brega acarnissada per la inversió privada. La doble selectivitat, la mobilitat d'estudiants, la substitució de beques per crèdits a tornar una volta acabats els estudis, la pri-

vatització de la investigació, la precarització absoluta del professorat de tal manera que contempla que el 49% dels professors tinguin contractes no funcionaris eventuais i precaris (de col·laboració, a temps parcial...) són ingredients que contempla el menú presentat pel govern.

És un procés de privatització i d'estructuració de la ensenyança superior en tota regla.

Les jornades de mobilitza-

ció han demostrat la voluntat dels estudiants, professors i personal de les universitats de no deixar passar aquesta agressió; centenars de milers s'han manifestat en les mobilitzacions més importants de la ensenyança dels darrers vint-i-cinc anys.

Si el govern de n'Aznar aconsegueix aprovar la LOU, la següent serà destruir l'ensenyança primària i secundària cosa que no podem admetre; ens hem d'unir tots en la mobilit-

zació contra la LOU i les altres formes educatives del PP.

És cosa de tots. El dret a la ensenyança superior pública i les condicions laborals dels treballadors estan en joc. Ω

Pere Felip i Buades

Què pensen els espanyolistes de nosaltres?

(Alguns pocs exemples)

Aquesta selecció de textos servirà per què els catalans ens adonem que bona part dels espanyols siguin de dretes o d'esquerrres sols ens consideren com una colònia, com un territori ocupat i que no som dignes de defensar els nostres drets i la nostra llengua. Ens volen de catifa. A Espanya no se'ns ha perdut res i molts espanyols ho deixen ben clar.

1715 «Que en las escuelas no se permitan libros en lengua catalana, escribir ni hablar en ella dentro de las escuelas y que la doctrina cristiana sea y la aprendan en castellano...» José Patiño. «Consulta del Consejo de Castilla sobre el Nuevo Gobierno que se debe establecer en Cataluña».

1755 «Nos complacemos mucho en que (conforme al Capitulo Provincial) todos nuestros religiosos entre sí hablen en castellano y a todos mandamos hablen entre sí y con los demás, o en latín o en castellano, so pena de pan y agua por cada vez que tuviesen con los nuestros conversación tirada en catalán». Article 10 del Decreto de Visita del provincial dels Escolapis, pare Jorge Caputi de Mataró.

1901 «Confiar los intereses de la Iglesia en Cataluña y la dirección de las conciencias cristianas, como así mismo la propagación y conservación de la fe católica, a obispos y sacerdotes de otras provincias españolas». José Martos. Gobernador Civil de Lleida.

1906 «Hay que castellaniar a Cataluña... Hay que pensar en español, hablar en español y conducirse como español, y esto de grado o por fuerza. El soldado y el marinero catalán deben ir a servir a otras regiones de España para frecuentar otro trato y adquirir otros hábitos y costumbres... El día 1º de febrero no debe haber un solo soldado en la región catalana siendo substituidos por los de

las demás provincias españolas, llevando allí la mayor guarnición posible y manteniendo el estado de guerra». «Ejército y Armada»

1907 «El problema catalán no se resuelve, pues, por la libertad, sino con la restricción: no con paliativos y pactos, sino por el hierro y por el fuego». «La Correspondencia Militar». Madrid, 13 de desembre de 1907.

1924 «Habiendo llegado a este Gobierno Civil, en forma que no deja lugar a dudas, que determinados elementos han convertido la sardana «La Santa Espina» en himno representativo de odiosas ideas y criminales aspiraciones, escuchando su música con el respeto y reverencia que se tributan a los himnos nacionales, he acordado prohibir que se toque y cante la mencionada sardana en la vía pública, salas de espectáculos y sociedades y en las romerías o reuniones campestres, previniendo a los infractores de esta orden que procederé a su castigo con todo rigor». Circular del Governador Civil de Barcelona general Losada. 1924.

1931 «Si una mayoría de catalanes se empeñan en perturbar la ruta hispánica, habrá que plantearse la posibilidad de convertir esa tierra en colonia y trasladar allí los ejércitos del norte de Africa. Todo menos... lo otro». Ramiro Ledesma Ramos. La Conquista del Estado. 1932 «Antes que el Estatuto la guerra civil». Titular de «El Imparcial» 1932.

1934 «Castilla siente de cerca el placer anticipado de su próxima revancha. Vemos en peligro cierto nuestro pueblo, nuestra alma, nuestro país. Ya es imposible prolongar el letargo. Castilla se levantará y con ella toda España; porque España quiere vivir sabrá demostrar en momentos definitivos que toda ella es Castellana». Onésimo Redondo.

1934. «Una persona de mi conocimiento asegura que es

una ley de la historia de España la necesidad de bombardear Barcelona cada cincuenta años. El sistema de Felipe V era injusto y duro, pero sólido y cómodo. Ha valido para dos siglos.» Manuel Azaña. Memorias. President de la República Española.

1936 «Transformaremos Madrid en un vergel, Bilbao en una gran fábrica y Barcelona en un inmenso solar». General Queipo de Llano. Emissió radiofònica.

1938 «Pero una advertencia. Ya se acabó esta conducta, se acabó la traición, porque nosotros preferiríamos ver a estas tierras pulverizadas antes que verlas otra vez en contra de los sagrados destinos de España». Discurs del Jefe del Servicio Nacional de Propaganda de FET y de las JONS, José Antonio Giménez Arnau. Saragosa, 21 d'abril de 1938.

1938 «Yo no he sido nunca lo que llaman españolista ni patrioter. Pero ante estas cosas me indigno. Y si esas gentes van a descuartizar a España, prefiero a Franco.» Manuel Azaña. Memorias. President de la República Española.

«El decreto de Franco aboliendo la autonomía de Cataluña tenía apasionados suscriptores ante los republicanos.» Juan Negrín. Cap de govern de la República española i president a l'exili. Segons cita Julián Zugazogitia a les seves memòries. «No estoy haciendo la guerra contra Franco para que nos retoñe en Barcelona un separatismo estúpido y pueblerino (...) No hay más que una nación: ¡España! (...) Antes de consentir campañas nacionalistas que nos lleven a desmembraciones que de ningún modo admito, cedería el paso a Franco sin otra condición que la que se desprendiese de alemanes e italianos» Juan Negrín. Cap de govern de la República española i president a l'exili. Segons cita Julián Zugazogitia a les seves memòries.

1938 «Catalán, judío y rene-

gado, pagarás los daños que has causado. Arriba escuadras, a vencer, Que en España empieza a amanecer.» Versió del Cara al Sol cantada durant la Batalla de l'Ebre. 1938.

1939: «Yo lo llevaba fijo en mi mente el día 26 cuando con las tropas de Juan Bautista me metía en el Tibidabo, en Pedralbes. No quería hacerme ilusiones. Están vencidos y soportarán, porque son gente despierta, su derrota y nuestro triunfo; pero... ¿convencidos?... ah! eso ya es más difícil. Quizás imposible. Barcelona seguirá siendo el garbanzo negro de la olla nacional. Por lo menos durante un par de generaciones. Al enjuiciar así el problema catalán del presente y el porvenir, no era ciertamente de los más pesimistas. Yo he oído a más de una persona de claro juicio y temple sereno propugnar la conveniencia de un castigo bíblico (Sodoma, Gomorra) para purificar la ciudad roja, la sede del anarquismo y separatismo, y como único remedio para extirpar esos dos cánceres, señalar el termocauterio destructor implacable». El Tebib Arrumi, pseudònim de l'avi de José Maria Asnar, actual president del Govern espanyol, al Herald de Aragón. 4 de febrer de 1939.

1959 «Todos los catalanes son una mierda» Declaracions fetes el dia 21 de juny de 1959 per Luis de Galinsoga, director franquista i racista de La Vanguardia.

1967 «Me gusta Cataluña a pesar de los catalanes». Declaracions de Santiago Bernabeu, president del Real Madrid Club de Fútbol.

1981 «La mayoría de los emigrantes castellano-leoneses no son felices en Cataluña» J. Martínez Carrión. El Diario de León. 26 de maig de 1981.

1983 «Aquí- en Madrid- el Presidente de la Generalitat no pinta nada». Declaracions del socialista Julio Feo, Secretario General de la Presidencia del Gobierno. El País. 22 d'abril de

1983.

1984 «Los catalanes sólo son importantes cuando escriben en castellano». Declaracions del senador José Prat, fetes a Francesc Ferrer i Gironès.

1984 «El terrorismo en el País Vasco es una cuestión de orden público, pero el verdadero peligro es el hecho diferencial catalán». Felipe González. Declaracions fetes al seminari sobre la transició celebrat a Toledo el mes de maig de 1984.

1994 «Yo creo en España y me preocupan muchísimo las diferencias que están existiendo entre las diferentes comunidades autónomas. Yo voté la Constitución y creo que el título octavo estaba bien hecho. Hoy tengo alguna pequeña duda, porque a la vuelta de la esquina hay el conflicto de Yugoslavia, y porque creo que no tiene que haber españoles de primera y españoles de segunda. Me preocupa muchísimo que un gobierno tenga que ceder ante presiones de unos nacionalistas para mantenerse en el poder; me preocupa excesivamente que la Guardia Civil pueda llegar a depender del señor Pujol, hoy presidente de la Generalitat, y mañana de cualquier loco que pueda asumir la presidencia de la Generalitat». Mercedes de la Merced, càrrec neofranquista del PP. «Los hermanos pequeños de Aznar. El País. 1994.

Bibliografia: El Llibre Negre de Catalunya. Josep M. Ainaud de Lasarte. Catalunya sota el règim franquista. Josep Benet. Els anys del franquisme. Josep M. Ainaud de Lasarte. La persecució de la llengua catalana. Francesc Ferrer i Gironès. L'anticatalanisme del diari ABC. Jaume Medina. Cronologia de la repressió de la llengua i la cultura catalana. Josep M. Solé i Sabaté i Joan Villarroja. Cornuts i pagar el beure. Josep Huguet. Catalonofòbia. El pensament anticatalà a través de la història. Francesc Ferrer i Gironès. Ω

DEDICAT AL NOU PRESIDENT DE LA NOVA INTERNACIONAL DEMOCRÀTICA

GUAITA... UN OCELLOT DEMOCRÀTIC QUE VE DE PONENT...

SEGUR QUE SERÀ BO...

...PER MENJAR. NYAM! SRUUPS!

SEGUIU-LI LES PETJADES A LA WEB DE LA LLIGA: WWW.PAISOSCATALANS.ORG/CATIGAT I NO US PERDEU LES SEVES SUGGERÈNCIES GATUNES...

Detingut un periodista al Marroc per un article d'opinió contrari a l'administració

Rabat/Marroc.- El periodista Ali Mrabet, redactor en cap i propietari del setmanari en llengua francesa Demain va ser condemnat de manera gairebé sumària a una pena de quatre mesos de presó a una multa de gairebé 5000 euros per haver publicat un article en el que denunciava la possible venda del palau reial de Skhirat per part de l'administració per a fer un complex turístic, obviant la part d'història que conté aquell palau. Mrabet denuncia que al segle XXI els periodistes poden ser empresonats per aixecar veus contràries al règim. La seva publicació dona veus a personalitats incòmodes per al règim alauita, així com promou un debat obert sobre la vertadera naturalesa de les reformes que el govern diu haver emprès. Organitzacions com Reporters sense Fronteres i l'Associació de Periodistes del Marroc s'han solidaritzat amb Mrabet, que es nega a apel·lar la sentència per «no donar legitimitat a aquesta farsa de justícia» i entrà a presó el passat dissabte dia 30 de novembre. Onda Expansiva + Contra-Infos 4/12/01. Ω

ANTI F E I X I S M E

El racisme de «Los vigilantes»

Barcelona.- «El dissabte 1 de desembre, uns quants amics vàrem viure una situació, desgraciadament habitual a molts llocs, cap a les 4 de la matinada vàrem entrar en el London Bar, a prendre quelcom, i després d'uns minuts dintre, «el vigilante» es va dirigir cap a dos dels amics que venien amb mi (són del Marroc) i els va «convidar» a sortir, argumentant, contra tota evidència, que era una festa privada. Sorpresos per la situació, li vàrem preguntar perquè havíem de sortir, «el vigilante» els va contestar que no era cosa seva, que estava parlant amb els marroquis. Els hi vàrem dir que anàvem junts, llavors ens va convidar a sortir a nosaltres també. Després d'una estona de discussió, «el vigilante» a qui s'havia afegit un altre, els va dir clarament (als nois marroquins): «no m'agraden les vostres cares».» Un dels implicats 11/12/01 Ω

Atac policial contra tres immigrants a Madrid

Madrid.- El dissabte 24 de Novembre tres immigrants de Guinea Equatorial, van ser agredits per uns policies de la comissaria del Puente de Vallecas durant una identificació. Els fets van passar quan dos nois de Guinea Equatorial, un d'ells de 16 anys, i amb nacionalitat espanyola, van ser abordats per varis agents de la policia, els van demanar la documentació i sense cap justificació van ser agredits pels policies. Després van ser portats a comissaria on van seguir els maltractaments, insults racistes i alusius al seu origen africà. També va ser agredida la companya d'un dels nois quan va intentar intervenir.

Segons consta a la denúncia, la mare i tieta dels agredits també van ser agredides quan van anar a la comissaria a interessar-se pels seus familiars. I ara tots dos estan acusats «d'atemptat i resistència a la autoritat». Els ferits han presentat una denúncia contra els policies, i una coneguda ONG els ha ofert assistència jurídica. També han demanat «explicacions oportunes», per aquests fets i denuncien l'augment de la violència policial cap als immigrants. La Haine + Contra-Infos 11/12/01. Ω

ANTI INSTITUCIONAL

Acte unitari contra la Constitució a Girona

Barcelona.- El 6 de desembre, dia de la Constitució, va ser un dia de reivindicació i denúncia organitzat pels col·lectius i entitats de l'esquerra independentista de Girona. Un centenar de persones es van concentrar a la plaça de l'Ajuntament per reclamar la independència dels Països Catalans i la supressió de la Constitució espanyola. Van llegir un manifest i tot seguit varen interpretar una obra de teatre on el personatge principal era el president de l'Estat espanyol, que va explicar el que realment pensa dels catalans i gironins. Contra-Infos 10/12/01 Ω

En legítima defensa

La successió continuada d'una nissaga de reis, a partir de David i de la unificació d'Israel i Judà (1010 a.C.) fins la deportació dels seus descendents a Babilònia (587 a.C.), ha contribuït a conformar una consciència i una cohesió irreductible entre els jueus. Aquest episodi de normalitat, en clau de sobirania, encara és avui un mirall per a les dones i homes del modern Estat d'Israel. I és que quan una comunitat assoleix gestos, en diferents àmbits, que la projecten en termes identitaris, la força d'aquest període queda arrelat en la memòria col·lectiva.

En aquesta mateixa línia, en Vicent Bello, psicòleg i autor de La pesta blava, pensa que «si avui encara parlem català és segurament a conseqüència de la fortalesa en la qual quedà embolcallat el nostre poble mentre fou un dels imperis més temibles de la Mediterrània». En el cas català, el XIV és un segle que ens permet percebre'ns com un poble creatiu i potent. Així ho he pogut comprovar en primera persona entre els adolescents impartint classes a l'ESO. La nostra història desvetlla interès i entusiasme en els alumnes, que em bombardegen amb preguntes quan ressalto aquests moments d'embranchada.

Mai s'hagués produït cap expansió cap a l'Orient si el caràcter dels nostres avantpassats hagués estat tan defensiu i primmirat com el dels catalans d'ara. En Miguel de Unamuno no va tenir inconvenient a manifestar-ho: «Els catalans sempre estan a la defensiva, fins i tot quan sembla que ataquen es preocupen més de l'escut que de l'espasa (...), això revela una molt vacil·lant, molt apagada, molt insegura fe en ells mateixos». No és una simple casualitat que l'esperit aguerit de la Catalunya medieval hagi quedat transmutat per la por a ofendre i pel pactisme dels nostres contemporanis. I és que l'ànima d'un grup humà, és fàcil que quedi somorta i sense defenses sòlides després de segles d'haver estat masegada. Els embats brutals que han rebut els Països Catalans, de forma sistemàtica i sostinguda, des que passaren a dependre del rei de França i del Consell de Castella han esguerrat greument l'autoestima col·lectiva. Quedar a mercè de dues grans potències militars, que han destacat per genocidis com el dels guanches i de molts altres pobles precolombins, és quedar absolutament desvalguts en tots els fronts.

Altrament, és molt probable que no fóssim ni tan soferts ni tan tímids, adjectius molt lligats a la idiosincràcia dels catalans d'avui. En bona mesura, per tant, ens hi han fet tornar.

Allò que Freud va donar a conèixer com a mecanismes de defensa no són més que sortides a la desesperada per contenir un malestar momentaniament. Però tard o d'hora, quan la contenció falla, pots caure precipici avall. Per tal de calmar l'angoixa que han hagut de suportar davant les adversitats històriques, els nostres pares i avis han reaccionat sovint amb un aire dòcil i obedient. I una manca de tremp a causa d'una moral no refeta provoca, entre les noves generacions, la reproducció d'un conformisme mesell. Pilar Rahola considera que no sabem indignar-nos «ni som capaços d'autodefensar-nos de res i fins i tot ja hem assumit com a normal que lingüísticament tinguem agredits la major part dels nostres drets. És a dir, hem assumit la normalitat de la nostra anormalitat lingüística.» (Avui, 22-6-00).

Aquestes actituds són humanament involutives i, per tant, impròpies d'una col·lectivitat nacional que es vol projectar en el futur.

No oblidem que un dels mecanismes de supervivència dels mortals és l'agressivitat. «Si l'ésser humà no fos violent, agressiu, probablement seria una espècie extingida», declarava el jutge Santiago Vidal (El Periódico, 5.10.01). No gaudir de l'esmentada quota d'agressivitat, no tenir l'esma per fer-nos respectar, ens situa en un carreró rònec i amb sots de molt mal remuntar.

Si en temps medievals i en moltíssimes etapes de la nostra història fórem gent emprenedora i valenta, ho podem tornar a ser.

No diuen que voler és poder?. Ens cal, però, reflotar la nostra capacitat de defensar-nos de forma efectiva i contundent. Ens cal, però, passar a l'ofensiva deixant sota aixopluc la rereguarda. I és que la millor defensa és un bon atac. Ω

Per Quim Gibert

Restaurant Sa Curva

Menús 950 ptes.

Diumenges buffet a 2500 ptes.

Hípica de Son Pardo. Tel. 971 201 017

C I U T A T

Fa 31 anys que en Pep Salom va obrir el Taller J.S. al carrer d'Antoni Ribes de Ciutat. En Pep és mestre artesà en restauració i reparació de motos antigues i modernes. Entre els molts clients d'en Pep, hi ha la Guàrdia Civil de Tràfic de Mallorca. Tel. 971 469 951

Fa 21 anys que en Mateu Rosselló, a qui veiem amb sa filla Aina, regenta la Matança can Rosselló a Inca. El seu padri Mateu va obrir aquest negoci l'any 1933. Tel. 971 500 148

Fa 2 anys que na Dèbora Dantes i n'Amèlia Montes fan piercing i tattoo a la seva botiga del carrer del rei En Jaume II de Ciutat. Tel. 971 715 426

Na Joana Maria Hernández, a qui veiem amb la comptable de l'empresa Maria A. Pujol, és la madona jove de l'empresa de construcció de piscines REINDESA que està a la barriada de ses Veles de Ciutat 971 460 450

Fa 40 anys que la família Artero regenta l'Escola de Perruqueria i Estètica Maria i Josep al carrer de la Volta de la Mercè de Ciutat. Actualment tenen 180 alumnes. És una empresa familiar: pares, fills, filles, gendres i nores. Tel. 971 726 825

NOTES PEDAGÒGIQUES

El Museu del Tren de Mallorca

PER MIQUEL FERRA I MARTORELL

Els museus, com els paisatges singulars o els fenòmens naturals, formen, en la moderna pedagogia, profitoses lliçons a cel obert

El mestre es sent recompensat quan pot sortir del paper dels llibres de text, de les il·lustracions i dels mapes murals, dels vídeos i de les diapositives, i anar, directament, al que és real, a tot allò que es menja pels ulls en clau de protagonisme. Per un moment, el nin, l'escolar, l'estudiant, el deixeble, és part del paisatge, interpreta personalment el contingut del museu o analitza de forma directa, amb els seus sentits, el fenomen natural. Els museus, si es troben ben muntats, són llibres oberts en tres dimensions i així fa que l'observador vagi molt més enllà d'una lectura comprensiva, situant la teoria al costat de l'experiència. Un dels museus que Mallorca reclama i ha de gaudir per força de l'interès dels alumns és el del nostre tren, la història del tren de Mallorca, amb material autèntic i maqueteria complementària.

Es faria memòria, per exemple, dels ferrocarrils secundaris entre els quals hi figurava una «línia Palma-Felanitx per Lluçmajor i Campos, servint a la més curta distància de Santanyí i que comunicava per tren bona part de Mallorca. Recordem que la Companyia dels Ferrocarrils de Mallorca havia estat creada l'abril del 1876 mitjançant la fusió de la Companyia Ferrocarril de Mallorca (1872) i la Companyia Ferrocarrils del Centre i Sudoest. Es disposava ja de la línia Palma-Inca (1875), de la de Palma-Sa Pobla (1879) i de la de Santa Maria a Felanitx (1897).

Eren doncs, aquells promotors, gent d'empenta. La línia de Palma

a Santanyí seria inaugurada el 1917 i la de Manacor a Artà el 1921. Tot plegat significava, en els anys 20, dos-cents dotze quilòmetres de via, un esforç realment extraordinari. Utilitzaren, en els seus començaments, locomotores a vapor de la companyia anglesa Nasmyth Wilson i després en feren servir d'altres de la casa Krupp alemanya i aiximateix algunes, britàniques, de l'empresa Babcock Wilcox. Però no totes aquelles màquines eren d'importació. En els obradors de la companyia mallorquina foren construïdes dues locomotores, les número 22 i 23, que foren batiades amb els noms «Espanya» i «Alfonso XIII». Es tractava de models del tipus 4-4-0 de vint-i-nou tones de pes i d'una llargària de vuit metres. El desenvolupament de l'automòbil, amb la naixença de línies d'autobús, la guerra civil, l'envelliment dels materials, va fer, poc a poc insostenible el mantenir tantes vies. Això dugué a partir dels anys 50 una forta crisi que augmentà al llarg de les dècades següents. Moltes vies serien soterrades i el tancament d'estacions i supressió de serveis es va produir en cadena. Així i tot, la línia «històrica» del 1875, Palma-Inca seguí,

sortadament, viva. Des del 1964 es cobria, aquesta, amb un vehicle automotor alemany Ferrostal, amb motor diesel. En el dia d'avui, la total restauració de les vies ferroviàries a Mallorca és un clam popular. I quan un pensa en el passat entorn al tema, en els dies de locomotores que escampaven fum de carbonissa i travessaven les nostres zones agrícoles, no pot defugir alguns aspectes literaris de l'època. Així llegim a «La Ciutat de Mallorca», de Miquel dels Sants Oliver: «Al'andana esperaven, com cada dia, el pas del tren, alguns oficinistes, tinentes de la reserva, pràctics de jutjat i de registre d'hipoteques... Altres passatgers es preparaven per pujar als cotxes. Entre ells sobressortia un jove vestit amb trajo, de barba

rogenca i ulls blaus, amb dos mostuaris forrats d'hule. Els passatgers del compartiment veïnat s'abocaren a la portallera... El xisclar de la locomotora i el partit del tren ofegaren la verbositat d'aquells misatgers de la indústria, nous cadets de Gascogne, corrent de poble en poble i d'estació en estació... El panorama que llavors s'obria al davant dels nostres ulls, des de Sineu a Manacor, era extremadament amè. Ni planura desolada ni serra: una ondulació contínua del paisatge, amb pujols i comellarets, amb clapes de pinar i garriga, amb trinxes de sementer, d'un or verd, internant-se a manera de llacunes, en el misteri dels boscatges llunyans...» Heus aquí el que els escolars han de viure un cop si a instal·lat el nostre museu del Ferrocarril. Ω

REINDESA
piscinas

AV. GABRIEL ALOMAR I VILLALONGA, 13
TELS. 971 46 04 50 - 54 - FAX 971 46 28 37
07006 PALMA DE MALLORCA

SANTIAGO BOGARRA, C.B.

MATERIALS BELLES ARTS
MARCS, LLENÇOS, PINTURA

C/ Miquel Calafell, 48 • Son Sardina
Tel. 971 438 436 • Fax 971 438 102
07120 Palma de Mallorca

Nave 2 Polígono Industrial Son Llaut
Tel. 971 621 619 - 971 621 618
07320 Santa Maria • Mallorca

E-mail: bogarra@guifi.com

BSB

BAÑERA SOBRE BAÑERA

**ESTRENE BAÑERA
SIN OBRAS
EN 4 HORAS**

Garantía
Producto
Garantía
Instalación

Antonio Ribas, 13 - 07006 Palma
Tel.: 971 465 440

Guia del Call de Ciutat de Mallorca

El "ghetto" medieval carrer per carrer

PER MARINA FERRÀ A-HAMELYNCK

Capítol III: El Carrer del Pla

El carrer del pa evoca, tot i que és una via minúscula, ben cur-teta, aquell mercat dels venedors de pa de l'Edat Mitjana...

Desemboca, per tres escalons, al davant del mur de la nau lateral i a l'oest de l'església gòtica de Santa Eulària. Per poc que un alci la vista, veu, de seguida, una gòrgola que representa la famosa «raboia» o rabosa de les nostres llegendes, la guineu comuna, reproduïda pels constructors d'aquelles catedrals dels segles XIII a XV, puix simbolitza l'astúcia, l'animal que escapa a tots els caçadors i es burla d'ells a la mateixa sala d'àpats.

Fugint dels més destres i dels més decidits, ens ensenya que, sigui el que sigui el nostre grau de coneixement, sempre hi haurà alguna zona desconeguda. Però també podem evocar personatges reals, conservats en els documents, que habitaven aquestes cantonades, com un matalasser que nomia Bernat Gonçalves, una tal

senyora Massana, Pere Andreu que era cirurgià, Daniel Fortesa i Daniel

Valleriola, dels que no ens consta l'ofici, el sastre Pere Oliver, el botiguer Jaume Cros, el sabater Macià Tries i el comerciant en ciris, espelmes i candelles Joan Piquer. Tots ells documentats entre 1471 i 1514. Més sembla, avui en dia, passadís que carrer. Només presenta un portal, una porta que fa cantonada amb el carrer dels Fideus i que correspon a la botiga d'objectes exòtics ja esmentada en aquella via. Així doncs, seria cosa evocadora comprar en aquest carrer el pa tradicional.

De moment és impossible, encara que el podem adquirir molt prop d'aquí, en el Forn dels Paners, al carrer dels Paners, on se'n ofereix el pa rodó de pagès, els panets, llenguets i magranetes, així com la galleta antiga, salada i casolana. Trobam l'origen de

ficam dins el forn mitja hora llarga fins que la pasta estigui daurada i surti el ganivet en sec.»

Jesús esmenta l'antiga fabricació del llevat a una de les seves paràboles: Lluç 13:20,21: «Deia també: «A què podríem comparar el Regne de Déu? És com el llevat, que una dona amaga dins la pasta de mig sac de farina i espera, fins que tota ha fermentat.»

A l'Antic Testament hi surten diverses castes de pa i podem veure com el manà

s'hi semblava un poc: Exòde cap.XVI, 31: «I la família d'Is-

rael anomenà en aquell menjar manà; el qual era blanc, del tamany de la llavor del coriandre; el qual era blanc i el seu sabor com a coqueta de flor de farina pastada amb mel.» O la clàssica referència a una vida completament nova en una llibertat i que aquest canvi fou tan ràpid que no donà temps de fer fermentar la farina perquè es formàs el llevat; el qual ens dona una altra forma de pa, també anomenat «matzà» o àzim a Éxode cap. XII, 15: «Per set dies menjareu pa sense llevat; des del primer dia no hi haurà llevat a ca vostra (...).» Ω

la fabricació del pa en una antiga rondaia mallorquina d'arrels bíbliques i és atribuït al profeta Enoc. Per altra banda és un dels aliments que apareix amb més freqüència al llarg de les Sagrades

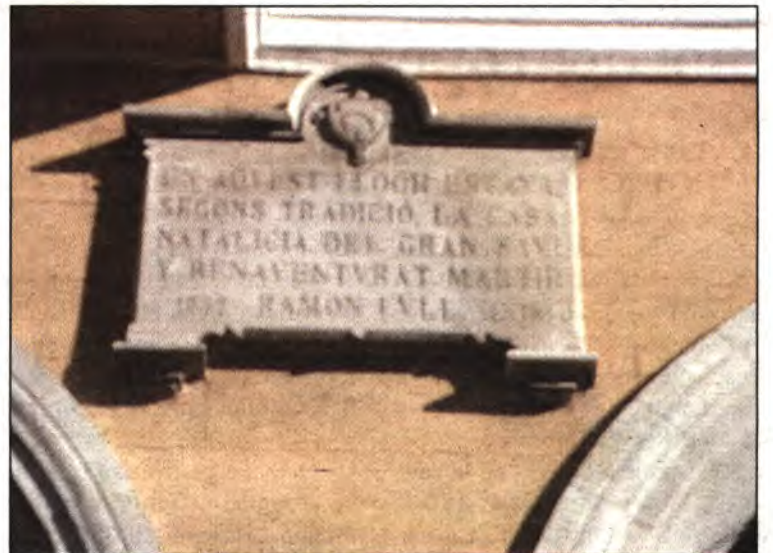
Esriptures i també en els textos evangèlics. Per exemple en citar el miracle de la multiplicació del pa i els peixos a Joan 6:8-9 s'especifica que el pa del prodigi fet per Jesús era d'ordi: «Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un al·lot que té cinc pans d'ordi i dos peixos».

Una recepta evocadora podria ser aquesta del pa d'ordi: «Hem de menester cinc tasses de farina blanca, tres d'ordi, dues cullerades de llevat, una culleradeta de sucre, una de sal, mitja d'oli d'oliva i dues i mitja d'aigua teba. Feim un bolcà amb la farina de blat i ordi, el llevat, el sucre i la sal; en el

centre posam l'oli. Pastam la mescla a poc a poc, mentre tiram aigua teba i seguim amb l'operació fins que la pasta sigui consistent. La deixam reposar un parell d'hores amb un drap net per damunt. Mentrestant encaientim el forn a 350 graus i engreixam un motlle gran per a fer coques amb oli d'oliva. Passades dues

hores pastam un poc, feim amb la pasta dues bolles grosses i uns talls per damunt i l'a-

C I U T A T

Placa del lloc on segons la tradició estava la casa va néixer el Beat Ramon Lull pocs anys després de la conquesta catalana el desembre de 1229. Actualment hi ha les arcades de la Plaça major de Ciutat.

Fa 13 anys que en Joan Vives és el president de la Associació de Veïns Reis Catòlics a la Ciutat de Mallorca. Tel. 630 814 274

Fa 5 anys que na Francesca Araque i en Toni Cladera regenten el Bar Les Estrelles a la Plaça de sant Francesc Xavier a la Soledat. Són del mallorquí i del Barça. Tel. 971 421 487

Fa 20 anys que n'Andreu Fuster i en Pep Alòs obren el Taller de Manteniment de Comptadors d'Aigua. Els seus clients són els ajuntaments de les illes Balears i Pitiüses. A la foto, la dona de n'Andreu, Catalina Sansó, que és la secretària de l'empresa, acompanyada de son pare. Tel. 971 274 748

Fa 12 anys que en Marià Planells va obrir el Taller de reparació de cotxes Son Nadal a la Soledat. Tel. 971 271 068

ENVELATS - CAPOTES
TEULADES DE POLICARBONAT
METALISTERIA D'ALUMINI

Carrer de Manacor, 121 - C
07007 Palma de Mallorca
Tel./Fax: 971 278 518
Tel.: 971 245 085

**Necessitam comercials arreu
de la nació catalana i
especialment a Eivissa i a
Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005**

El fonament vitalista, analític i exegetíc de la cultura nordeuropea i nordamericana: la lliure interpretació de la Bíblia

LA BÍBLIA I ELS CIENTÍFICS DEL NORD

«Lo fonament d'aquesta vida és la veritat de Nostre Senyor Jesucrist coneguda en les Escripures evangelicals». (Arnau de Vilanova, savi català, 1310, a Lliçó de Narbona).

«El Senyor t'obrirà...el cel, per donar pluja a la terra en la seva saó...Et posarà per cap i no a la cua, seràs sempre damunt i no mai a sota, si creus els manaments de Déu...» (Deuteronomi 28: 9-14)

Durant els set primers segles de la nostra era, la quasi totalitat de llibres cristians escrits són comentaris bíblics, és a dir, el cristianisme originari és totalment bibliocèntric. Però no és fins a la Reforma (s. XVI) quan la Bíblia torna a esdevenir oficialment central en una part de la Cristiandat.

Fou la lliure interpretació de la Bíblia la que inaugura la llibertat de consciència i pensament i, per tant, les llibertats democràtiques modernes tal com avui les entenem i, amb aquestes llibertats, la Modernitat. Mentre els països reformatos s'alfabetitzaven per a llegir la Bíblia, els països amb Inquisició (bàsicament l'Imperi espanyol, amb més de 300 anys d'Inquisició de puny de ferro) la gent ni tan sols volia aprendre a llegir de por que algú no els acusàs de llegir llibres prohibits (castigat amb expropiació de béns i la foguera). Als països del sud on la Bíblia fou prohibida al poble catòlic (fins al Concili Vaticà II), sols existia la llei de l'obediència a les autoritats cesaropapistes i clericalistes i no pas la de la consciència individual: la fe del carboner. Això provocà sagnants i violents esclats revolucionaris al sud, mentre un lent afiançament democràtic s'assentava al nord d'Europa i d'Amèrica. La primera democràcia moderna tal com ara l'entenen naix amb la independència dels Estats Units, amb Constitució no confessional (forma republicana de govern, separació d'Estat i Església i llibertat religiosa i política).

Els països que actualment dominen el món culturalment, econòmicament, tecnològicament, etc. són els de majoria protestant, i aquestes coses no són casualitats arbitràries ni capritxos de la Història, sinó la suma de moltes voluntats i vides individuals amb major claredat i força. L'alfabetització i l'estudi bíblic (la Bíblia era el llibre central de lectura durant molts segles, fins i tot ara és el llibre més llegit de tot el món) fomentaren una ment analítica i crítica, d'on sorgí la recerca científica, permesa per la llibertat de consciència (mentre la Inquisició cesaro-

papista perseguia la llibertat científica, i instaurava l'eixorça escolàstica medieval com a pensament únic oficial).

Vet ací a tall d'exemple alguns científics i algun altre personatge prou conegut, tots ells de fe reformada (creients practicants), o sia, bibliocèntrica, anteriors al s. XX:

Gutenberg, inventor europeu de la impremta (el primer llibre estampat a la Península Ibèrica fou a València).

Shakespeare, el major escriptor dramàtic en llengües germàniques.

Leibnitz, primer matemàtic i filòsof europeu de l'edat moderna.

Newton, descobrí les lleis de la gravitació, que van revolucionar el món científic.

Griotius, primer jurista del segle, mestre del Dret Internacional.

Walter Scott, fundador de la novel·la històrica.

Bach, fundador de la música moderna, cim de la música sacra i barroca.

Washington, primer president republicà i independentista dels temps moderns.

Penn, fundador de la primera democràcia interracial i desmilitaritzada, a Pennsilvània.

Lincoln, alliberador de quatre milions d'esclaus negres (amb quasi 40 anys d'antel·lació respecte a Espanya).

Watt, descobrí la llei per la qual podem fer del vapor una força motriu.

Fulron, aplicà el vapor a la navegació.

Howe, inventà la màquina de cosir.

Whitney, la màquina per desmuntar cotó.

Palissy, descobrí el procediment de l'esmailt.

Jenner, descobridor de la vacuna.

Howard, promotor a Europa d'una modernització del sistema presidiari, en contraposició a l'antic, sumament inhumà i degradant.

Livingstone, primer explorador de l'Àfrica central i missioner evangèlic.

Oversted, descobrí l'electromagnetisme.

Braidwood, fundà el primer asil per a sordomuts.

Peabody, fundador dels primers barris per a obrers, que després en foren propietaris.

Max Muller, primera autoritat en idiomes i religions orientals.

Frebel i Pestalozzi, pares del mètode modern d'educació infantil.

Raikes, establí la primera escola dominical, on avui dia ensenya la Bíblia a milions de nins.

Gladstone, primer estadista del segle XIX.

Spurgeon, el major predicador dels temps moderns.

Mac Cornick, inventor de la màquina de segar i trillar.

Clayton i Murdock, aplicaren el gas carbònic a la producció de llum artificial.

Drake, descobrí i introduí l'ús del petroli.

Graham Bell, inventor del telèfon.

Els dos Herschel, iniciaren la nova era de l'astronomia amb llurs descobriments i escrits.

Edison, inventà -entre altres coses- el telègraf i el fonògraf, descobrí la llum elèctrica, etc.

Brusk, inventà la dinamo, que genera electricitat.

Nobel, inventà la dinamita.

Sholes, inventà la màquina d'escriure.

Gail Borden, inventor de la llet condensada...

Mengem pa, la farina del qual ha estat feta amb una màquina protestant, el rellotge, la roba, l'electricitat o el gas, el ciment per construir, la música, el piano... Vivim entre invents protestants!.

LA BÍBLIA I ELS HOMES DE CIÈNCIA.

El llenguatge bíblic no és científic, com tampoc no ho és el llenguatge que parlem nosaltres cada dia. La Bíblia consta de llibres de molts diversos estils literaris (poètic, sapiencial, històric, profètic...), però en aquella època no hi havia un llenguatge científic com ara l'entendem, ni tampoc el centre d'atenció d'un llibre sagrat és la ciència, sinó la vida i el cor.

Entre gent sense coneixements bíblics i que fins i tot es vanten d'aquesta ignorància, hi ha opinions de l'estil: "La Bíblia diu que la terra era plana", cosa evidentment falsa. Tals afirmacions no vénen enlloc a la Bíblia, sinó que són de tradició medieval posterior, en una època en què predominava l'analfabetisme i el poble no tenia accés a la lectura bíblica. Ben al contrari tenim per exemple al llibre del profeta Isaïes 40:22 que parla de la "redonesa de la terra".

Com diu **Ausiàs March**:
"L'enteniment en qui el juí no és clar,

forçadament vol prendre opinions;

voluntat mou sofístiques raons,

fent-les valer i per bastants passar.

(...)
Als naturals no par que puguen fer-se

Molts dels secrets que la deïtat amaga,

Que revelats han estat a molts màrtirs

No tan subtils com ignorants i aptes.

Així primors Amor a mi revela

Tals que els sabents no arriben a comprendre

Quan els ho dic, dels meus dits me desmenten,

Dant a parer que folles coses parle".

La Paraula de Déu no discrimina els curts d'enteniment, practica la igualtat d'oportunitats i sols condemna aquells que voluntàriament es resisteixen a l'Amor, per hipocresia, supèrbia, rutina, comoditat... La Paraula no condemna els ignorants, sinó els maliciosos.

Per això hi ha hagut molts científics de tots els temps que han considerat molt de veres els llibres de la Bíblia, com ara:

Isaac Newton, qui va descobrir la llei de la gravetat, deia que "fer ciència" és descobrir Déu a través d'una incessant conquesta dels secrets de la natura. Va escriure la seua famosa obra "Principia Mathematica" a manera de comentari científic del Psalm 19è: "Els cels expliquen la glòria de Déu i el firmament anuncia l'obra de les seues mans". Per a Newton no hi havia possibilitat de conflicte entre ciència i revelació.

Robert Boyle, pare de la química moderna i membre fundador de la cèlebre "Reial Societat de Londres per al Coneixement Natural", la línia de demarcació entre allò purament científic i allò teològic no existia.

Ell era un profund coneixedor dels textos bíblics originals, que va traduir a diversos idiomes.

John Ray, el pare de la moderna botànica i zoologia, va encetar les seues investigacions mogut pel desig de trobar dins la natura les llampades de la veritat gloriosa que havia descobert a la Paraula.

Michael Faraday, anomenat el "pare de l'electricitat", fill d'un ferrer londinenc, va arribar a una gran cultura científica gràcies a la seua extraordinària perseverança. Però, sobretot, Faraday coneixia Jesús com al seu Salvador personal i no perdia ocasió de testificar de la seua fe. La Bíblia era l'àncora de salvació que animava sa vida.

Ell deia: "El pla de Salvació és tan simple que qualsevol el pot comprendre. L'amor que tenim en el Senyor prové del que Ell ens va mostrar clavats a la creu". De tots els seus descobriments, Faraday afirmava que el més gran era l'Evangeli.

"L'electricitat només aprofita durant aquesta vida -deia-, però la salvació de Déu és per tota l'e-

ternitat". Morí el 1867.

Des del cèlebre i influent Col·legi de Ginebra a les universitats de Harvard, Yale i Princeton, la fundació dels primers col·legis d'ensenyament primari i superior, tal com ara els entenem, va ser iniciativa i obra d'homes molt versats en la Bíblia.

És injust titllar d'obscurantista -per gent que en fa interpretacions esbiaixades- allò que ha estat els orígens de la cultura moderna de la qual vivim tots ara.

Albert Einstein, el major científic del segle XX, i que va formular la famosa teoria de la relativitat, també declarava la seua fe en la bondat de la Bíblia:

"Si netejàssim de clericalisme el judaisme dels profetes i el cristianisme que Jesús ens va ensenyar, aleshores tindríem una religió capaç de salvar el món de qualsevol mal social. És el deure de tothom d'intentar tot allò al nostre abast, per fer triomfar una tal casta de religió".

També uns altres personatges dignes d'admiració per llur força a favor de la justícia han declarat llur decidida fe en Jesucrist, com Martín Luther King o la Mare Teresa de Calcuta. Mahatma Gandhi és un altre cas no tan conegut, però declarà que "Crist és la font més rica de força espiritual que un home pot conèixer".

Molts altres milions de persones, més anònimes, de tots els temps i països, poden també assentir a aquestes afirmacions, amb llurs experiències personals.

També molts científics de l'actualitat coneixen a fons el missatge bíblic i creuen en Jesucrist com a Salvador personal d'ells, com ara Walter F. Burke, director general dels projectes de l'espai "Mercuri" i

"Géminis", qui declarà: "No he trobat mai res a la ciència ni a l'exploració de l'espai que em porti a oblidar-me de la Bíblia, ni a rebutjar Jesús com el meu Salvador, en qui confie".

El problema del nostre món no és cap falta de ciència o de coneixements tècnics. En paraules de Ramon Llull: "Els homes es dediquen molt a aprendre ciències d'enteniment, i no les ciències d'amor i bondat. I per això se segueix contra l'amor injúria, pecat i gran damnatge a molts amadors de saber; perquè tant com més saben sense amor ni bondat, tant aprenen més maneres de fer el mal i d'enganyar els uns els altres". I proposa aquest camí amb cor, com a alternativa: "De la mateixa manera com l'enteniment s'inclina a aprendre per art de saber, així es pot, per art de bon amor, inclinar lliurement la seua voluntat a amar bé i bones obres i esquivar mal". Ω

Belgica, Europa i el PP

Josep Mª Loste Romero

El primer ministre belga i cap de torn de la UE durant el segon semestre del 2001, ha donat una lliçó de civisme, democràcia i respecte a la diversitat d'Europa a l'autoritarisme jacobinista del PP espanyol.

El cap del govern de Bèlgica, Guy Verhofstadt, pretén que en la cimera de la UE de Laeken, dels propers 14 i 15 de desembre, els estats membres de la UE acceptin la presència d'algunes regions (nacions històriques i culturals) com Catalunya, en les discussions sobre la redacció del futur tractat de la UE. Aquesta idea tan racional i sensible a la realitat cultural i lingüística del vell continent, entra en col·lisió amb els postulats carques, conservadors i centralistes del President del Govern espanyol (proper president de torn de la UE), el qual ja va dir clarament amb motiu de la celebració de la «petrificació» de la Constitució Espanyola, que no accepta ni el més mínim federalisme. Des de Catalunya, tots els partits i la gent mínimament catalanistes hauríem d'agrair les propostes de Bèlgica (el nostre gran aliat) enfront de les «pregàries» neofranquistes del govern Aznar.

Realment, seria una llàstima, una greu discriminació i un monumental greuge comparatiu, que amb motiu de l'ampliació a l'est de l'UE i de la futura promulgació d'una Carta Magna Europea, que nacions sense estat com Catalunya, Euskadi, Flandes, Escòcia o Baviera no tinguessin una representació directa a Brusel·les, quan hi ha estats membres com Dinamarca o futurs estats membres com Eslovènia o Letònia, que tenen molta menys població i pes econòmic que les esmentades nacions històriques sense estat. Esperem, que dintre de la UE, s'imposin les tesis reflexives i respectuoses amb diversitat de Bèlgica o Alemanya, enfront de les teories regressives i reaccionaries de l'actual govern espanyol i de bona part de la classe política francesa. **Ω**

Radiografia de la nostra decadència com a nació

Joan Josep <joanjfp@hotmail.com> escriu: Perdoneu la grolleria, però als catalans ens falten pebrots. Som messells i no tenim sang a les venes.

Per què som mesells? Per mala autoorganització.

També per mals enfocaments. I per materialisme. Tot plegat ens duu a la desfeta, a l'individualisme, a un cercle viciós. Si despenguéssim en la lluita per la sobirania el que despenem fitxant Rivaldos o anant de viatge a Cancun ja seríem lliures. Als invasors se'ls escupa a la cara. Això d'estar lleplant el cul als espanyols és patètic.

Escopir a la cara és poc mediàtic, l'Anson ens trauria a primera pàgina i la Brunete mediàtica ens bombardejaria durant setmanes com Milosevitx a Sarajevo. No: cal ser cívica i fotogràfica: com Greenpeace o Martin Luther King. Si som les víctimes no té sentit que ens disfressem dels dolents de la pel·lícula: és deixar perdre la nostra millor imatge.

Hem de parlar de nosaltres com a de poble indígena en lluita contra el genocidi espanyol, com a de dona maltractada amb dret a la separació a les dones, com a de nació «sense papers» als progressistes i immigrants: ser audaç, imaginatiu i moderns a l'hora de saber fer-nos entendre per tothom, espanyols inclosos.

D'espanyols n'hi ha de moltes menes i molt sovint més centrats

i amb més pebrots que no pas els catalans, no lluitar per guanyar-se'ls és tan temerari com si diguéssim els zelots jueus volent derrotar l'Imperi Romà ells solets. Ens cal tenir clara una política d'aliances, un projecte de Bloc social i històric independentista i maneres de dividir els nostres poderosos enemics. Al Llibre

Rig de Mao, per ex., podeu trobar aquestes qüestions prou agudament plantejades. També en Gramsci. Jo no sóc pas marxista, però conec alguns d'aquests clàssics del marxisme i trobe que tenen coses interessants i fins i tot que ens podrien aclarir moltes coses. Ara anem massa a palpenes i parlar simplement de manca de pebrots, malgrat ser una bona part del problema, no és tampoc tot el quid de la qüestió, ni molt menys.

No per deixar de ser covards es fan necessàriament les coses bé. Deixar de ser uns mesells és imprescindible, però no suficient encara, ni molt menys, per a vèncer.

Hem de deixar de barallar-nos entre nosaltres per lluitar d'una punyetera vegada contra els colonitzadors espanyols.

No per dir una cosa aquesta s'esdevé realitat. Si aprenguéssim a pensar a la catalana, amb sentit d'Estat, veient quins són els interessos geopolítics per a la nació catalana, moltes inútils baralles dels nostres grups independentistes d'extrema esquerra i mentalitat tercermundista podrien acabar. Però la cosa em sembla encara verda, en aqueixos móns alternatius, quasi sempre amb la boirina dels canuts i de l'alcohol. **Ricard Colom. Ω**

Regeneració artificial de platges

Científics i ecologistes reclamen un nou model de gestió de les platges

La regeneració artificial, exigida pels hotelers, una solució només a curt termini i altament impactant

La desaparició d'arena d'alguns trams de costa després de la passada tempesta motivà la immediata petició, per part d'hotelers i alguns ajuntaments, de la regeneració artificial de platges. El Ministre de Medi Ambient anuncià pocs dies després la seva posició favorable a la regeneració. Per part del Govern els darrers dies s'han fet declaracions de tot tipus, contràries i favorables a la regeneració artificial.

Davant aquesta situació, GOB i Greenpeace, amb el suport de Jaume Servera, professor de la UIB i expert en sistemes platja-duna, suggereixen aquests aspectes a tenir en compte:

1. Cal un poc més de tranquil·litat abans de plantejar actuacions delicades.

Les conseqüències de la tempesta han estat tremendament negatives: mort de persones, importants danys a la vegetació, importants danys a les platges, importants danys a l'agricultura, nombrosos danys materials, i un llarg etcètera. Els ànims estan encara molt alterats, i segurament per això s'estan plantejant algunes actuacions que no s'han reflexionat serenament.

La passada tempesta no ha estat ni l'única ni la més forta que han viscut les nostres platges. Les situacions de tem-

pesta entren dins la dinàmica normal de les costes, i el funcionament natural de les platges hi està perfectament adaptat. La minva d'arena que ara s'observa en algunes platges naturals és una situació transitòria i les platges se poden recuperar en pocs mesos si les condicions són mínimament favorables i l'home no actua en sentit contrari. La major part de l'arena desapareguda de les platges està a pocs metres d'ella, dins l'aigua, i serà retornada en quant el règim d'onades sigui favorable. Altra cosa són les platges artificials construïdes per l'home a llocs on mai n'hi havia hagudes: en aquests casos serà molt més complicat que l'arena retorni, ja que no existeix una dinàmica natural favorable a l'existència de la platja.

2. La regeneració artificial, una solució transitòria, cara i altament impactant

La regeneració artificial de platges genera un important impacte ambiental sobre el medi natural, impacte que moltes vegades s'infravalora o fins i tot s'ignora ja que succeeix fora de la vista de la majoria de ciutadans. Entre els diversos impactes, podem citar:

La destrucció de les comunitats bentòniques que viuen en els fons d'arena que són dragats, afectant a vegades a espècies d'interès pesquer (p.e. el raor).

El canvi dràstic de les condicions ecològiques dels fons dragats, amb la creació de talussos i fosses i la substitució de les comunitats biològiques originals per unes altres.

La generació d'important turbidesa a les aigües de les zones d'extracció, cosa que perjudica espècies que requereixen aigües molt transparents (p.e. Posidonia oceanica)

La sepultació de comunitats naturals a la zona de deposició, afectant en alguns casos a comunitats vegetals protegides (alguers de Posidonia)

A tot això li hem d'afegir un aspecte clau: la regeneració artificial és una solució temporal. Com que no s'aborden les causes reals de pèrdua d'arena de la platja, al cap d'un any s'haurà de tornar regenerar, repetint-se l'impacte sobre el medi natural.

3. La deficient gestió de les platges per a l'ús turístic massiu és en bona part responsable de la minva de les platges

La recessió de les platges és fruit de factors molt diversos. A més de la pujada del nivell de la mar i de la modificació del règim de corrents a causa d'obres a la costa (p.e. ports esportius), podem identificar la mala gestió per l'ús turístic massiu, com un dels factors fonamentals

de la desaparició de l'arena. Existeixen una sèrie de pràctiques, habituals a les platges turístiques, que contribueixen a la seva desestabilització i a la pèrdua d'arena: la neteja mecànica de l'arena elimina les petites estructures que forma el vent i que estableixen l'arena sobre la platja. El trànsit de maquinaria pesant vora les estructures dunars altera els pendents d'estabilitat de la platja, i facilita el moviment de l'arena. El trànsit de persones i vehicles sobre les dunes contribueix a la seva destrucció, facilitant la pèrdua d'arena. La retirada de restes de posidonia durant l'hivern desprotegeix les platges, i facilita que l'arena s'acumuli dins l'aigua i no sobre la platja. La retirada de restes de posidonia amb maquinària pesant moltes vegades afecta a volums importants d'arena, que també són retirats per les excavadores. La instal·lació dels serveis de platja (hamaques i para-sols) prop o sobre les dunes contribueix a la seva desestabilització i a la pèrdua d'arena.

La conservació de l'arena de les platges passa per una revisió a fons de l'actual model de gestió, eliminant certes pràctiques i situacions com les que hem comentat abans. Només atacant les causes reals de la pèrdua d'arena se podrà aconseguir un model més eficient, més econòmic, de menor impacte ambiental i més sostenible en el futur. <http://www.gobmallorca.com>. **Ω**

La demostració científica de l'existència de Déu

Fa pocs anys em regalaren un llibre amb un contingut impensable per al món cultural agnòstic: tot reseguint i ampliant, gràcies a la moderna informàtica, les intuïcions de vells cabalistes i del mateix Ramon Llull, una bona colla de científics de primera filera mundial, la majoria d'origen agnòstic, han descobert que la Bíblia en versió original es troba a travésada per milers d'exactíssims criptogrames sobre la Història humana de tots els temps, segons freqüències de lletres; talment com si Déu s'hagués dedicat a escriure encreuats al llarg de la Bíblia i ara, d'ençà exactament l'any 1984, matemàtics i programadors d'universitats israelianes, de Harvard, Yale, etc. descobriren, entre sorpresos i astorats, que sols una intel·ligència molt superior a la humana podia haver ideat una tal filigrana, segons totes les lleis estadístiques de les probabilitats.

PRECEDENTS.

Even Xlomo, jueu hispànic medieval, ja havia intuït també que hi havia criptogames adins l'Antic Testament. Amb Daniel 12 i 9 arriba a declarar que serien revelats «al temps de la fi», pel poble d'Israel retornat a sa terra, just abans de la vinguda del Messies.

Al segle XX tenim el matemàtic rus I. Panine, Bullinger i el jueu Oscar Goldberg.

I. Panine (nat el 12-12-1855), nihilista i conspirador contra el tsar, se n'hagué d'exiliar a Alemanya i als EUA, on estudià a Harvard.

Malgrat que era agnòstic, acabà fent-se cristià, i descobrí que el text grec original del Nou Testament tenia una estructura numèrica única. En grec clàssic i en hebreu, com en llatí i en altres idiomes, les xifres s'expressaven per lletres, talment que el text té també una lectura matemàtica o numèrica.

Panine copsà seqüències de 7 (nombre sagrat hebreu) pertot. Per ex.: el nom de Jeremies és escrit a la Bíblia sota 7 formes distintes, hi apareix 147 vegades (21x7), i ço en 7 llibres, etc. N'hi ha un munt de casos semblants: en mots, frases, fets... Com -es demanava Panine- els distints autors podien haver-se ficat d'acord per harmonitzar una estructura numèrica tan perfecta, complexa i enorme?

Panine mostra també que cada autor bíblic té la seva pròpia «signatura numèrica», com ara, les epístoles de Joan o de l'Apocalipsi tenen la mateixa estructura numèrica que l'Evangeli de Joan.

Panine comparà amb uns altres escrits antics en grec (les 7 fàbules d'Esop i el primer capítol de l'Apològia de Sòcrates per Plató), però resultà una infructuosa pèrdua de temps.

Així Panini, a través de les estructures numèriques, aclarí temes discutits com els primers dotze versets de l'Evangeli de Marc, considerats apòcrifs per alguns crítics, presentant 60 figures de 7.

Tot i ser reconegut per molts teò-

legs de l'època com a un descobridor bíblic, Panine caigué en un oblit quasi total, potser perquè allò que deia sonava massa estrany i la gent no es prenia la molèstia de descobrir personalment els seus complicats càlculs (sense ordinador, és clar). Cal dir que els científics que ara fa poca han estudiat els criptogrames de l'Antic Testament hebreu desconeixien en principi els estudis d'en Panini.

Un altre precedent més recent fou un rabí txec, cabalista, anomenat Weissmandel, el qual, abans de la Segona Guerra Mundial, assentà les bases d'aquestes comprovacions. El rabí trobà que, en col·locar totes les lletres dels 5 llibres mosaics (la Torah o Thorà) en una matriu de 50 columnes, el mot «Thorà» apareix nítidament escrita al començ de la primera columna de cada llibre.

Les possibilitats que açò succeís per casualitat eren, matemàticament, sols una entre 50.000.

LA GUERRA DEL GOLF: DROSNIN I EL DR. RIPS.

Guerra del Golf, 1991: Michael Drosnin, un prestigiós periodista del New York Times i del Washington Post coneix quasi accidentalment a Israel el Dr. Ilya o Elijah Rips, un científic d'origen rus emigrat a Israel, originari de Leningrad i un dels més destacats matemàtics del planeta. Un oficial del Mossad (els cèlebres serveis secrets israelians) havia comentat al reporter que potser l'interessaria de conèixer un professor de la Universitat Hebrea de Jerusalem el qual li havia pronosticat temps enrere la data exacta del començament del conflicte. És així com Drosnin coneix el Dr. Rips, el qual li explica els seus extraordinaris descobriments sobre una munió de criptogrames historicoprofètics perceptibles dins la Bíblia mitjançant programes informàtics. La cosa, d'entrada, sembla de novel·la o de guió de pel·lícula, però en Drosnin s'hi capficà i edità el llibre «The Bible Code», el qual aixecà una gran polseguera als EUA.

A Gènesi 14, la coalició del Nord ve del país de Xinar (actual Iraq) i tenia com a cabdill un dels reis de Babilònia. En aquest text precisament llegim el criptograma amb el nom de Saddam Hussein, la data del principi de la guerra (17-1-1991, però en cronologia hebrea) i del final («Purim» del '91) i expressions com ara «coets a Tel-Aviv», «no hi haurà bombes de gas», etc.

En dividir la freqüència bàsica dels quadres en forma de 2 per 2, per 3, 4, etc. en cada operació hi apareixen mots «satèl·lits» nous, cadascun dels quals hi aporta una nova precisió. Tals mots són llegibles cap arreu o cap avant, cap avall o cap amunt, o en diagonal.

L'ADVERTÈNCIA A ISAAC RABIN.

Setembre del 1994: El Primer Ministre israelià, el laborista Rabín, rep del seu amic i conegut poeta jueu Xaim Guri una insòlita lletra: «Un

matemàtic israelià ha descobert un codi ocult dins la Bíblia... el teu nom hi apareix codificat amb els mots «assassí que és per assassinar», tot al través...». És clar: en Rabín no s'ho prengué gaire seriosament, el seu partit és laïcista i les dades envers ell mateix prou inconcretes. Però 14 mesos més tard, el 4-11-95, la criptoprofecia s'acomplia quan el fanàtic Amir, qui apareixia en el criptograma amb la frase «El seu assassí, un de sa gent, un que serà a prop», finalment l'assassinava.

LES MINUCIOSES REGLES DE TRANSCRIPCIÓ DE LA BÍBLIA.

El Talmud estableix severament en diversos textos que, si en una còpia de la Torah hi ha, encara que només sia una sola lletra il·legible, feta malbé o errada, no havia de ser llegida mai més, sinó directament soterrada. Es tracta d'una norma inflexible de tradició immemorial, com ho demostren els manuscrits de la Mar Morta-Qumran, alguns dels quals daten del s. IV a. C., i que són virtualment exactes als actuals: i n'hi ha cents de còpies, sobretot dels Psalms i d'Isaïes.

El rabí Rambam codificà aquest sistema de transcripció en 20 regles. A la Bíblia hi ha malediccions per als qui gosin afegir o treure cap lletra del text bíblic original. Un escriba, dit rabí Ismael, deixà escrit: «Fill meu, sies acurat en el teu treball car toca les realitats del cel, no en treguis ni hi afegues cap lletra perquè hi ha contingut el món sencer». I a Gènesi 5:1 llegim «Llista genealògica dels descendents d'Adam» o «Llibre de la posteritat d'Adam», que podria també prendre's per «Llibre de la història de la Humanitat», referit al Gènesi.

Hi ha una antiga tradició, segons la qual, la Thorà que Moisès rebé contenia tot el futur de la Història de la Humanitat. La Thorà ha estat copiada per escribes segons regles escrupolosament codificades fins i tot en la forma de les lletres, llur mida (algunes eren més grans o més petites sense cap raó aparent) i certes comes aparentment inútils, els «teanim» de les lletres de les quals parla Jesús al Sermó de la Muntanya: «...no passarà ni un punt ni una coma de la Llei. Tot arribarà a la plenitud» o «ni una iota ni un àpex (o «teanim»)» (Mateu 5:18). La iota és la lletra més petita i l'àpex una mena de coma o petit tret per a escriure les lletres.

DECLARACIÓ DE CIENTÍFICS MUNDIALMENT RECONEGUTS.

Els professors H. Furstenberg, I. Piatetski-Shapiro, D. Kazhdan, de la Universitat de Yale; i J. Bernstein de la Universitat de Harvard, feren una declaració comuna sobre aquests descobriments:

«Al llarg d'anys, persones que es basaren directament en els descobriments de Weissmandel, amuntegaren un caramull d'exemples (del fenomen estudiat). Però per més colpidors que aquests fossin no hi havia

llavors cap mitjà segur de determinar que tals fets no eren simplement conseqüència normal de l'enorme quantitat de paraules i expressions que és possible d'obtenir quan hom estudia la progressió matemàtica en el text bíblic. (Els resultats d'aquests estudis -1984-1994- foren publicats fa 4 anys en hebreu en el llibre «Hamimid hanosaf»).

El prof. Doron Witzum i els seus col·laboradors, els prof. Ilijas Rips i Joav Rosenberg, intentaren dur un estudi sistemàtic del fenomen, amb l'ajut d'ordinadors de gran velocitat...

...l'autor presenta un cert nombre de subjectes tots vinculats a un seguit de mots afins («satèl·lits»). Mostra després que cadascun d'aquests subjectes tenen a la vora un nombre colpidor d'aparicions de mots satèl·lits sempre segons la progressió matemàtica.

...l'autor i els seus col·laboradors... estudien la mesura de proximitat entre els noms de personatges històrics jueus de primera filera i les dates de llurs morts».

Els científics Eliauri Fas (matemàtic), Doron Witzum (físic), Joav Rosenberg, Iboden Hamer, Haflin, Micael Shawn i Sogrenik feren les observacions següents en la introducció de la presentació de llurs treballs:

«Es tracta d'un fenomen casual? Si fem ús d'aquest mateix principi per a un altre llibre distint de la Thorà, no trobem pas les paraules coherents que apareixen a la Bíblia, on, en efecte, sí trobem informació abundosa i plena de significat».

Elie Mertsavach, director de recerques estadístiques, al qual foren lliurats els treballs dels vuits científics, afirmà: «...Els savis digueren que la Thorà té 70 facetes. Vet ací que apareix un nou sistema que revela que la Thorà té unes fondàries amagades».

Els científics israelians van estudiar també 125 obres de literatura triades arreu i trobaren que, fent-hi salts, apareixien mots, però sense relació amb el text, ni tampoc cap paraula satèl·lit.

Si trastocaven l'ordre de les lletres del text bíblic, el resultat era semblant al de qualsevol llibre de literatura. O si substituïen o canviaven cap lletra del text bíblic. El text del Gènesi del pentateuc Samarità, que difereix del text clàssic en alguns detalls menors -iotes i àpexs- no permet pas tampoc de llegir aquests criptogrames.

Un dels experiments més colpidors fou la introducció de 34 noms de jueus importants al llarg de la història, triats arreu, i cada volta el nom eixia amb el malnom, si en tenia, data de naixença i mort i, alguns pics, detalls ben prolífics sobre llur biografia.

Però allò encara més sorprenent, si cap, és que el codi té una confirmació interna. A Gènesi 26:5 hi ha escrit: «perquè Abraham escoltà la meua veu i complí els meus manaments, els meus preceptes, els meus decrets i la meua Thorà» (és l'únic indret del Gènesi on apareix el mot

Thorà), i hi llegim en criptograma: «Thorà», «jueu», «l'Etern Déu», «veritat», «Thorà de Déu», «Déu de veritat», i, finalment: «segell de la veritat» i «salts de lletres equidistants».

INFORMÀTICA I LLEI DE PROBABILITATS.

Al principi de l'estudi un parell d'equips de científics es ficaren a treballar sobre el Pentateuc, independentment l'un de l'altre: el del prof. Wiener a la Universitat (laica) de Haifa, Technion, amb majoria de professors agnòstics; i el del prof. Moix Katz, de la Universitat (privada) de Bar Ilan a Tel Aviv, amb majoria de creients jueus. Tots dos grups arribaren per separat a les mateixes conclusions.

Aquests científics eren tots matemàtics d'alt nivell, però volgueren que llurs càlculs fossin certificats per un dels majors matemàtics mundials, totalment aliè a llurs recerques, neutral i objectiu. Aquest científic de la prestigiosa Universitat de Harvard (EUA) és especialista en 4 disciplines matemàtiques, i confirmà fil per randa els anteriors estudis. Estupefacte, volgué tornar-se'n als Estats Units amb l'informe per compartir-lo amb els seus col·legues. A hores d'ara gran part dels principals matemàtics mundials coneixen aquest extraordinari cas sense precedents.

Tanmateix aquests científics no han volgut publicar res més que allò totalment revisat i demostrable al 100%. L'estructura numèrica subjacent encreuada a dins el text bíblic és de tal complexitat que supera qualsevol capacitat humana, més si tenim en compte que són textos antiquíssims que preveuen fets futurs. Així que el prof. Wiener, de l'equip de professors agnòstics, hagué de declarar: «La nostra explicació és que Déu mateix és l'autor de la Bíblia».

El Dr. Rips prengué el text sencer de la Torah en una sola cadena de 304.805 lletres, sense espais ni senyals de puntuació (tal com solien escriure els antics), mentre el físic Doron Witzum desplegava un programa informàtic capaç d'ordenar el text en totes les retícules possibles. Aplicaren el programa al text de la Torah i descobriren ben sorpresos que hi havia un caramull de mots xifrats, fins i tot llargues frases, en quantitats immensament superiors a l'al·leatori segons les lleis estadístiques i de càlcul de probabilitats.

Per a sùmmum de l'estupefacció s'adonaren que, quan apareixia determinat nom en la matriu, automàticament l'encreuava o apareixia pel voltant una sèrie d'un o uns quants mots que hi guardaven un lligam indiscutible, com ara: «Hitler-home diabòlic-nazi i enemic-extermini», «Shakespeare-present a l'escenari-Macbeth-Hamlet». «Einstein-ell canvia la realitat present-una nova i excel·lent comprensió-ciència». «Apol·ló XI-nau espacial-Lluna». «Clinton-president». «Kennedy-Dallas». «Nixon-qui és ell?-el president, però el van fer fora-Watergate».

Segons el càlcul de probabilitats és infinidament difícil que tantes coincidències apareguin dins un sol text.

Harold Ganz, un dels millors criptògrafs de la National Security Agency (NSA), agnòstic, trobà tot l'afer senzillament ridícul. I dissenyà un programa propi al qual va sotmetre no sols la Torah, sinó 10 milions de textos al·leatoris. La seva sorpresa fou majúscula en comprovar que només el text bíblic ofería a muntó resultats clarament significatius. A partir d'ací en Ganz en quedà convençut i ja n'ha publicat diversos estudis.

Un judici semblant manté un altre especialista important, I. Piattetski-Shapiro, de la famosa Universitat de Yale, qui ho analitzava així: «Dins les lleis conegudes de les matemàtiques, no hi ha pas manera d'explicar la predicció de futur. La física newtoniana és massa simple per explicar un recull de prediccions de tal complexitat i detall. La física quàntica no és tampoc suficient. S'hi tracta d'alguna casta d'intel·ligència exterior. Tot plegat, pens que l'única explicació és: Déu existeix».

Robert J. Aumann, un dels més destacats experts mundials de la «teoria dels jocs» (una de les especialitats més complexes de les matemàtiques, al costat de la teoria del caos), en fa una aproximació remarcadament científista: «És del tot important de tractar aquest afer com a qualsevol altre experiment científic, fredament i metòdic: ho comproves i n'examines els resultats. Pel que puc veure, el Codi de la Bíblia és, tot plegat, un fet... No hi ha hagut res semblant durant els segles que tenim de ciència moderna».

Mai fins ara la ciència no havia confirmat res que la fe o la religió intuïssin. Però ara podem ja dir que tenim una prova plenament científica sobre la inspiració divina de la Bíblia i sobre la mateixa existència del Déu d'Israel.

CRİPTOGRAMES DE LA XOÀ.

«Xoà» és el nom en hebreu de l'Holocaust nazi.

Cerquem per Gènesi i hi apareix el criptograma «Axkenaz», nom hebreu medieval que significa Alemanya, encara usat, d'on ve el nom dels jueus centroeuropeus o askenazis, a la vora de: «Berlín», «adversari», «nazi», a Gènesi 10:9, el text del primer emperador, Nimrod, el de la torre de Babel («Un caçador vigorós davant la presència de Jahvèh, com ho era Nimrod»).

També hi llegim: «Hitler», «sa boca infonia paor», l'expressió «nafra dels jueus» que apareix a Jeremies 3:48, «Després el rei ferotge», «assassí», «avantcambrà de la mort», «Hatsarmaveth» (a Gènesi 20:26), «Axkenaz», «nazi», «matança», «Hitler», «ell els extermina» a Gèn. 8:21, «el cor humà és dolent d'ençà sa joventut».

«AAuschwitz» a Gèn. 6:13, «La fi de tota carn és arribada a través de mi».

«La destrucció», «aAuschwitz», a Gèn. 11:3, «Deixeu-nos fer rajoles i coure-les al forn». «Procès de destrucció», «forns crematoris», «Eich-

mann» a «tota carn perí», el relat del Diluvi.

Al text dels caps d'Edom (Gèn. 36:12) on apareix també el nom d'Herodes, trobem: «cap dels perseguïdors», «Eichmann» (a l'expressió «el cap Amalec»), seguit d'«Adolf, cap dels degolladors», «els enemics destrueixen un poble gran» I «Eichmann: odiarà el meu poble».

Gèn. 45:19 parla que Josep envia uns carros («vagons» en hebreu, com en francès antic) a Jacob per dur-los a Egipte amb mullers i fills, apareix: «Eichmann, llur botxí» (fou qui organitzà la deportació per ferrocarril als camps d'extermini).

Darrere Gèn. 41:32: «Eichmann exterminarà un poble gran 1/3»: hi havia 18 milions de jueus abans la guerra, 6 en foren exterminats, és a dir, 1/3.

A Gèn. 46:5 («Israel sortí...en els carros que el faraó els havia enviat per al viatge») hi ha: «en ferrocarrils per a exterminar Israel».

A Gèn. 46:30 («Ara ja em puc morir. He vist el teu rostre...») trobem: «a Auschwitz», «un poble gran ha estat exterminat pels S.S.».

A Gèn. 21:23 («...el poble del país on ara has viscut») llegim: «Ziklon B» (el gas de les cambres de gas), «faran perir un poble gran pels gasos», «els destructors, els alemanys».

Al somni de Beth-el, Jacob diu: «Quin lloc tan punyent» (28:17), hi llegim: «Auschwitz», «gas tòxic», «cambres de gas», «cianur» (base per al gas), «Ziklon b». L'expressió «solució final» (eufemisme nazi de la Xoà) apareix un parell de vegades, a Gèn. 40:12 i 18, quan Josep explica (en hebreu: «solució») els somnis de Faraó: «vet ací l'explicació», i al costat de «solució final»: «SS», «incendi» i «Einsatzgruppen» (grups de S.S. que exterminaven jueus i calaven foc a llurs vilatges i calls). A Gèn. 2:11 («...recorre tot el país d'Havilà, on hi ha or») trobem: «la Xoà», «el pecat d'Auschwitz», «elaborat a Berlín».

Al text de Gèn. 3:14, Déu diu a la serp: «seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs», després la paraula «Musulmà» (potser es refereix a l'Islam com a religió tradicionalment adversària de jueus i cristians, o bé es pot referir al malnom donat als supervivents esquelètics dels camps de la mort nazis) i el text «el meu càstig (o crim) és massa gran per a poder-lo suportar» que ve també Gèn. 4:12-14: són les paraules de Caín a Jahvèh.

També hi ha nombroses al·lusions a l'Alemanya nazi a Levític 26 i 27, capítols que tracten de les malediccions que cauran damunt Israel cas de ser infidel a l'aliança: «Et Tsara» (=temps de desampar), expressió que ve a Daniel 12:1, i és usada per Jesús a Mateu 24:21 i Lluc 21:22. Aquesta expressió apareix també a Jeremies 30 com un temps, «el silenci de Déu», que precedeix l'alliberament d'Israel, el seu retorn a la seva pàtria, i el regne de «David» (ço és: del Messies).

CRİPTOGRAMES DE LA REVOLUCIÓ FRANCESA.

A Gèn. 44:5 llegim «El rei Lluís», després «França una revolució», «La

Revolució francesa», «Batilla» (la presó on els Borbons tancaven els seus adversaris, i que, en ser presa, provocà el començament de la revolució). I «Bastilla» apareix també com a mot-clau, a Gèn. 39:20 («Va fer agafar Josep i el tancà a la presó, al lloc on hi havia els presoners del rei. Josep, doncs, s'estava a la presó»). A Gèn. 43:32: «terror», «guillotina». A Gèn. 37:20, on hi ha la conxorxa dels germans de Josep per a matar-lo: «Lluís de Borbó», «convenció», «el rei era a la presó», «anem i matem-lo», «no vesseu la sang». A Gèn. 43:30-31 («Entrà dins sa cambra i es posà a plorar. Després es rentà el rostre i sortí on eren tots, dominant la seva emoció...») apareix «la sang del rei Lluís». Aquesta expressió es repeteix amb «condemna de mort» a Gèn. 40:19 (quan Josep anuncia a l'oficial de Faraó: «D'ací a tres dies, el faraó decidirà la teva sort fent que et tallin el cap»), amb les precisions: «tallar el cap», «decapitació», «per la guillotina», «el rei serà decapitat» i la data (21 de gener), i al final: «Marsellesa».

L'AFER DREYFUSS.

Fou un famós, llarg i tèrbol afer d'espionatge de militars francesos en favor d'Alemanya, a les darreries del s. XIX. Per deslliurar-se'n acusaren un oficial jueu, en Dreyfuss, quan foren descoberts papers amb secrets militars francesos a l'ambaixada alemanya a París. Tota la reacció francesa i en especial l'antisemitisme militarista i catòlico-integrista hi xocaren de pla amb l'esquerra francesa i dividiren dramàticament l'opinió pública mundial, amb brillants i arriscades intervencions d'intel·lectuals com Zola. Serví per conscienciar els jueus sobre el perill que seguien corrent fins i tot en Estats formalment democràtics, i Herzl el sionista en tragué la conclusió de l'absoluta necessitat de crear un Estat hebreu, que, de fet, naixeria 50 anys més tard.

Per mitjà d'un quadre de 1.493 lletres i derivats trobem: «seran enviats documents», «espionatge», «documents militars», després: «serà acusat: un jueu», «serà empresonat de seguida» (i aquesta expressió apareix a la història de Josep presoner després de l'afer de Putifar, tot just on hem trobat el mot «Bastilla», en Gèn. 39:20). Després «Coronel Henry» i «calúmnia», que apareixen en el verset on Josep diu a sos germans: «us ho he dit: sou realment uns espies» (Gèn. 42:16). Henry fou el principal acusador de Dreyfuss, i trobem, a la vora, el mot «acusació» i «Dreyfuss», «els seus galons seran arrencats» (Dreyfuss fou degradat públicament). I de nou «Dreyfuss presoner», «empresonat» allà on els germans de Josep es demanen els uns als altres: «¿D'on prové aquesta tribulació?»

(Gèn. 42:21), «L'home qui governa el país ens parlà durament. Es pensà que espíavem el país» (42:30), frases que hagués pogut també dir el mateix Dreyfuss.

Però el principal responsable de l'espionatge en favor d'Alemanya es deia Esterhazy i el seu nom apareix a Gèn. 31:50, a continuació apareix «Émile Zola» i «J'accuse» (el títol

del famós article publicat a

«L'Aurore» per defensar Dreyfuss de les calúmnies de la reacció, i que provocà una gran commoció en l'opinió pública francesa). Un cop descobert, Esterhazy se'n fugí, expressió que apareix a 31:20-21 («...sense dir-li res, va fugir amb tot el que tenia...») i al text on Josep és tret del pou, trobem «Dreyfuss, alliberat de la presó».

UN ALTRE EXEMPLE MÉS RECENT: L'ASSASSINAT D'ANWAR EL-SADAT.

El president egipcià fou assassinat durant una desfilada militar el 6-10-81 que era l'aniversari de la guerra del Kippur contra Israel (la del 1973). Fou una conxorxa dirigida per un tal Hadad Istambulí i executada per uns soldats que desfilaven davant El-Sadat.

En un quadre d'11.013 lletres, a Gèn. 18:23 apareix el text «dispararan sobre un president», encrueat per «donar mort», «matar», «un president serà mort durant una desfilada», «1981», «dispararan sobre ell amb una arma de foc», «assassí», «un complot», «uns conspiradors», «un conspirador», «organitzar una conxorxa», «dispararan contra el president amb una arma de foc», «serà assassinat», i més avant: «contra Sadat», «dispararan contra Sadat: Hadad», seguit de «Hadad assassí» «llinatge Istambulí».

A Gèn. 17:21 («L'any vinent en aquesta mateixa època vindrà devers tu i Sara infantarà un fill»), apareix «Sadat serà assassinat en aquesta mateixa època» (Kippur), «el temps és vingut», «6 d'octubre».

UNS ALTRES CASOS.

Els científics sols han publicat una petita part d'allò descobert, però hi ha estudiats a muntó més casos de gran interès: descobriments científics, la SIDA..., encara que normalment tot centrat en personatges jueus, nordamericans i europeus.

Dissortadament no tenim pas dades de personatges catalans ni espanyols, que cal suposar també hi apareixeran. Les dades de què disposem són d'alguns estudis de cap al 1995.

Déu fa tornar contra els adversaris de la fe judeocristiana allò que més idolatren, les eines tecnològiques més perfeccionades, per tal de confondre talment els que, en nom de «la ciència moderna» s'oposen a la revelació bíblica. Tal com està escrit: «Confondre la saviesa dels savis i anul·laré la intel·ligència dels intel·ligents» (Isaïes 29:14, 1ª Corintis 1:19).

I també digué l'àngel a Daniel: «Però tu Daniel, tanca els mots i segeïlla el llibre fins al temps de la fi. A muntó gent l'estudiarà i llur ciència serà augmentada» (Dan. 12:4) i «Molts seran rentats, blanquejats i purificats al cresol, però els maliciosos persistiran en llur maldat; ningú d'ells no ho copsarà, però els entesos sí que ho comprendran» (Dan. 12:10). Ara tals descobriments enforteixen els que volen romandre fidels, mentre tot trontolla enmig un gran marasma de mentides i manipulacions vomitades pels mèdia i d'injustícia globalitzadora.

CRİPTOGRAMES PER AL FUTUR.

Els científics que han estudiat a bastament el Codi criptogràfic numèric de la Bíblia s'han negat a parlar dels criptogrames referits al nostre futur, només parlen d'allò ja esdevingut i, per tant, plenament confirmat.

Tanmateix, el treball d'en Rips afirma que, de fet, la Bíblia és una mena d'enciclopèdia xifrada exhaustiva no sols de tot l'esdevingut fins ara, sinó també de l'esdevenidor que ens espera.

El judaisme i el cristianisme sempre han considerat la Bíblia com a un recull de llibres profètics: els exègetes destaquen que una de les principals vessants del Llibre són les seves profecies, n'hi ha més de dues mil al llarg dels 66 llibres canònics (en lectura normal no criptogràfica), la majoria ja acomplertes. Queden per acomplir, bàsicament, la majoria de les profecies del llibre de l'Apocalipsi o Revelació, relacionades amb alguns altres llibres com el de Daniel. Orson Welles rodà a principis dels anys '80 un interessantíssim documental titolat «La fi del planeta Terra» que parla molt de les profecies apocalíptiques relacionades amb informes científics del Club de Roma (el cervell del capitalisme europeu) i d'altres altes institucions mundials.

Segons l'Apocalipsi, en lectura normal, llegim sobre un atac final contra Jerusalem en una guerra general amb una mena d'explosions atòmiques: (la Bèstia) «obra grans prodigis, fins a fer ploure a la terra foc del cel en presència de tots els homes» (13:13).

Doron Witztum és, tanmateix, contrari a usar els criptogrames per predir res. Però sabem que hom hi ha llegit «holocaust atòmic» associat a la xifra «en 5766», «gran terratrèmol», «Japó», «col·lapse econòmic» i «foc, terratrèmol colpeja el Japó». Segons la cronologia hebrea, l'any 5766 correspon al nostre 2005-2006, exactament des del 4-10-2005 al 22-9-2006.

Segons un conegut cabalista modern, però no científic ni reconegut pels equips que han estudiat el Codi bíblic, Roy A. Reinhold, qui ha tingut accés al Codi, la Tercera Guerra Mundial començarà l'1-2-2006. Abans, el 20-9-2002, quedarà signat un sonat tractat internacional. Segons aquest cabalista, el Judici Final serà el 3-10-2009 i durarà, no sabem pas perquè, vuit dies. Es tracta, però, d'un treball sense rigor científic i que la mateixa Bíblia desdii, car a fets 1:7, Jesucrist diu als apòstols: «No us pertoca pas a vosaltres de conèixer els temps o les saons, que el Pare ficà sota la seva única potestat» i sols dóna pocs indicis, com ara a Mateu 24:14: «I serà predicat aquest evangeli (=bones notícies) del reialme per a testimoni a totes les nacions; i llavors vindrà la fi».

Si voleu demanar un llibre sobre el tema per uns tres euróns, o més informació sobre el Codi bíblic, podeu adreçar-vos a: -Samuel del Coso-Bústia postal 182- Calp 03710, Marina Alta. O: -KEREN ISRAEL -Petit Molac -F-56610 Arradon, Breizh/Bretanya- Estat francès. I també podeu cercar Bible Code a Internet (n'hi ha milers d'informes). Ω

RAMON LLULL I LA MEDICINA

A Mallorca sobretot, Ramon Llull sempre ha estat una figura prodigiosa, llegendària. Ha rebut les qualificacions més diverses: des de pare de la pàtria, iniciador de la prosa catalana i sant, fins a alquimista, cabalista i heretge. Tant ha entrat en el folklore que quan jo vaig començar a estudiar-lo, una velleta em va demanar de bona fe si era veritat que l'home era capaç d'escriure dos llibres al mateix temps, un amb cada mà.

Però prodigios, sí que ho era. Només així podem qualificar un home que va escriure 265 obres en català, llatí i àrab, obres que tractaven tots els temes imaginables per un home de la seva època —teologia, filosofia, lògica, retòrica, dret, medicina, astronomia, geometria, etc. Però quan vaig començar, em va dur, això sí, un decepció. No havia escrit gairebé res sobre dos temes que m'apassionaven —la música i les plantes.

La música s'entén. Llull era un home summament pràctic, que només s'interessava pels camps del saber que li podien servir en la seva missió. La música i la pintura, per exemple, no eren per a ell més que adornos, sense valor per aconseguir els fins que ell cercava.

Però amb les plantes, la cosa era més complicada, i per això caldria començar explicant un parell de coses. En primer lloc a l'Edat Mitjana, l'home no es guiava per simple curiositat. Una pedra, una planta o un animal només interessava com a símbol de la creació divina, no com a entitat presa en ella mateixa. La visió global primava sobre l'específica.

Nosaltres, en canvi, vivim en un món tremendament especialitzat. La ciència es divideix en matemàtiques, física, biologia, medicina, paleontologia, etc. I cada un d'aquests camps es subdivideixen en mil altres especialitats. Demanes a un biòleg sobre una planta, i resulta que és un autoritat en mamífers marins. Demanes a un botànic sobre la família de les mentes, i resulta que és un especialista en polinització d'orquídies. Millor no parlar de la medicina, on hi ha especialistes per cada part del cos. Això arriba al punt que hi ha oftalmòlegs especialitzats en parts diferents de l'ull! Al mateix temps, s'ha produït una explosió d'informació. Hi una tal allau de literatura científica que amb prou feines un especialista pot estar al dia sobre la part anterior, per exemple, de l'ull, o sobre mamífers marins. I això no és privativa de la medicina; en història, literatura, filosofia la situació és la mateixa. Només sobre Ramon Llull, hi ha gairebé un centenar de publicacions cada any.

Això produeix una fragmentació que pot arribar a ser dramàtica. Per a prendre altra vegada l'exemple de la medicina, pots pegar bots d'un especialista a altra fins que te trobin el mal. Un especialista dels ronyons et pot receptar pastilles que resulten problemàtiques per a la teva glaucoma. Amb mils de medicines i amb tants metges forçosament en compartiments tancats, seria impossible abraçar-ho tot.

A l'Edat Mitjana era tot al contrari. El món, creat per Déu, era en conseqüència una cosa feta a la seva imatge. Un home del s. XIII veia la creació com una llarga escala que davallava des de la Divinitat fins al món elemental, passant pels estels i planetes, l'home, animals i plantes. Cada esglau era, en la seva manera, un reflex de Déu, i cada un tenia relació estreta amb els esglaons superiors o inferiors. De baix a dalt, l'esglau elemental es trobava present en plantes, animals i home. Les propietats nutritives, reproductives i de creixement pròpies de l'esglau de les plantes, es trobaven també als animals i l'home. De dalt a baix, Déu podia influir directament en tota la creació, els estels i planetes influïen en la vida terrenal, etc. Així que tot l'univers es veia com una immensa xarxa de peces interrelacionades. L'home medieval no podia imaginar un Déu que pogués crear un món caòtic, irracional (recordareu que Einstein va dir que Déu no juga als daus). La tasca del filòsof o científic era intentar comprendre aquestes relacions, no les peces individuals en si, sinó quin era el seu lloc en l'esquema general. Només això podia explicar la seva funcionalitat, la seva raó de ser.

Potser un dels proponents més notables d'aquesta visió unitària de l'univers fos el nostre Ramon Llull. Al seu Arbre de ciència representa cada esglau, des dels elements i les plantes fins a Jesucrist i Déu, per un arbre. I cada un d'a-

quests catorze arbres és igual en forma, i a més derivat part per part, dels arbres dels altres esglaons. Tant és així, que tots aquests catorze arbres que formen els esglaons de l'univers, arriben a formar un sol arbre, que és el de la ciència.

Hi ha un altre factor del pensament medieval que avui ens pot sorprendre. L'home era considerat el cim de la creació terrenal, i Déu havia creat animals i plantes a fi de servir home. Això semblava evident en la vida quotidiana amb els animals domèstics i les plantes cultivades. Però també feia entrar les plantes com a fonament dels medicaments medievals; eren al servei de l'home per a curar les seves malalties i restablir la seva sanitat.

Però aquí la ciència medieval topa amb problemes fonamentals, com són la classificació de les plantes segons les seves propietats curatives, quina quantitat de cada propietat té una planta, i sobretot quina quantitat d'una propietat calia donar al malalt. Allò de la dosificació podia arribar al punt dramàtic de constituir l'única separació entre un verí i un medicament. Un exemple clàssic és la didalera europea —cosina de la tan maca que tenim per les nostres muntanyes— de la qual s'extreu la digitalina, una substància que, usada amb coneixement, és un medicament cardíac, però passat un cert límit de dosificació és mortal. D'això deriva la necessitat d'una base teòrica, que ens permet dosificar les medicines a fi de curar i no matar.

Per tal d'arribar a una classificació útil de punt de vista

ric. Ara bé, Montpeller formava part del Regne de Mallorca, i és allà que, bastant prest en la seva carrera, Ramon Llull va fixar la seva residència principal. Això li va permetre estar al corrent del que passava a l'Escola de Medicina, i és possiblement això que li va impulsar a formular la seva pròpia teoria sobre la intensitat de les qualitats dels medicaments. Perquè Ramon Llull (i això és una cosa sovint ignorada) va escriure quatre obres mèdiques: Dues obres primerenques, els Començaments de medicina i l'Ars compendiosa medicina, i llavors el De levitate et ponderositate elementorum —escrit a Nàpols l'any 1294 i el Liber de regionibus sanitatis et infirmitatis —escrit a Montpeller l'any 1303).

A la fi de donar una idea general —molt general— de la seva teoria, hem d'explicar que des del temps dels grecs, tota la física i la química es basava en els quatre elements de foc, aire, aigua i terra. Però no els hem de pensar com els elements moderns, on l'hidrogen i l'oxigen per exemple es combinen per a fer aigua, sinó com a sustents o bases de quatre qualitats fonamentals: la calor del foc, la sequedat de la terra, la humitat de l'aire i la fredor de l'aigua. Amb les dues darreres, potser pensareu que m'hagi equivocat: l'aire humit, i no l'aigua? Però no; durant dos mil·lenis no era l'aigua que era humida, sinó l'aire; l'aigua era freda. A més, per a la medicina de l'època de Llull, la cosa fonamental no eren els elements (Ramon Llull era capaç d'escriure capítols sencers d'obres mèdiques sense citar-los), sinó aquestes qualitats de calor, sequedat, humitat i fredor.

Ara bé, en la natura aquestes qualitats no apareixien aïllades, sinó combinades en graus diferents d'intensitat. I és aquí que Ramon Llull va desenvolupar el seu propi sistema de gradació, que anava de 4 a 0. Així, per exemple, el pebre tenia 4 graus de calor (que explicava la seva naturalesa coent), 3 de secor, 2 d'humitat i 1 de fredor. La canyella, que és forta, però no tant com el pebre, tenia 1 menys en cada casella, és a dir 3 de calor, 2 de secor i 1 d'humitat. El fonoll encara menys: 2 de calor, 1 de secor, etc.

Això que acabam d'explicar només és la punta de l'iceberg d'una formulació molt complexa, però ara no és moment d'entrar-hi. Crec que seria més interessant explicar la relació entre aquesta formulació i altres aspectes del pensament de Llull i de la medicina medieval en general.

Primer, hi havia la relació directe amb la constitució de l'home, i el que coneixem pels seus quatre temperaments. Quan deim avui que una persona té un temperament colèric, malenconiós, flegmàtic o sanguini, estam referint a una altra teoria que venia dels grecs i que va regir els nostres conceptes de l'home durant devers dos mil anys. Era la teoria dels quatre humors, directament relacionats amb les qualitats elementals. En la còlera, o una persona colèrica, dominava la calor, en un malenconiós la sequedat, en un flegmàtic el fred, i en un sanguini la humitat. Aquí també Ramon Llull ho quantifica i ho sistematitza.

A més —segons Ramon Llull i la majoria dels seus contemporanis— s'havia de tenir en compte les influències celestials. Però aquí cal fer dues matis-

sacions: 1ª Fins al s. XVII no es distingia netament entre astronomia i astrologia. Basta recordar que les grans figures de la història de l'astronomia al Renaixement, Copèrnic, Tycho Brahe i Kepler, eren astròlegs convençuts. Sembla que Galileu només ho va deixar anar després d'haver cremat els dits amb prediccions que no es varen complir. Una altra cosa curiosa és que en l'obra lul·liana no tan sols s'empra els mots "astronomia" i "astrologia" com si fossin sinònims, sinó que els tracten com a meres variants formals del mateix terme, fins al punt d'arribar a una forma intermediària com és "astronomia". Com a mostra d'aquesta situació donem-ne la definició a la seva obra que més difusió va tenir, l'Art breu: "Astronomia és art ab la qual lo astròleg coneix les virtuts i moviments los quals lo cel ha en les coses inferiors efectivament." 2^a En lloc d'aquesta distinció que clarament no interessava a Llull, hi havia una altra que sí que interessava als homes medievals i del Renaixement.

del metge, i poder controlar la dosificació d'un medicament, era imprescindible establir el grau d'intensitat de cada qualitat d'una planta. Això es pot entendre amb l'analogia de la cuina. Si una casta de pebre és molt, molt coent, bastarà un no res per fer coent el plat que preparam; si en canvi és d'una espècie molt poc coent, en necessitem una gran quantitat a fi de produir el mateix efecte. Fins al temps de Ramon Llull s'havia anat dosificant i quantificant medicaments segons que n'havia dit tal autoritat, segons el que la costum havia establert, segons l'experiència del propi metge, i un poc al "bon tuntún", esperant que la cosa no anàs massa malament.

Un dels primers remeis a tal situació venia de l'escola de medicina de Montpeller, la més prestigiosa d'Europa als ss. XIII i XIV. Allà metges molt coneguts, com Bernart Gordon, i sobretot Arnau de Vilanova, intentaven regular aquesta situació bastant aleatòria i caòtica i posar-hi un marc teò-

C I U T A T

En Jaume Màs és l'amo jove de la botiga de queviures La Confiança a son Gotleu. En Jaume és independentista, escara que no està afiliat a cam grup. Tel. 971 271 919

Fa 6 anys que na Pilar Gil regenta el Taller Comercial Satèl·lit a la barriada de Pere Garau de Ciutat. Posa antenes de TV i arregla aparells de TV, porters automàtics etc. Els anys 80, amb el seu home Joan Artés tingueren el Taller Tela Antena a s'Arenal. Foren els primers que posaren antenes de TV per poder veure la Televisió Catalana. Tel. 971 241 733

Fa 2 anys que en Jaume Font, en Miquel Asenjo i dos més obren la Cristalleria Nova Mercadal al carrer Gabriel Carbonell de Ciutat. Tel. 971 246 611

Fa dos anys que n'Esteva Jaume i en Pere Paloum tots dos de Bunyola obren la Cristalleria Colomès al carrer de n'Adrià Ferrán de Ciutat. Són especialistes en Vidrieres emplomades, Tel. 971 247 882

Fa 15 dies qu na Maria J. Vico i en Carles Díaz regenten el Bar Can Pep a son Gotleu. Tel. 650 123 558

ment. Aquesta distinció separava l'"astronomia natural", que tractava de les influències dels cossos celestials sobre les nostres complexions corporals, la nostra sanitat o malaltia, el temps, la fertilitat, etc., de l'"astronomia supersticiosa o divinatòria", que volia fer prediccions de coses futures. Aquesta segona era condemnada per l'Església (perquè interferia en la relació entre la predestinació divina i el lliure arbitri de l'home), i que jo sàpiga, Ramon Llull no en parla enlloc. No sé si la condemnava, o simplement no li interessava.

En canvi, la primera, l'"astronomia natural" tenia una gran importància en la seva concepció de la natura, i en la seva obra mèdica. Partia d'una caracterització, en molts aspectes també clàssica, dels dotze signes del zodíac i dels set planetes. El signe d'Àries, per exemple, tenia la complexió del foc (calent i sec), era "diürna", "movible" (oposat a "fixa"), etc. El planeta de Venus era de complexió de l'aigua (fred i humit), era "nocturn" i "bo" (op. a "mal"), i dels metalls corresponia al coure, etc. Sobre això Ramon Llull va muntar un sistema per mostrar com es combinaven els signes del zodíac i els planetes segons les seves posi-

cions a fi de calcular la seva influència sobre el cos humà.

Ara bé, aquest complexa interrelació entre qualitats elementals, humors i moviments celestials la fa servir per analitzar les febres, l'orina, el pols, els dolors, el sistema digestiu, com també per discutir la confecció i gradació dels medicaments.

Voldria acabar recalcant algunes conseqüències d'aquesta visió teòrica i unitària. La primera encaixa amb la idea general de la medicina medieval de la malaltia com un desequilibri entre els diversos components del nostre cos. No era tant, com avui, qüestió de descobrir la causa específica del nostre mal (com una bactèria o un virus), sinó de restaurar un equilibri perdut o trabucat. A la Doctrina pueril, per exemple, Llull defineix la medicina com a la "ciència de conjuntar allò qui es natural a conservar natura, e retornar-la en això en que solia ésser en lo cos animat." A una obra escrita uns deu anys després, defineix un metge com "aquell home que procura que natura sia en home ordenada."

I això, evidentment, és una idea aplicable igualment fora del camp estricte de la medicina. Llull de fet diu explícita-

ment que tot el procés mèdic, en qualsevol dels seus aspectes, pot ser una "metàfora" de coses morals o espirituals, d'aspectes de la ciència natural, i fins i tot de la jurisprudència. Dit d'una altra manera, com el seu contemporani, Arnau de Vilanova, aplica la medicina al cos i a l'ànima. En una obra diu que el seu sistema, la famosa Art, "dóna doctrina segons la qual hom sàpiga sanar corporalment i espiritualment." En el primer cas, restableix l'equilibri entre les qualitats dels elements corporals. En el segon cas, restableix l'equilibri ante el que per a Llull eren les tres potències de l'ànima: la memòria, la voluntat i l'enteniment en el seu camí d'ascens a Déu.

Era una formulació molt interessant, grandiosa i potser fins i tot instructiva. També era una formulació no sense lligams amb la medicina alternativa d'avui, i per això potser doblement interessant. Ω

Antoni Bonner

Aquesta conferència es va fer dins del marc de la Fira de les herbes de Selva, el juny del 2001.

S A C A P O L A D O R A

Aznar amb els terroristes violents

Ja me direu, si no, que feia a Formentor de bracet amb Arafat i Peres.

O es que ara dóna suport al terrorisme internacional i als crims contra la humanitat?

Antich és el President d'aquí

I els que el sentiren autoqualificar-se com a tal encara deuen estar pensant que varen estrènyer la mà d'un cap tribal o d'un reietó de taifes o d'un virrei espanyol.

De President se n'és o no se n'és, que ja n'hi ha prou de dois i s'ha de deixar ben clar que a Formentor n'Aznar fou el president d'aquí de cara als d'allà on sigui; i si no ens agrada haurem de girar del tot la truita, perquè amb el PSOE no anirem massa més enfora que amb el PP.

Accident d'aviació a Queens

Tot d'una que la televisió espanyola va començar a mostrar imatges de l'accident, es va incidir en el fet

que en la zona de Queens hi viuen majoritàriament hispans, però a la primera imatge en primer pla d'una zona propera a la catàstrofe el presentador tot d'una va indicar que era l'àrea dels jueus perquè va detectar que la zona mostrada no estava habitada precisament per hispans.

Com ho va saber amb tanta celeritat?

Molt fàcil: una zona de Nova York molt gran, on la major part és àrea degradada habitada per hispanoparlants i hi ha petits nuclis ocupats per gent benestant de diverses procedències, jueus principalment.

Suposam que els membres del grup hispà del Congrés dels USA degueren informar al president Aznar que ells ja són, també allà, més de trenta milions de pobres. Al cap i a la fi, és la seva cultura, la que ens volen imposar. Si som prou colloneres, acabarem amb el seu nivell econòmic, però amb el problema que nosaltres no podem robar a ningú, no podem fer amb altres el que els espanyols fan amb nosaltres.

Justícia Popular

Segons paraules d'un cap dels jutges, només un tres per cent dels jutges que actuen al País Basc són capaços d'expressar-se fluïdament en euskera.

Sempre hem sentit dir que la justícia ha d'estar al servei del poble...

Objectius compartits

Compartir objectius, segons el govern espanyol, converteix en còmplice, de manera que, per extensió, si un cirurgià opera un malalt i aquest mor en l'operació per negligència, tots els cirurgians que pretenen salvar la vida de malalts també poden ser acusats d'homicidi involuntari perquè comparteixen els mateixos objectius que el seu col·lega homicida.

Barça "cagat"

El que pretén ser el millor equip del món juga amb el cul estret, cagat, com és normal quan es té un entrenador català, cosa que ja havíem viscut quan el primer entrenador era Serra Ferrer.

Escoltau les retransmissions dirigides per Puyal a Catalunya Ràdio i sentireu en directe les misèries del nostre país, ben representades pels mateixos comentaris del presentador estrella.

Aznar a la CNN

Quatre minuts al final del programa, temps dedicat a les coses irrellevants i mancades de nivell.

Espanya és això, ni més ni manco, o sigui que no és en absolut recomanable d'anar pel món identificant-se com a espanyol. Ω

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT - Capítol V

Cecili Buele i Ramis

PRIMERES CONTRADICCIONS QUE SURTEN A ROTLLE (2)

En aquell context, ben farcit de contradiccions entre allò que s'afirmava des de la Presidència del Parlament i allò que se'n reproduïa als mitjans de comunicació, el mateix President del Govern de les Illes Balears, **Francesc Antich**, també s'hi havia manifestat públicament: «*donava suport a les denúncies de la Mesa i dels funcionaris del Parlament i manifestava la seva tristesa per la notícia molt negativa que suposava l'existència de les fitxes personals, mentre felicitava la decisió de la Mesa de deixar aquest assumpte en mans de la Fiscalia. Considerava que era molt necessari que aquest assumpte s'aclarís com abans millor. Comentava que es tractava de situacions que no s'havien de donar a cap institució, però manco encara al Parlament de les Illes*» (**T. Garcies, DIARI DE BALEARS**, 14/06/01, 'El personal parlamentari denuncia al fiscal el recull de fitxes íntimes')

Mentrestant, emperò, la coincidència de tots els grups polítics parlamentaris - en considerar encertada la decisió presidencial de posar el cas en mans de la Fiscalia - era considerada molt positiva per part dels més diversos comentaristes polítics locals:

Miquel Payeras reconeixia públicament que «*la reacció que ha tingut tota la classe política autonòmica ha estat a l'alçada de les circumstàncies, les quals són d'extrema gravetat... Tots els portaveus com a representants dels partits han sabut destriar entre el primordial i el secundari, i han actuat conjuntament, amb Morales al capdavant. Això és el que importa... Han demostrat tots que han estat a l'alçada de les circumstàncies i que han fet allò que calia políticament: donar la cara, actuar amb contundència per rebutjar el fons del miserable episodi d'espionatge, i enviar a la Fiscalia la petició que esbrini tot el que fa referència a les possibles responsabilitats penals. Així és com s'havia d'actuar, i com s'ha actuat, per la qual cosa cal donar-los l'enhorabona*».

Al·ludia també al personal afectat per aquelles fitxes confidencials: «*Davant el fosc, estrany i asquerós fet, hi havia poques mesures a prendre. Una, prèvia a tota altra consideració, donar explicacions al personal... Als treballadors segurament no els dona gaire consol, perquè el fons, que és*

el que els importa i afecta, no canviarà, però al manco saben que aquells que són els seus empresaris, els representants de la voluntat de tots els balears, han actuat amb la rapidesa i contundència que el cas requeria... Dissortadament als treballadors de poc els serveix, però al manco pels ciutadans sí, que serveix, i molt» (**DIARI DE BALEARS**, 13/06/01, 'Polítics a l'alçada')

Però també s'anaven estenent dures crítiques que, cada vegada més intensament s'anaven centrant en la mateixa persona del president **Morales**.

T. Garcies treia a rotle «els rumors que s'havien disparat dins i fora de les parets del Parlament, tant entre els polítics com entre els mateixos treballadors afectats. Els comentaris de tot tipus feien referència sobretot a dos aspectes: en primer lloc, qui pot ser el responsable d'aquella feina bruta de compilar les dades personals; també emperò l'interrogant més gran es troba a saber si darrera aquesta persona hi ha algú que ho ha comanat». I conclou el comentari afirmant: «*Per desvetllar ambdues incògnites, haurà d'intervenir-hi la justícia, i saber després si hi ha responsabilitats polítiques*» (**DIARI DE BALEARS**, 14/06/01, 'El personal parlamentari denuncia al fiscal el recull de fitxes íntimes').

J.M./N.D. també remarcaven que «*entre el personal de la Cambra creix cada dia el malestar i la indignació, ja que encara no es coneix amb fiabilitat qui és l'autor de les fitxes, malgrat augmenten les sospites sobre determinats funcionaris*». I afegien que «*alguns treballadors del Parlament exigien ahir que la investigació arribi fins a les darreres conseqüències i es depurin les responsabilitats al més alt nivell, inclosa la figura del president de la Cambra*» (**ÚLTIMA HORA**, 14/06/01, 'Morales explica a los partidos del Pacte el «caso fichas» y dice que dimitirá si el autor es Garí').

Matías Vallés, a la seva columna habitual «al azar» i amb el títol «El president falsificado», deixava molt mal parada la figura del president **Morales**: «*és un president del Parlament del qual tots ignoraven quins mèrits l'assisteixen per presidir aqueixa institució, encara que les fitxes policials ara publicades ofereixen una pista sobre el tarannà que hi ha imprès... ha mentit... ha sacrificat els qui el rodegen per salvar la seva ganga. No l'interessa el fons de la qüestió... ¿per què no denuncia directament el treballador inculpat, enlloc de fer apel·lacions ditiràmiques a la Jus-*

tícia? Perquè tant se li'n dona que la tragèdia personal d'un dels seus subordinats, o les creences religioses d'un altre, figurin en un informe a la superioritat - i l'única superioritat en aqueixa institució és el president -, mentre aquest comportament exemplar no afecti la seva regalia. O perquè, encara pitjor, és el primer interessat que no arribem a saber mai allò que ha ocorregut al casal de Palau Reial...» (**DIARI DE MALLORCA**, 14/06/01, '«al azar». El president falsificado').

Torres Blasco desvetllava que «*parlamentaris del PP discrepaven en privat de la línia oficial que segueix el grup parlamentari davant l'elaboració d'unes fitxes amb dades confidencials sobre el personal de la Cambra. Consideraven que el partit havia d'haver forçat una investigació interna i utilitzar políticament el cas contra el president Maximilià Morales (UM). Eren veus minoritàries*» (**EL MUNDO**, 14/06/01, 'Críticas internas en el PP por no utilizar las «fichas» contra Morales').

Tomeu Garcies manifestava que «*el Partit Popular considera que el recull amb dades íntimes dels funcionaris del Parlament es va elaborar responnent a una clara intencionalitat política*». Sense apuntar directament contra el president **Morales**, el PP cercava responsables dels fets. (**DIARI DE BALEARS**, 15/06/01, 'El PP veu «intenció política» en les fitxes del personal parlamentari')

A petició del portaveu dels Socialistes a la Cambra parlamentària, **Andreu Crespi**, s'havia reclamat la presència del president **Morales** a la reunió habitual que tots els dimecres celebraven els portaveus dels diversos grups parlamentaris. Accedint a l'esmentada petició del diputat socialista, a la sessió d'aquella setmana, s'hi va fer present el president **Morales**. Hi reiterava que durant la darrera reunió de l'Executiva d'UM havia explicat el cas als seus companys de partit i els havia anunciat que dimitiria si es demostrava que Francesc Garí, el seu Cap de Gabinet, era l'autor d'aquells dossiers (**ÚLTIMA HORA, DIARI DE MALLORCA**, 14/06/01, 'Morales explica a los partidos del Pacte el «caso fichas» y dice que dimitirá si el autor es Garí').

El cas és que hi va resultar, si més no, del tot sorprenent l'observació que hi va fer el diputat **Miquel Nadal**, tot recordant-li que els assumptes que es tracten a l'Executiva del partit continuen mantenint el seu caràcter de confidencials... (CONTINUARÀ). Ω

Contra la degeneració caracteriològica de l'independentisme català

Josep Vidal <vidalalaball@hotmail.com> escriu: Sempre hem d'estar queixant-nos.... Mai no serem forts com a poble si no tenim els mecanismes d'un Estat per defensar-nos.

Totalment d'acord. El que passa és que els catalans som essencialment els nostres pitjors enemics, i nosaltres, amb el nostre tarannà cofoi, ploràmiques, fenici, mecanicista-materialista, amb el posat resaberut i descregut i massa plebeu ens tanquem totes les portes, i sempre estem aturats amb els nostres propis paranyes, amb l'aigua al coll.

En altres llistes he intentat aportar un munt de proves de tot açò i sovint se m'han esverat. Només accepten els convencionalismes i prejudicis racionalistoides de la rutineta i ficar els peus en les mateixes galledes de sempre, que és el que està ben vist. Tot geperut no es veu el propi gep, evidentment.

Mentre pretenguem adular una mica, sols fem com els felibres: cavar la nostra pròpia tomba. I això exactament és el que fem normalment els independentistes catalans. Sense aturall.

El quid de la qüestió és: un Estat no es fa sols des del racionalisme de via estreta, les protestes, les ideologies, els manifestos, o la política o la cultura.

Sobretot es fa en la caracteriologia quotidiana

na d'un poble. I la clau de la caracteriologia creix de les creences profundes i transcendents d'una nació. Una nació tan materialista, superficial i autodisculpatòria amb uns dirigents independentistes tan racionalistoides, hiperideologitzats i agnòstics com els nostres és quasi impossible que pugui reviscolar: per manca de tremp i de fe, per impossibilitat de fer-se respectar, perquè camina arran del fang i les altres nacions no se la prendran seriosament. Per què? Perquè saben que no va seriosament la cosa: li veuen el llautó. Aquelles saben el que és anar de debò i el que no, i veuen que estem fent pantomima, el ploràmiques. Se'ns nota, nois, encara que nosaltres, resaberuts i orgullosos, ni ens n'adonem. És com posar-nos a donar un bonic discurs i no adonar-nos que se'ns han baixat els pantalons. Naturalment: la gent se'ns riu. I bé que farà: és lògic.

Per a mi, a partir d'ací, de la caracteriologia i d'una concepció més robusta, més granítica de les realitats, és quan començarem -començarem sols- a trobar el camí real per crear un Estat.

Et la resta, amics i amigues, n'est que literatura... **Ricard Colom de Castelló** Ω

Els diners (espanyols) per on passen unten (que deia mon avi en la glòria sia)

L'empresa Compaq està distribuint els seus ordinadors portàtils amb els teclats a Catalunya sense la grafia «ç». Es pot configurar, és cert, però la lletra no apareix i la configuració obliga a canvis importants d'hàbits d'escriptura (p.ex. utilitzar la tecla Alt Gr). A França però, sí distribueixen els mateixos models exactes amb aquesta lletra. Quan s'intenta parlar amb Compaq (Spain) rebutgen qualsevol canvi de tecla o distribuir els ordinadors amb ç, com a França. Per què? Perquè els catalans ja sabem escriure en castellà? Perquè no escrivim massa paraules amb ç? Perquè no sabem francès? Perquè no comprem prou ordinadors? No es tracta d'una reivindicació gratuïta i ni tan sols són ànims de «fer país» (imagino que també ens queixaríem si quan hem d'escriure en castellà no tinguéssim l'entranyable «ñ»). Es tracta d'escriure amb normalitat amb la llengua que parlem i ens expressem. Si la seva sensibilitat lingüística és nul·la potser

podem passar a sensibilitzar-los per la via comercial: nosaltres ja hem tornat un aparell amb aquestes característiques i l'hem comprat d'una altra marca. Us animem a no comprar ordinadors que no tinguin ç i expressar aquest rebuig explícitament als botiguers i distribuïdors. Boicotegem tots els teclats que no ens permetin escriure amb normalitat en la nostra llengua! Us animem a fer extensiva aquesta informació als vostres amics i empreses conegudes.

Podeu enviar també aquest mail a la companyia: spain.infocentro@compaq.com (potser així s'adonen que distribueixen ordinadors en un país que parla català!).

(P.D. meva: per als genocides espanyols invertir en el nostre genocidi cultural és invertir per unes riqueses i productivitat catalanes al servei d'ells, per això hi esmercen molts esforços comprant voluntats de multinacionals de tota mena). Ω

L'home mesura de totes les coses?

L'home mesura de totes les coses són els Estats confessionalment ateu, que a mi no em semblen gens ni mica seductors.

Quant al subdesenvolupament, llançar totes les culpes contra USA (com si Europa occidental no hi tingués part!) o fer aquesta caricatura del que són els USA (com si a les tvs d'aquí, per ex., no tinguéssim bruixes i toreros, folkloriques i inquisidors, pícaros, soplones y caciques, Rappels, Aramis, Rocifitos, Jesulins, Aznars, Zaplanes, Rodríguez Ibarres, Ansons, Mariaconsueloreines, Boadellas i Alejo vidals, Gil y Gils i molts altres grans sinistres i cutres d'Espanya) és un capítol més de l'americanofòbia barata que nega Catalunya. «Les quatre pedres angulars del caràcter en el qual l'estructura d'aquesta nació fou bastida són: Iniciativa, Imaginació, Individualitat i Independència». (Edward Rickenbacker, 1890-1973).

Encara que Occident desaparegués, els països subdesenvolupats seguirien igual, perquè és endògen, cultural. Parlant amb un líder exguerriller sudamericà em reconeixia que la gent hi viu totalment al dia i pensa a ballar i a xalar, no pas, d'entrada, a pensar ni a elaborar la pròpia història.

Fins i tot potser que, malgrat l'exploració econòmica d'Occident sobre el Tercer Món, el mateix model econòmic occidental els obliga sovint a sortir de la misèria extrema. És certament demagògic i tercermundista llançar les culpes a Occident, tot i reconèixer que bé se'n aprofita i els explota.

I és que «On no hi ha esperança, no pot haver-hi esforç» (Samuel Johnson, crític i escriptor britànic). Sols gent que creu en la transcendència - que té temps en l'eternitat - fan esforços considerables. Llull o Gaudí eren místics cristians. Què ha donat de si l'ateisme? Stalin, Lenin, Mao...?

Ni tan sols Voltaire era del tot ateu. Els qui creuen que tot acaba a la tomba, en el fons, pensen, que no val la pena acalorar-se tant. D'ací la indolència i la desídia en què l'ateisme sociològic colga una societat i la duu a la decadència, cercant-li una discreta eutanàsia dolça.

ATEISME.

“Hi ha gent qui detesta qualsevol idea d'un ésser excepcional. Exigeixen als altres d'estar al seu nivell o bé per sota”. (David Herbert Lawrence, 1885-1930, escriptor britànic)

“Però si Déu se'n va i l'home no és l'amo, llavors què és magistral?”. (Milan Kundera, 1929-, escriptor txec)

“Qui de Déu fuig, debades corre”. “Esperança que consoli, que no mori”.

“La por fa més lleig el dimoni”. (Refrans catalans)

“L'home ha inventat Déu sols per a poder viure sense matar-se”.

“Si Déu no existeix, llavors tot és permès”.

(Fiodor Mikhaïlovitx Dostoievski,

1821-1881, escriptor naturalista rus)

“L'ateisme rau més aviat a la vida que no al cor de l'home”.

(Francis Bacon, 1561-1626, filòsof i estadista anglès)

“Els homes de natura demoníaca no saben allò que han de fer o evitar. No hi ha puresa ni veracitat ni honradesa en ells.”

Neguen l'existència d'un ésser Suprem en l'univers, i creuen que tot naix de la unió dels sexes, sense cap altre mòbil que el desig...

Incansables en llurs desigs, arrogants i vans, llurs fites són fosques i impurs llurs actes.

Presos d'ansietat contínua, tenen com a única meta els goigs sensuals, car són incapaços d'albirar res més”. (Bhagavadgita, llibre de saviesa hindú, 16; 7-8, 10-11)

“Aquest poble ha renegat del Senyor. Ha dit: “Ell no és res!. No ens passarà cap desgràcia, no ens tocarà l'espasa ni la fam”. (Jeremies 5:12-13)

“Un ateu és qui espera que el Senyor no farà res per a pertorbar el seu escepticisme”. (Franklin P. Jones, 1921-, escriptor britànic)

“Un ateu és un home que no té cap mitjà invisible de recolzament”. (Fulton J. Lustre)

“L'ateu no té esperança”. (James Freeman Clarke, 1810-1888, historiador i escriptor cristià estatunidenc)

“La infidelitat no consisteix a creure o descreure: consisteix a no professar allò que cadascú creu”. (Thomas Paine, 1737-1809, escriptor anglès)

“El pitjor moment per a l'ateu és quan es troba realment agraït i no té a ningú a qui dar-li les gràcies”. (Dante G. Rossetti, 1828-1882, pintor i poeta anglès)

“Si no existís Déu, caldria inventar-lo”.

“La major part dels grans homes d'aquest món viuen com si fossin ateus. Tothom qui ha viscut amb els ulls oberts sap que la coneixença d'un Déu, de sa presència, i de la seva justícia no té la més mínima influència en les guerres, els tractats, els objectes de l'ambició, de l'interès, ni del plaer, en la prosecució que, de tot això, els ocupa per complet”. (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof teista francès)

“Una vegada vaig voler esdevenir ateu, però em vaig rendir -no tenen vacances”. (Henry Youngman)

“Estic convençut que l'ateu no existeix, que l'ateu és una invenció dels capellans”. (Leonardo Sciascia, 1921-1989, escriptor italià)

“-Tu ets el qui anomenen l'ateu? -s'exclamà Glauc- Allò que et dugué a negar la providència dels déus, fou

potser la injustícia dels homes!”. (“Els darrers dies de Pompeia”, d'Edward George Bulwer Lytton, 1803-1873, escriptor anglès)

“Sols un risc real demostra la realitat d'una creença”. (C.S. Lewis, protestant i professor de Literatura Anglesa)

«La religió no tira mà sinó de proves generals: jutja per la disposició dels cels, per les lleis de l'univers; no veu sinó les gràcies de la Natura, els admirables instints dels animals, i llurs relacions amb l'home.

L'ateisme no addueix sinó vergonyoses excepcions, no veu sinó els desordres, les marjals, els volcans, els animals feréstecs; i, com si intemptàs d'amagar-se en el tarquim, s'adreça als rèptils i als insectes a fi que li subministrin proves contra Déu.

La religió no parla sinó de la grandesa i de la bellesa de l'home.

L'ateisme ens presenta sempre la lepra i la pesta.

La religió trau raons de la sensibilitat de l'ànima, dels lligams més dolços de la vida, de la pietat filial, de l'amor conjugal i de la tendresa maternal.

L'ateisme ho redueix tot a l'instint de la bèstia; i per primer argument del seu sistema, deixa palès un cor incapaç d'emocions.

Finalment, en el culte del cristià hom assegura que els nostres mals tindran una fi; hi som conhortats, les nostres llàgrimes són eixugades, una altra vida ens és promesa.

En el culte de l'ateu, els patiments humans fan fumejar l'encens, la mort és el sacrificador, l'altar una tomba, i el no-res la divinitat». («El Geni del cristianisme», llibre 6è, cap. 5è, de François René, bescomte de Chateaubriand, 1768-1848, escriptor, torsimany i polític francès).

Ateisme: en parlen ateus.

“Sóc ateu, gràcies a Déu (o per la gràcia de Déu)”. (dita que sol dir-se en diverses llengües i països i que, paradoxalment, dona la raó a una certa doctrina calvinista de la predestinació)

“No tenien ganes d'existir; sols que no podien deixar d'existir; vet ací tot l'afer...”.

“Tot existent neix sense raó, es perllonga per feblesa i mor per casualitat”. (“La Nausée”, Jean-Paul Sartre, 1905-1980, filòsof existencialista ateu i escriptor francès d'extrema esquerra)

“He plorat vertaderament perquè no puc donar gràcies a ningú per les alegries de la vida”. (Dave@uunet.pipex.com)

“No hi ha cap Déu i l'home és el seu profeta”. (Jens Peter Jacobsen, 1847-1885, escriptor danès)

“Déu és l'únic qui per a regnar no hagué menester ni tan sols d'existir”. (Charles Baudelaire, 1821-1867, poeta llibertí francès)

“Déu no és sinó un mot somiat per a explicar el món”. (Alphonse Marie Louis de Lamartine, 1790-1869, historiador, poeta i polític francès)

“Potser que el nostre paper en aquest planeta no sia lloar Déu sinó, pel contrari, crear-lo”. (Arthur Ch. Clarke, 1917-, novel·lista anglès de ciència-ficció partidari de la paidofília)

“Qui és aquell que veieu avui entrar dins un temple, per a invocar-hi els déus a fi d'atènyer la perfecció de l'eloqüència o per a descobrir les amagades deus de la filosofia?. Ni tan sols els demanen ni la salut”. (“El Satiricó”, una viva descripció de la corrupta, cruel i decadent Roma de Neró, atribuït al cortesà Petroni, ca.60 d.C.)

“L'impíu, insolent, persegueix els dissortats, i cau en les intrigues que ell trama...exclama: “Déu no compta per a res””. (Psalm 10:2-4)

Ateisme: en parlen ateus.

“L'ateisme és una crossa per als qui no poden pas suportar la realitat de Déu”. (Tom Stoppard)

“Déu no creu en ateus”. (Thomas A. Sandberg)

«Després d'aquells dies en aquelles coves de Vallvidrera, algun de matí em despertava tota meravellada de trobar-me a casa, en aquest lloc tan tou i tan calent, en aquesta torre tan espaiosa i tan alegre. I ve a ser com en altre temps em despertava tota meravellada de ser cristiana. Sí, em despertava tota meravellada de ser cristiana, i això era abans del baptisme. Sentia que era cristiana, ho sentia amb tota la força de l'ànima en el moment de despertar-me; i no obstant, ¿què volia dir, ser cristiana? ¿És que seguiré sentint-me'n quan l'Església deixarà les catacumbes? ¿Sabré reconèixer Jesús sota les disfresses que fatalment li tornaran a posar? Reconèixer-lo era tan fàcil en aquells dies de juliol i agost, quan el duïen a empentes, esparracat, coronat d'espines, amb la cara coberta de sang i d'escopinades, cap al camp de la Bóta o la carretera de la Rabasada per rematar-lo amb la pistola. ¿Com no sentir-se arravatada de simpatia per Ell, que des de fa dos mil anys va traginant la creu de totes les nostres misèries per tots els camins del món? Voldrem fugir d'Ell i prendre el camí més desviat, el que més lluny d'Ell sembla que dugui; i encara allí descobrirem el rastre de les seves petjades! En Lluis és incapaç de sospitar que sóc cristiana; i tan aviat com te'n vas adonar tu! Sí; tu et vas adonar ben aviat que jo no podia suportar la buidor, que necessitava creure.

“Hi ha una mena d'optimisme que no és més que la inconsciència dels vegetals”, em vas dir una vegada comentant la incompreensible i aplomada tranquil·litat de certs ateus». (“Incerta glòria”, novel·la molt innovadora -1956- de l'exiliat català Joan Sales).

“Jo sóc un Déu de prop i no un Déu de lluny. O és que hom pot amagar-se dins qualche amagatall sense que jo el vegi?. No sóc jo qui omple el cel i la terra?. Oracle del Senyor”. (Jeremies 23:23-24)

“Els massa intel·ligents et demostraran que Déu no existeix. Tu no els responguis, però vés a pregar”.

“L'ull que tot ho guaita no veu el seu esguard. Ningú no ha vist Déu. Car en tot esguard és Déu qui veu”. (Lanza del Vasto, deixeble europeu de Gandhi, a “Principis del retorn a l'evidència”)

“Pensen dins d'ells els pocasoltes: “Déu no és res”. Són corromputs, llur obrar és detestable...” (Psalm 14:1)

“L'home natural no copsa quin és el camí de Déu que recorren els sants. De fet, li sembla que no és pas el camí de Déu, sinó una bajanada i una errada, i causa d'ofensa...Igual que el Faraó i sos homes veieren ben bé el camí per on marxà el poble d'Israel, però mai no entengueren que aquest era el camí de Déu -fins que hi caigueren negats”. (“Disertacions sobre els Psalms”, 1513-1515, Martí Luter, reformador alemany)

“Ningú no parla tan constantment de Déu com aquells qui insisteixen que no hi ha cap Déu”. (Heywood Broun, 1888-1939, periodista estadounidense)

“Ser un ateu requereix una mesura infinitament major de fe que no pas rebre totes les grans veritats que l'ateisme negaria”. (Joseph Addison, 1672-1719, escriptor, viatger i estadista anglès)

“L'ateisme és el resultat de la ignorància i de l'orgull, del sentit fort i les raons febles, del menjar bo i de la vida malalta. És la pesta de la societat, el corruptor de les maneres i l'erosionador de la propietat”. (Jeremy Collier)

“Un dia, mentre prenia el bany al riu, el Mestre capbussà el seu deixeble sota l'aigua, tot agafant-lo del cap, i l'hi mantingué una bona estona mentre el pobre home maldava desesperadament per deslliurar-se'n. El sentdemà fou el Mestre qui n'encetà conversa.

“Per què ahir lluitaves tant quan jo et tenia subjecte sota l'aigua?”.

“Perquè volia respirar”.

“El dia que abastaràs la gràcia d'anhelar Déu com ahir l'aire, aqüella diada L'hauràs trobat”.

(Anthony de Mello, S.J., “Qui pot fer resplendir l'alba?”, 1985, l'India)

“La religió és cosa tan gran, que és just que els qui no vulguin prendre's la molèstia de cercar, si ella fos fosca, en sien privats. Per què se'n planyen si, en cercar-la, podien trobar-la?”. (Blasi Pascal, 1623-1662, científic i savi cristià d'Occitània). Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisos-catalans.org/tres>.

PERSONALS

Som na Tànya i na Verònica, dues al·lotes molt sensuales. Tenim 19 i 21 anys i moltes ganes de parlar amb tu. Crida al 906 299 416... per a una xerrada molt calenta i sensual! Anima't i petonets on més t'agradi. Tànya

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala

fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capitxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyants a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

La LOU i el
corró del PP

Quan el PP estava a l'oposició a les Corts Espanyoles, moltes vegades s'havia queixat de l'aplicació del corró («del rodillo») dels diputats del govern, per tal d'aprovar coses que, segons entenien ells, potser no comptaven amb el necessari suport social. Actualment, el PP ens està oferint una imatge bastant clara d'aplicació del seu propi corró, al marge de l'opinió de la comunitat de persones a les quals la llei en qüestió s'adreça. M'estic referint, naturalment, a la llei orgànica d'universitats (LOU), que ja ha passat pel tràmit inicial del Congrés de Diputats i que és a punt de discutir-se al Senat. Aprofitant la seua majoria absoluta, el Partit Popular ha aprovat una llei que, deixant de banda el suport servil de Convergència i Unió (a canvi d'anem a saber què), no ha comptat amb el consens de ningú, començant per la pròpia comunitat universitària.

Dins aquesta, ha estat molt clara la protesta generalitzada entre els estudiants (de la pròpia universitat i també dels centres d'ensenyament secundari). Els estudiants, a la nostra part del món, estan fonamentalment preocupats pels canvis que es preveuen pel que fa a l'accés a la universitat: se suprimiran les proves d'accés a la universitat (la tradicional Selectivitat) i cada facultat universitària podrà establir les seues pròpies proves (de manera que la selecció serà molt més dura i les possibilitats d'accés dels estudiants a la universitat més restringides, o, en qualsevol cas, notablement més lentes i insegures). No ha estat aquest interès immediat, emperò, l'únic que ha mogut els nostres estudiants. Al l'Àmbit de les illes Balears, per exemple, coincidint amb les reivindicacions de Catalunya i del País Valencià, el principal sindicat estudiantil de la nostra universitat i dels nostres instituts (la Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans) ha reclamat també la creació d'un model universitari propi per a la nació catalana i l'establiment d'un espai universitari català, coherent amb l'espai universitari europeu. A nivell de planificació acadèmica, aquest espai universitari propi ja s'està configurant a través de l'Institut Joan Lluís Vives, que engloba totes les universitats del País Valencià, del Principat de Catalunya, de les Balears i, des de fa alguns mesos, també de la Universitat de Perpinyà, Catalunya Nord, Estat francès.

La llei preparada pel govern de l'Estat, contràriament a aquesta orientació, és profundament centralista espanyola, en el sentit que es creen organismes de coordinació i d'avaluació que depenen directament de les institucions de l'Estat. Avaluar la qualitat universitària a partir exclusivament dels paràmetres propis de les Castelles resulta del tot incoherent i científicament incorrecte, però el tema no sembla que faci perdre la son a la ministra Pilar del Castillo. Com va apuntar el senador Carles Bonet, de l'Entesa Catalana i de Progrés, aquesta llei resulta fins i tot preconstitucional, perquè no té en compte les competències en matèria educativa que tenen les comunitats autònomes.

La majoria del professorat universitari i d'ensenyament secundari, a través de diferents associacions professionals, ha mostrat sobradament el seu rebuig al projecte de llei presentat per la ministra del Castillo i, òbviament, aquests sectors tampoc no han estat escoltats. També s'ha de dir que tampoc no han pres mesures de pressió tan contundents com la comunitat estudiantil. I, finalment, hem d'apuntar fins i tot la Conferència de Rectors d'Universitat d'Espanya (la CRUE), que ha demanat al govern de l'Estat i a les corts espanyoles que es tinguin en compte dues coses: en primer lloc, que el tema que tracten és més delicat del que a molts dels implicats, en principi, els pot semblar; i, en segon lloc, que caldria buscar els consensos mínims entre la comunitat universitària perquè la llei pogués tirar endavant.

Si no, ocorrerà el que ja preveuen alguns sectors (manifestats explícitament a través de declaracions de responsables de govern de la Universitat de Girona): que la llei es promulgarà però no s'aplicarà. Com volen que s'apliqui una llei que no compta amb el suport de cap dels sectors als quals va dirigida?.

BERNAT JOAN I MARI

President d'Esquerra Republicana-Illes Balears i Pitiuses

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom DNI
Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

RECORDA
Quan hagi llegit aquest periòdic, si no en fas la col·lecció, regala'l a un amic, veí o parent
EL PAÍS HO NECESSITA

A l'Ateneu Sanitari
Europeu CB

Centre de Dia

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O INCAPACITADES
Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

Carta del comitè homologador central de la lliga anticolonial

Jafre de Garraf, 20 de novembre del 2001.
Camarades:

La Lliga Anticolonial està viva i ben viva. Després d'un dur període de treball intern estrenem la nova web (no deixeu de visitar-la), amb noves seccions i un bon entorn gràfic. Però també estrenem un projecte clar de com actuar i com organitzar-nos.

Hem ja resolt els problemes amb el correu electrònic i podem adreçar-nos a tots aquells i aquelles que han contactat amb nosaltres.

Així que finalment podem respondre a la pregunta que feu tantes i tants: «com puc apuntar-me a la Lliga?», «com puc col·laborar?». Us fem cinc cèntims sobre l'estructura de la Lliga i tot seguit us proposem diversos formats d'adhesió i combat.

PRINCIPIS D'ORGANITZACIÓ INTERNA DE LA LLIGA ANTICOLONIAL

La Lliga Anticolonial és una organització no-organització, amb un funcionament similar al d'una societat secreta no-secreta. No hi ha ni directius ni dirigits, ni socis ni junta ni líders. La Lliga té tan sols tres elements ideològic-pràctics que emmarquen la seva acció: el manifest fundacional (el «Manifest Programàtic per a la Descolonització Mental i Política dels Països Catalans», també conegut per «Declaració del Garraf»), els Principis Axiomàtics Bàsics i la pàgina web.

L'únic que s'assembla pròpiament a un centre organitzador és un petit Comitè Homologador Central, format per un petit nucli secret de lligaires -que sempre apareixen emascarats amb la màscara característica de la Lliga, una circumferència amb tres cercles concèntrics, que podeu veure a la web-. La funció concreta i restringida del CHC és assegurar que les accions que es facin usant el nom i logo de la Lliga respectin els Principis Axiomàtics Bàsics i l'esperit de Declaració del Garraf. El Comitè assegura també la qualitat gràfica i l'ortodòxia garrafenca de la part oficial de la web.

D'altra banda el CHC s'encarrega de tenir cura de la web, posar-la al dia i assegurar que sigui un espai efectiu de comunicació d'accions anticolonials i d'expansió del moviment descolonitzador (via barrilera). La web té un paper central de proporcionar una plataforma on els lligaires d'arreu de les nostres comarques i municipis poden posar-se en contacte entre ells. Ara té únicament la secció oficial, però aviat tindrà una part no oficial, en la qual qualsevol lluitador/a anticolonial podrà penjar el que vulgui.

Apart d'aquests tres elements, tota la resta queda oberta a la iniciativa de qualsevol per-

sona o col·lectiu que, sintonitzant amb la Declaració del Garraf, vulgui realitzar accions descolonitzadores del tipus que siguin. Per tant, la Lliga Anticolonial es configura com un espai obert dins del qual que tothom pot realitzar, convocar i comunicar activitats autònomes per a la descolonització dels Països Catalans, sempre que es respectin els Principis Axiomàtics Bàsics. Es a dir, que la Lliga Anticolonial funciona a partir de la descentralització total i l'acció local recollida i amplificada, això sí, a través d'una web única. Evidentment, pot donar-se el cas que algunes propostes d'adherits individuals o col·lectius impliquin moltes més altres persones o col·lectius, sense per això, cap mena d'obligació. No hi ha ni drets ni deures a la Lliga. Sols la voluntat d'actuar fins a la descolonització total dels nostres països, i el respecte absolut als PAB i la Declaració de Garraf.

Els Principis Axiomàtics Bàsics (PAB) són:

1. La Lliga Anticolonial té com a primera funció anar descobrint i desvelant (i per tant, desactivant) una a una totes i cadascuna de les estratègies malèfiques que l'Imperiet utilitza per colonitzar-nos. Es a dir, una funció d'observació, registre, catàleg i anàlisi de la nostra realitat colonitzada.

2. La Lliga Anticolonial té com a segona però no menys important funció, emprendre accions directes per fer evident la situació de poble colonitzat en la que es troben els nostres països i per lluitar sense embuts contra la colonització, sigui política, psicològica o zombica.

3. La Lliga Anticolonial utilitza sempre com metodologia de combat la paròdia i l'humor com estris subversius i de lluita de primer ordre en qualsevol de les seves accions. Ja hi ha altres organitzacions que utilitzen altres estris.

4. La Lliga Anticolonial actua en el més escrupolós respecte de la legislació vigent, especialment respecte de la lletra -l'esperit és una altra cosa- de la llei. Això no impedeix que la Lliga recolzi rabiosament accions directes ridiculistes incruentes com les protagonitzades recentment pel Front Cireraire Arenyenc d'Alliberament Nacional, el Comando Mongeta o el Front Pelamàstils. Tanmateix, com societat secreta no-secreta que basa la seva potència en la comunicabilitat de les seves accions i de la seva web, la Lliga no vol donar cap excusa a l'Imperiet per entrebancar l'acció alliberadora i humorística.

5. Saber riure sense problemes i evidentment, del propi país, és condició bàsica del moviment lligaire anticolonial. A la Lliga Anticolonial és lluita rient. Sense un radical i veritable sentit de l'humor no es pot ser lligaire. Hi ha

infinat de formacions avorrides en les que us podreu sentir a gust si penseu que la de la nostra causa no es pot fer broma.

A partir d'aquests principis, llibertat absoluta d'actuació, un país sencer per descolonitzar -i en acabat, molts altres- i molts tipus de riure. La Lliga Anticolonial, en ser una no-organització no té socis.

Pot tenir, com a molt, «adherits», «enganxats», «ligats», «sospitosos», «simpatitzants»... probablement algú farà algun dia fins i tot un carnet de «lligaire», o algú convocarà un aplec... Tot és possible mentre respecti els PAB.

MODALITATS DE COL·LABORACIÓ, ADHESIÓ I ACTIVISME

Com articular la col·laboració amb la Lliga és Fàcil: us proposem 4 modalitats òbviament compatibles entre elles. Cap problema si n'inventeu de noves.

Modalitat 1: Observador/a.

Què fa l'observador/a?

L'observador/a està a l'aguait de les manobres colonitzadores de l'Imperiet, les descobreix i les desvela, posant les primeres passes per a la seva desactivació.

On observa l'observador/a?

Arreu on actui l'Imperiet, bàsicament els mitjans de comunicació, però també als llocs més insospitats, com l'esport, la música, internet, la universitat, el supermercat, la publicitat, els discursos polítics...o on dimoni su's acudeixi.

Què fa l'observador/a amb el què ha observat?

Estrictament pel què fa a la Lliga, li envia les seves descobertes per e-mail (catalan-gat@excite.co.uk), de manera que el Dr. Cat pugui analitzar-les i publicar-les a l'Observatori Colonial.

També pot col·leccionar-les i editar-les pel seu compte, fer cartes als diaris, explicar-ho als amics i veïns, editar cartells, fer sèries de cromos colonials... En resum: difondre i multiplicar la xerina anticolonial.

Modalitat 2: Creador/a.

Si escris o dibuixes bé, i sobretot, fas riure, pots afegir comentaris a l'Observatori Colonial o al Consultori del Dr. Cat. Si se t'acuden altres coses (articles, dibuixos, conceptes filosòfics, idees de tota mena, assaigs, dissenys, obres de teatre, còmics, música, escultures, o el que sigui), ja hi farem lloc en algun racó de la web. Envia-ho directament al e-mail de la Lliga.

D'altra banda, si ets dissenyador o tens mentalitat empenedora, també pots crear els teus propis productes anticolonials -estil catigat- i usar la web per difondre'ls.

Modalitat 3: Protagonista d'Iniciatives Anticolonials.

Si tu solet/a o bé amb una penya, penseu protagonitzar una o més iniciatives anticolonials al vostre territori o bé a escala nacional, podeu adherir la vostra acció o projecte a la Lliga i utilitzar la web i el logo, amb l'única limitació d'acceptar i respectar els Principis Axiomàtics Bàsics (no cal jurar-los). La web anunciarà la vostra acció, així com també la publicació mensual «Novetats Anticoloniales».

Modalitat 4. Difusor/a de productes.

Pots ajudar a fer créixer el moviment anticolonial difonent els productes de la Lliga (la web, el Novetats Anticoloniales, les samarretes, els adhesius, i altres productes que vagin sorgint) en el teu entorn.

A partir d'aquest moment ja formeu part de l'entorn sospitos, políticament incorrecte, xeriner, barriler i sacríleg de la Lliga Anticolonial. Podreu deixar de formar-ne part quan us doni la gana, tot i que privareu als vostres nets del goig de veure el vostre holograma emmascarat, dintre de 50 anys a la sala «catigat» del museu d'Història de la Descolonització dels Països Catalans.

Esperem les vostres aportacions a al causa lliguista i xerinerolera.

Endavant!! A lluitar, a riure!! La colonització és pot curar!!

Si ho volem, podem deixar de ser un poble de zombies!!

Adhereu-vos a la Lliga Anticolonial!!

Comitè Homologador Central de la Lliga Anticolonial

CAMILO JOSE CELA, FEIXISTA

Visiteu la pàgina que ens ha enviat un usuari de l'Espr@i per conèixer qui és Camilo José Cela:

http://www.acontrafio.com/docu_cela.htm

ACCIONS CONTRA LA DISCRIMINACIÓ DEL CATALÀ A ALACANT.

Segons un usuari de l'Espr@i, l'Institut «Miguel Hernández» d'Alacant ha convocat un concurs literari en què estableix més premis per a obres en castellà que en valencià i que, a més, premia amb més diners les de castellà que la de valencià.

Aquest usuari de la nostra llista creu que convindria enviar protestes al fax de l'Institut 965 98 21 29 per aquesta discriminació negativa impròpia dels temps en què estem, i que vulnera l'esperit i la lletra de la seva Constitució.

Animeu-vos i protestem tots junts. Ω

El PSAN reclama que CIU i ERC abanonin la seva submissió al PP i PSOE i es sumin al projecte d'uns països catalans units i independents

El Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN), en el dia de l'aniversari de la Constitució espanyola de 1978, i davant les darreres declaracions de la delegada del govern espanyol a Barcelona i del president espanyol José Maria Aznar, considera:

1.- Que el pacte de CiU amb el PP durant aquests darrers anys ha significat la submissió del regionalisme conservador a l'agressió espanyolista constant al nostre país. El rebuig popular dels projectes més agressius (Ea les matrícules, decret d'humanitats, PHN, LOU...) ha dignificat el país i ha posat encara

més en evidència el trist paper de CiU.

2.- Que l'acceptació per part d'ERC de les condicions del PSOE de reduir les demandes d'un major autogovern a la reforma del Senat espanyol és un altre exemple de submissió d'un partit català a l'espanyolisme més tronat, fet que hauria de trobar una dura resposta per part de les bases honestament independentistes de l'històric partit de Macià i Companys, al qual l'actual direcció ha conduït cap a un sobiranisme amb cada vegada menys contingut.

3.- Que tant CiU com ERC continuen essent, dissortadament, par-

tits regionalistes de les quatre províncies autonòmiques del Principat de Catalunya, i que en la seva política real obvien la resta dels Països Catalans: si CiU deixa el País Valencià en mans del PP i anima el secessionisme que implica la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, ERC ni tan sols no se'n recorda, de la resta de la nació, en el seu pacte amb el PSOE (i tampoc no ho fa, com a anècdota reveladora, en l'exposició organitzada al Museu d'Història de Catalunya, a Barcelona, per commemorar els seus 70 anys).

4.- Que tant CiU com ERC deixen les afirmacions de Països Catalans i independentistes per a les

respectives joventuts, mentre dilueixen cada vegada més els postulats nacionals dels respectius partits, es llencen mútuament floretes (de Carod a Pujol i de Pujol a Carod) i són cada dia que passa més intercanviables.

Davant aquests fets, el PSAN reclama tant a CiU com a ERC que trenquin la seva relació de submissió amb el PP i el PSOE, respectivament, i que afirmen una política nacional pròpia, la qual, vista la nul·la voluntat dels partits espanyols d'assumir una reforma de la Constitució espanyola en el sentit de reconèixer l'existència de la nació catalana en la seva integritat i la possibilitat

d'exercir el dret d'autodeterminació, necessàriament ha de ser una política de Països Catalans i per la independència, que és la que el PSAN ha impulsat i defensat històricament i és a la qual voldríem que CiU i ERC es sumaren, com a partits catalans que són, de manera clara i decidida. Catalunya, 6 de desembre del 2001. Ω

>
> Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans
>
> psan@estelnet.com
> <http://www.estelnet.com/psan>
> <http://www.estelnet.com/lluita>

L'antifranquisme a Mallorca. VIII LLIBRE

(Les lluites dels anys seixanta i setanta)

Josep M. Llompart i la lluita antifeixista i antiimperialista (II)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

A patir d'aquella carta d'ànims i de suport a la meua inicial vocació literària, els contactes amb Llompart sempre foren enriquidors. Vaig col·laborar amb ell quan dirigia «La Columna de Foc» a «Última Hora», i sempre, quan li duia els meus articles al despatx de l'Editorial Moll, tenia un moment per a parlar de la situació política i cultural de la terra, encoratjant qualsevol actitud que, de protesta i justa revolta, pogués sortir de la joventut mallorquina.

Ens trobarem encara moltes més vegades, a reunions de la clandestinitat, en la fallida provatura de muntar el Pen Club, arran de la concessió de diversos guardons literaris (el primer que em va concedir fou el «Llorenç Riber» de narrativa l'any 1972; el darrer, el Premi de les Lletres, per la meua obra Notícies d'enlloc l'any 1987). Mentrestant, l'OCB que tan encertadament dirigí, ens serví, amb el seu consentiment, per a centenars i centenars de reunions que a poc a poc anaren enfortint els partits d'esquerra de les Illes.

Fer una relació extensa de les accions i activitats en les quals col·laborarem plegats seria una ximpleria. Foren moltes. Contactes, juntament amb Antoni Serra i diversos partits d'esquerra, per a portar les despulles de Gabriel Alomar; reunions per a l'èxit de la manifestació per l'Autonomia. La darrera vegada que el vaig anar a cercar per una acció estrictament política fou quan, com a Vice-President de l'Ateneu «Aurora Picornell», necessitàrem la seva col·laboració per a convèncer al batle socialista Ramon Aguiló de la necessitat de posar el nom d'Aurora Picornell a un carrer del Molinar. La dirigent comunista havia estat assassinada pels falangistes l'any 37, al cementiri de Porreres, amb altres companyes, i era hora que la ciutat pensés en la necessitat de servir la memòria dels homes i dones que donaren la vida per la llibertat.

Com sempre, com tenia per costum, sense reticències de cap tipus, col·laborà activament en tot el que li demanàrem.

Un dels fets que més influència tingué en el meu esperit fou l'actitud decidida que va prendre en defensa dels presos polítics de l'OEC quan, anys endavant, com a militant d'esquerreres, vaig ser detingut i empresonat. Era a les acaballes del franquisme i funcionava a Mallorca una Assemblea d'Intel·lectuals de les Illes que ell presidia. Quasi ningú volgué firmar la carta en solidaritat amb els companys que havíem estat empresonats. Tothom girava l'esquena als amics que la feien córrer entre la gent més significativa i coneguda del ram de la ploma. ¿Qui són aquests tres empresonats? Demanaven alguns. Els detinguts érem en Jaume Obrador, en Pep Capó i jo mateix, agafats per la Social arran de la presentació pública del partit. ¿Comunistes? No em volem saber res, de nacionalistes radicals! I no signaven. La carta, grogosa pel pas dels anys, encara la guard com un tresor en el meu arxiu. La va lliurar -firmada també per Jaume Pomar- al Governador Civil i textualment deia: «L'Assemblea d'Intel·lectuals de les Illes no pot passar per alt els darrers fets repressius que han colpejat a la classe obrera i a diferents lluitadors de diversos partits polítics només per haver gosat proclamar la seva llibertat i el seu dret a opinar i a intervenir lliurement dins aquest present nostre. La nostra tasca d'intel·lectuals ens fa més sensibles a alguns dels valors fonamentals que són garantia d'una societat justa i solidària... Per tot això, nosaltres, intel·lectuals democràtics, ens solidaritzam amb la protesta pública exercida per tots els lluitadors mallorquins». Finalment exigia la nostra llibertat immediata.

Més endavant coincidirem en l'homenatge a la dirigent del Front Popular Aurora Picornell. Ho record com si fos ara mateix.

Ajuntament de Ciutat 17 de gener de 1987. Ramon Aguiló rep una comissió pro-homenatge Aurora Picornell formada per (entre d'altres intel·lectuals): Josep M. Llompart, Lila Thomàs, Gabriel Janer Manila i Miquel López Crespi (en la fotografia els podem veure d'esquerra a dreta).

Era el matí de dia 17 de gener de 1987. Les nou en punt. L'indret: un conegut bar de la plaça de Santa Eulàlia. Feia temps que l'Ateneu Popular «Aurora Picornell», del qual érem màxims responsables Lila Thomàs, Francesca Bosch i jo mateix, tenia la intenció de retre un homenatge a la dirigent comunista, defensora dels drets dels treballadors de les Illes, Aurora Picornell. N'Aurora Picornell havia estat assassinada pels feixistes mallorquins en la matinada del cinc de gener de 1937. Havien passat ja deu anys d'ençà les primeres eleccions democràtiques i l'oblit, l'amnèsia històrica, es feia cada vegada més fonda. Retre un homenatge públic als homes i dones que donaren la seva vida per la llibertat, esdevenia, per als socis i simpatitzants de l'Ateneu «Aurora Picornell», un acte d'èstricta justícia. A poc a poc, aquell matí del 17 de gener, començaren a comparèixer els intel·lectuals i dirigents de l'esquerra mallorquina que moments després aniríem a veure el batle de Ciutat, Ramon Aguiló, per a demanar-li que el consistori dedicàs un carrer a la dirigent obrera assassinada pels feixistes feia cinquanta anys.

El primer a comparèixer va ser Guillem Gayà, membre del

PCB, antic dirigent comunista mallorquí (ingressà en el PCE l'any 1931). Després, l'estimada i recordada Maria Plaza, la vídua del dirigent socialista Andreu Crespi. A poc a poc hi comparegueren en Josep M. Llompart de la Peña, en Gabriel Janer Manila, en Miquel Ferrà i Martorell, n'Antoni Serra, en Ferran Gomila, en Guillem Ramis (del Moviment Comunista de les Illes, MCI), la mateixa Francesca Bosch, en Bartomeu Sancho (del PASOC) i alguns altres polítics i intel·lectuals.

La carta que l'Ateneu volia fer arribar al consistori ciutadà i que va ser reproduïda en el núm. 59 de Nostra Paraula, la revista del PCB (PCPE), deia:

«Els sotassignants, treballadors i treballadores, intel·lectuals i professionals de les Illes immersos en la tasca de recuperació de les senyes d'identitat del nostre poble i de l'esquerra, i que d'ençà fa molts d'anys lluitam pel recobriment de la nostra història, silenciada i perseguida en temps de la dictadura franquista, pensam que en apropar-se el cinquantenari de l'afusellament -el gener de l'any 1937- de la dirigent comunista i lluitadora per la llibertat i pels interessos dels treballadors, Aurora Picornell, és la data adequada per

retre públicament el merescut homenatge que tots els represaliats pel franquisme es mereixen per part del nostre poble. Pensam que, a més dels actes que en la seva memòria s'organitzaran, seria molt important que l'Ajuntament de Ciutat, tal com en el seu moment féu en dedicar uns carrers en homenatge als destacats lluitadors populars i intel·lectuals d'esquerra Emili Darder, Gabriel Alomar, Llorenç Bisbal, etc., també li dediqui un carrer a la barriada del Molinar -barriada en la qual va desenvolupar bona part de la seva activitat cultural i progressista n'Aurora Picornell. Per això demanam a l'actual consistori aquest acte de pura justícia històrica en el camí de la recuperació del nostre passat col·lectiu i de recobriment de les nostres personalitats més destacades en la defensa del poble treballador i de les classes populars mallorquines.

Palma, 17 de gener de 1987».

Signàvem el document, entre molts d'altres intel·lectuals i dirigents de l'esquerra mallorquina: Guillem Gayà, Maria Plaza, Josep M. Llompart de la Peña, Francesca Bosch, Ferran Gomila, Gabriel Janer Manila, Bartomeu Sancho, Miquel López Crespi, Pere Bordoy Pons, Rosario Ribeiro, Miquel Ferrà Martorell, Guillem Ramis, etc, etc.

El mateix dia (17-I-87), coincidint amb la reunió abans esmentada en el bar de la plaça de Santa Eulàlia que serviria per a intercanviar les darreres opinions abans d'anar a veure el batle de Ciutat Ramon Aguiló, el diari Balears es feia ressò de la campanya de divulgació que, des de feia setmanes, portaven a terme la direcció i els socis de l'Ateneu Popular «Aurora Picornell». Record ara mateix les innumerables reunions per a concretar detalls fetes a casa de l'inoblidable company d'esperances i de lluites, el tinent Rafel Morales i la seva esposa, n'Assumpta Massanet. Reunions on hi eren presents recordats amics

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA
VIII LLIBRE

de M. López Crespi

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

E P I

**PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR**

Aurora Picornell

de lluita del temps de la República, com el ja traspassat Gaspar Soler, o amics com Manel Domènech, la mateixa Francesca Bösch, en Pep Valero, na Lila Thomàs, en Miquel Rosselló, etc.

El Balears, fent-se ressò de la nostra campanya de divulgació de l'homenatge a les víctimes del feixisme deia:

«El Ateneo Popular 'Aurora Picornell' sollicitarà hoy al alcalde de Palma, Ramón Aguiló, que una calle de la ciudad lleve el nombre de esta dirigente comunista, víctima de la represión durante la guerra civil.

'Una representación del Ateneo Popular que lleva su nombre, y de diferentes personalidades del mundo de la política y de la cultura se entrevistarán hoy con el alcalde de Palma, Ramón Aguiló, para solicitar que una calle de la ciudad conmemore a Aurora Picornell... El alcalde recibirá a una representación del Ateneo Popular 'Aurora Picornell' y a estas personalidades reseñadas a mediodía de hoy».

L'endemà, el mateix diari Balears escriu (amb una fotografia en la qual es pot veure Ramon Aguiló, Josep M. Llompart, Lila Thomàs, Gabriel Janer Manila, Miquel López Crespi, Ferran Gomila i Bartomeu Sancho):

«El poeta y escritor Josep M. Llompart de la Peña, leyó, en nombre del grupo de personas que acudieron a Cort, la solicitud al alcalde. Llompart puso de

relieve que el consistorio presidido por Aguiló había dedicado diferentes calles y plazas de la ciudad a la memoria de personas que se habían destacado por defender los intereses democráticos durante el período republicano. A este respecto recordó que nombres como el de Llorenç Bisbal -alcalde de Palma en los primeros instantes republicanos-, Alexandre Jaume, diputado socialista también víctima de la represión, Emili Darder, último alcalde republicano, y a otros dirigentes históricos del socialismo, se les había rendido un homenaje dedicándoles una calle».

Record que n' Aguiló acceptà de seguida la nostra proposició. No hi hagué cap entrebanc per la seva part. El diari recull fidelment les paraules del batlle: «Transmitiré a mis compañeros de corporación este deseo, y tengo la seguridad que será bien acogido». En efecte, com hem dit abans, no hi hagué cap problema per part de l'Ajuntament de Ciutat per a dedicar un carrer de la barriada del Molinar a n'Aurora Picornell.

Un poc més endavant, la crònica de Balears finia amb aquestes paraules:

«A la entrevista con el alcalde de Palma estuvieron presentes, además de Josep M. Llompart, la dirigente del Partido de los Comunistas de Baleares (PCB), Francesca Bosch, el líder del PSOC, Bartomé Sancho, los escritores Miquel López Crespi y Antoni Serra...». Ω

UNIO EUROPEA

Perspectives per al comerç electrònic en el sector agrícola

I. Creixement del sector agrícola a Internet

Des de fa uns anys assistim a un increment espectacular de l'ús de les noves tecnologies i, especialment d'Internet, en tots els sectors econòmics que ha incidit també, en l'agricultura i el comerç de productes agrícoles. Internet ofereix una nova font d'informació així com també un nou mitjà de comercialització dels productes. S'estima que per a l'any 2001, hi haurà 25.000 pàgines actives per al comerç electrònic, de les quals es preveu que 1.000 o 1.500 es dediquin a l'agricultura i al sector alimentari. Als Estats Units, s'estima que a l'any 2005 el 14% del comerç electrònic estarà relacionat amb l'agricultura, la indústria forestal i la pesquera.

Atesa la importància d'Internet i el seu impacte en els diferents sectors econòmics, la Comissió Europea ha presentat un estudi sobre les aplicacions d'Internet en el sector agrícola i la indústria alimentària i les seves perspectives pel futur.

II. Beneficis i dificultats de la utilització d'Internet al sector agrícola

Els principals beneficis i inconvenients de la utilització d'Internet en el sector agrícola es resumeixen en les línies següents:

- El comerç electrònic pot oferir solucions a un mercat molt ampli, fragmentat i espacialment dispers com és l'agrícola. Molts aspectes de les empreses agrícoles, fins i tot a nivell d'explotació agrícola, poden gestionar-se a través d'Internet.

- Internet pot millorar l'accés dels productes agrícoles al mercat mitjançant una inversió limitada. A través d'Internet, operadors individuals en la cadena alimentària poden connectar-se sense veure's limitats per la seva localització geogràfica.

- El comerç electrònic podrà comportar progressos en el sector logístic i en el del transport. Aquestes millores es produiran en el sector agroalimentari paral·lelament amb el desenvolupament del comerç electrònic. Progressivament es generalitzaran les pàgines d'Internet amb fortes connexions entre comercialitzadors i distribuïdors.

- La integració dels productors i dels distribuïdors en

un mercat virtual pot comportar un declivi en els mercats (tant reals com virtuals). La creació de sistemes integrats amb bases de dades on-line permetran als agricultors fer comandes directament a la pàgina Internet del proveïdor així com consultar i comparar els diferents preus.

- Els agricultors es podrien beneficiar del marketing on line. Per exemple, en lloc de visitar un mercat o granja regularment, els costos de transport es restringirien als casos en què es realitzés una venda o compra i els costos de visites a mercats, es limitarien al temps dedicat a Internet. Tanmateix, el declivi potencial dels mercats tradicionals i la centralització de plantes de compradors i comercialitzadors podrien comportar desavantatges als productors en regions perifèriques degut als costos de transport.

- Podran sorgir oportunitats per a les cooperatives «on-line» o virtuals. Des de la perspectiva dels agricultors, les e-cooperatives podrien portar una solució per a què les petites empreses agrícoles incrementin la seva massa de negoci.

Tanmateix, cal tenir en compte que les operacions físiques de transport dels productes agrícoles continuaran existint i que caldrà garantir els trasllats en condicions òptimes atesa la naturalesa dels productes agrícoles i la seva facilitat per malmetre's.

L'informe conclou que Internet disposa del potencial d'introduir canvis en les estructures d'organització agrícoles. Tanmateix, la naturalesa diversa i fragmentada de les explotacions agrícoles europees dificultarà el desenvolupament del comerç electrònic en el sector agrícola i alimentari.

III. Aplicacions d'Internet a l'agroindústria

Actualment, la gamma d'aplicacions desenvolupades en el sector agroindustrial inclou bàsicament els anomenats «mercats virtuals» i les fonts d'informació.

Pel que fa a la primera aplicació d'Internet a l'agricultura, és a dir, els mercats virtuals, aquests poden servir, des del punt de vista de l'agricultor, per intercanviar factors de producció (o «inputs»), serveis i productes (o «outputs»).

Quant als factors de producció, existeixen nombroses pàgines a Internet de venda de

propietat immobiliària, productes fitosanitaris i veterinaris, maquinària i equipament agrícola, alimentació animal i fertilitzants. Pel que fa als serveis, a través d'Internet estan disponibles serveis logístics, de transport i d'emmagatzematge, serveis bancaris o serveis de tipus legal.

Les aplicacions a Internet per vendre productes agrícoles finals normalment existeixen en la forma de subhastes virtuals. Als Estats Units existeixen nombrosos exemples de mercats virtuals de bestiar i pàgines d'Internet on els agricultors venen directament al consumidor.

Pel que fa a l'ús d'Internet com a font d'informació, és possible consultar revistes i diaris especialitzats on line, anàlisis de mercats, informes meteorològics, consells d'especialistes i pàgines web tant d'indústries alimentàries com d'institucions encarregades de l'agricultura a tots nivells.

IV. L'acció de la Unió Europea

La UE té com objectiu estimular el desenvolupament d'un mercat interior per als serveis de comerç electrònic, protegint al mateix temps els interessos públics.

D'entre les accions dutes a terme per la UE fins a l'actualitat en podem destacar dues: la Directiva sobre comerç electrònic i la iniciativa e-Europa.

La Directiva sobre comerç electrònic preveu que es puguin prestar serveis a través d'Internet a tota la UE si es compleix amb la legislació de l'estat membre on l'empresa prestadora de serveis està establerta.

La iniciativa «e-Europa» es va elaborar per facilitar la introducció ràpida de la societat de la informació en diferents sectors d'activitat a la UE. Amb aquesta iniciativa es pretén: que Internet sigui una part essencial de l'educació bàsica, que es disminueixin els costos d'accés a Internet, que els estudiants i investigadors europeus treballin i aprenguin conjuntament a través d'Internet, que l'accés a Internet sigui més ràpid per a tots arribant a tot el territori i que augmenti la confiança dels consumidors en la compra online. **Ester Hortet i Mireia Font** Assessores en afers europeus Patronat Català Pro Europa. Ω

Antoni Gaudí també fou detingut per parlar sa llengua a sa terra

Va en homenatge al presoner del Bloc Nacionalista Valencià a Fontcalent per pintar «Parlem valencià»:

La detenció d'Antoni Gaudí.

Sense vanagloriar-se'n, i com qui compleix amb un deure sagrat, Antoni Gaudí actuava d'una manera que, a la pràctica, donava els següents resultats: a major repressió contra Catalunya, més rotunditat posava en la seva fe patriòtica. Ni davant de la força de les armes claudicava. Així, tenim un diàleg que mereix conceptualitzar-se d'antològic en els annals del nostre nacionalisme. És la polèmica que va sostenir Antoni Gaudí amb uns policies el dia 11 de setembre del 1924, en plena dictadura de Primo de Rivera, quan ben pocs gosaven obrir la boca. Enmig d'aquella discussió arribà el «jefe» dels guàrdies que l'increpaven.

Fatxendós i fora de si preguntà, en veure un home vell que contradeia en català les ordres que li donaven les «autoridades competentes»:

- Qué pasa? No sabe hablar español?
- És clar que en sé! -puntualitzà Gaudí- no em dona la gana parlar-hi.

- Vaya usted a la mierda.
- Seria una covardia abandonar la meua llengua en un moment de persecució.

- Vaya usted a la mierda- repetí el «jefe» amb l'estil propi d'aquell que no té arguments per a rebatre una opinió de manera raonada, però que insulta per sortir del pas i es fa l'enutjat a còpia d'improperis de mal gust. Després el va fer agafar pels guàrdies que comandava. Amb rapidesa, com si es tractés d'enxampar un criminal molt perillós van subjectar-lo violentament, mentre el «jefe» sentenciava:

- Queda detenido!

Més tard, ja en la comissaria de policia, tal com ha investigat minuciosament Joan Creixell i publicat a la revista Serra d'Or de setembre de 1987, varen interrogar l'arquitecte Antoni Gaudí d'aquesta manera:

- ¿Cómo se llama usted?
- Antoni Gaudí.
- ¿Qué edad tiene usted?
- 72 anys.
- ¿Qué profesión?
- Arquitecte.
- Pues su profesión le obliga a usted a hablar castellano.

- La professió d'arquitecte m'obliga a pagar contribució i ja la pago, però no a deixar de parlar la meua llengua.

- ¿Como se llamava su padre?

- Francesc Gaudí.

- ¿Qué es eso de Francesc?

- Un dels quatre policies que ajudaven el que preguntava va dir, dirigint-se al senyor Gaudí:

- ¡Si usted no fuese viejo le rompería la cara; sinvergüenza cochino!

- Jo a vostè no li insulto i vostè a mi sí.

- Jo parlo la meua llengua...

- El senyor Valls (detingut conjuntament amb Antoni Gaudí) diu en castellà:

- El señor Gaudí está en su perfecto derecho hablando en catalan.

- El «jefe» de policia:

- Ve usted, señor Gaudí, como su compañero habla el castellano.

- El senyor Gaudí:

- Sí, ja ho veig; però jo en tinc prou amb la meua llengua.

Ni sabien la importància que tenia l'home que havien detingut, ni volien assabentar-se'n.

Era hora de reprimir amb mà dura i no es tenien miraments de cap mena. L'opressió contra el nostre país intensificava les vexacions amb propòsits ben concrets: portaven com a objectiu anul·lar-nos la personalitat per sempre més. Podrien? Era una nova dictadura borbònica que tornava a calcar amb rigor els procediments de Felip V. Segur que Antoni Gaudí pensava que tampoc llavors aconseguirien ofegar-nos, però sí que una coacció molt severa portaria a greus violències i revoltaria el poble a no tardar.

Va morir Antoni Gaudí abans de poder-ho veure.

Tanmateix, per escrit ens ha deixat el seu clar diagnòstic:

«Un poble no es pot matar; es poden ofegar veus, tancar vàlvules, però llavors la pressió augmenta i creix el perill d'explosió. I si tantes vàlvules es tanquen, l'explosió és inevitable». Ω

Antoni Gaudí, Independentista.

A. Giménez-Camins. Edicions C. Febrer 1993 www.cnc-cat.org

A què juga La Vanguardia?

Redacció. Crec que seria quedar-se curt dir que el paper que ha fet La Vanguardia en tot el tema del doblatge al català de la pel·lícula «Harry Potter» ha estat d'una mala fe considerable. Els diaris de Madrid no ho hauran fet millor, suposo, encara que confesso que el meu masoquisme no arriba al punt d'haver-ho seguit en aquest tema. Però La Vanguardia sí que l'he anat veient, i realment n'he quedat corprès.

Ha quedat clar que la línia editorial d'aquest diari, en el fons, troba sobrer el doblatge al català. Les informacions que sobre el tema hi han aparegut han segregat menyspreu envers els moviments i col·lectius que han fet campanya perquè la pel·lícula «Harry Potter» es pogués veure en català, com manarien els cànons de la igualtat. El prejudici s'ha pogut veure en la selecció de cartes al director, quasi a diari. En aquest aspecte, i com a excepció que prova la regla, ha resultat una agradable sorpresa una carta escrita per un senyor holandès -un tal Henry Pedersman- que parlava de la «hipocresia» de molts dels qui ara ataquen el doblatge al català. Alhora defensava que els catalans poguessin i volguessin veure «Harry Potter» en català, remarcant que, de fet, el doblatge és una tradició a l'estat espanyol i que, a més, el català és un idioma amenaçat. Però la carta ha estat com un bàlsam de violeta entre un mar d'àcides bardisses.

Certament resulta irritant que cada vegada que s'encén el debat a l'entorn del doblatge al català, diaris com aquest busquin d'embolicar la troca amb la introducció del fals debat doblatge sí, doblatge no. Aquest no era el tema que es debatia en aquest cas. I, curiosament, durant tants anys, tampoc havia estat aquest un cavall de batalla fora de cercles intel·lectuals, quan el català era encara més marginat que avui. Només ha sortit aquest gra ara, quan el que es busca és el desprestigi del doblatge a un idioma ben determinat. Certament, els enemics del català saben molt bé el que fan.

El menyspreu d'aquest diari envers la llengua catalana al cinema es plasmà de manera ostensible entre els dies 1 i 4 de desembre passats. El dissabte dia 1 col·locava el següent titular a primera plana: «escaso público en la versión subtitulada de Harry Potter».

Caram, quines ganes de cantar victò-

ria! En veure tal exaltació davant el pretès «fracàs» del català, em vingué al cap el següent paral·lelisme: era com si a la primera pàgina d'esports hi hagués aparegut un titular que resés: Corretja venç Guardiola 6-0, 6-0.

Perquè, no estàvem equiparant temes totalment incompatibles. Quin sentit té comparar la quantitat de gent -sobretot nens- que han preferit veure una pel·lícula doblada amb la que ha optat per una versió subtitulada? Són aspectes absolutament incomparables.

Potser no hagués estat de 4 a 1 la proporció de nens madrilenys favorables a un doblatge sobre els subtítols?

Però el tractament del tema encara havia d'esdevenir més pervers el dia 4 de desembre. Al titular de la primera pàgina de cultura, al costat d'una foto del foyer buit (d'un cinema on s'ensenyava la versió subtitulada en català), s'hi apuntava -en pla contrast- que la pel·lícula havia trencat rècords. Acte seguit sotstitulava: «Un millón de espectadores, pero sólo 4.000 en la versión subtitulada en catalán». La veritat és que no entenc perquè s'abstingueren de posar directament «Los catalanes odian su idioma» o alguna cosa semblant. ¿No era aquesta la intenció del reportatge? Aviam. ¿Per què, sinó, no deixaven clar que el «millón» d'espectadors havia estat a nivell de tot l'estat, i els 4.000 només a vuit pantalles de tot Catalunya? ¿Per què no aclarien, per exemple, que si bé havien anat 200.000 catalans a veure-la doblada al castellà, en part havia estat perquè la projectaven a 82 pantalles, deu vegades més que la versió només subtitulada en català? O que la castellana era l'única versió publicitada, per exemple, a molts diaris i a la TV. Per rematar el reportatge, encara van tenir la mala fe de publicar una mena de mini-enquesta amb quatre persones que havien anat a veure la versió subtitulada en català. Ben bé a la recerca de la veu dels zulus!

Com a conclusió, no voldria pas posar en dubte l'èxit de la versió doblada. Segur que ha estat més gran que no el de la versió subtitulada en català. Normal. Però tampoc no puc posar en dubte que la presentació de les dades per part de La Vanguardia ha demostrat una mala fe lamentable. El mateix Galinsoga n'hagués estat orgullós. Ω

Situació colonial enquistada

Andreu Salom i Mir

Els renovats esforços de la diplomàcia colonial espanyola per reconduir, segons el seu criteri, les negociacions sobre el futur de la colònia britànica de Gibraltar, que ells qualifiquen de «situació colonial enquistada», deixen entreveure, tanmateix, el rerafons ideològic d'un estat que sintonitza ben poc -per no dir gens- amb els ciutadans i les comunitats no castellanes, a les quals nega el dret d'autodeterminació, un dret elemental

dels pobles reconegut en tots els convenis internacionals de l'ONU. Fora part de la retòrica patriòtica del poderós jacobí que no té cap intenció de respectar la voluntat del poble -cal veure ací- que mai un estat no és el poble. Sí, a més a més, hi afegim que els habitants del Penyal de fet, ciutadans britànics des del 1981- han assolit un nivell de vida superior als dels andalusos espanyols que, com es sabut, han d'emigrar per trobar llocs de

feina i millorar el seu status, és perfectament comprensible que els gibraltarenys no tinguin gaires desitjos d'integrar-se a l'estat espanyol.

Recordem, també, que el règim franquista en demanà reiteradament la devolució davant l'assemblea general i comitè de descolonització de l'ONU, -òbviament amb ben poc èxit. Els seus hereus ideològics (els del «patriotisme constitucional»), actualment al poder a Madrid, són els qui ara tornen insistir-hi amb més afany. El que no semblen tenir en compte -ja ens ho temiem- és que, en primer lloc, s'haurien de revisar a fons -si no anul·lar- tots els acords i disposicions del Tractat d'Utrecht (1713) que posà fi a la guerra de Succes-

sió d'Espanya i reportà a la Gran Bretanya uns excel·lents beneficis, car imposà la seva política d'equilibri europeu i afirmà la seva hegemonia marítima i comercial, a banda d'obtenir Menorca i Gibraltar (aquesta darrera havia estat ocupada per cert, amb col·laboració catalana). En el mateix tractat foren suprimides les constitucions i les llibertats nacionals catalanes, davant la negativa resolta dels representants de Felip V de respectar-les i de la renúncia anglo-austríaca a la seva protecció -ja sabem com va finalitzar la cosa: amb la caiguda de Barcelona l'11 de setembre del 1914 i una desfeta decisiva de la nació catalana.

Per tant, s'ha d'entendre que, si Espanya recupera Gibraltar, els

Països Catalans tendran també tot el dret a recobrar per a si llur propi territori i llur independència, que varen perdre davant les tropes borbòniques franco-espanyoles en la mateixa guerra, fet que fou ratificat en el tractat esmentat i en un altre posterior, el de Rastatt. Si una cosa és possible, l'altre també ho ha de poder ser. Si volem justícia per a uns, també l'hem de voler per als altres. Les «situacions colonials enquistades», com la de Gibraltar o els Països Catalans, no poden, efectivament, continuar existint en una Europa unida, lliure i democràtica, com tampoc no és possible establir una democràcia activa i solidària sobre un pòsit d'ocultacions, de manipulacions i de mitges veritats. Ω

L I T E R A T U R A

En Miquel López Crespí publica tres llibres nous i una antologia poètica

L'autor de sa Pobra Miquel López Crespí ha vist publicats recentment tres llibres nous de poesia, narrativa i història i una antologia poètica. Es tracta de la novel·la curta Un tango de Gardel en el gramòfon (Editorial 7 i Mig), el poemari Perifèries (Editorial Aguacilar), el llibre d'història Temps i gent de sa Pobra i d'una petita antologia poètica editada per la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern Balear.

Un tango de Gardel en el gramòfon forma part de l'important conjunt d'obres de Miquel López Crespí dedicades a narrar els fets de la guerra civil. Ens referim a novel·les com Estiu de foc (Columna Edicions), L'Amagatall (Premi de Novel·la «Miquel Àngel Riera»), Núria i la glòria dels vençuts (Pagès Editors) i Estat d'Excepció (Pagès Editors).

L'escriptor i professor Pere Rosselló Bover(1) ha dit d'aquest cicle de novel·les històriques i, més concretament, de L'Amagatall: «L'Amagatall forma part de tot un cicle novel·lístic, del qual Miquel López Crespí ja ha publicat altres obres, destinat a recrear el moment de la Guerra Civil a Mallorca. El llibre, per tant, neix d'un propòsit documental i didàctic força clar. Però l'autor, nascut l'any 1946, deu anys després del cop d'estat del general Franco, no ha viscut els fets que narra; tot i que sí n'ha patit les conseqüències. Com tota la denominada Generació dels 70, ha sofert l'escola franquista, el nacionalcatolicisme, la pobresa -material i, sobretot, intel·lectual- d'una llarga època de la nostra història, les repressions d'un règim que no respectava ni les idees ni les

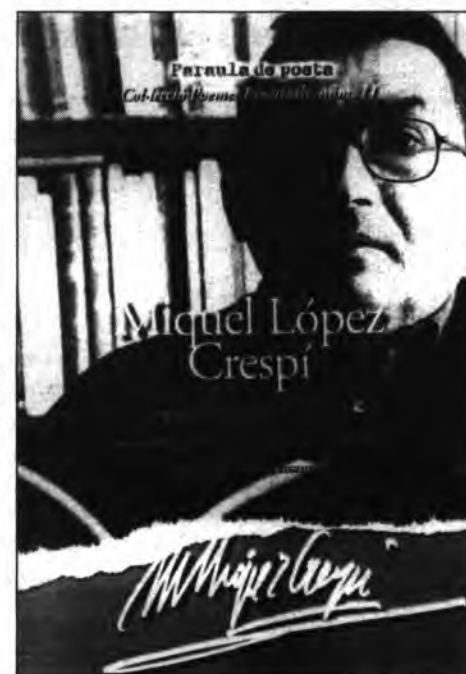
Pere Rosselló Bover

persones ni els pobles. En aquest sentit, Miquel López Crespí continua una línia inicial de la seva promoció, en la qual el compromís ideològic era un component essencial de la literatura. Després, amb la desmobilització dels anys vuitanta, molts d'escriptors han optat per cedir a les pressions del sistema i instal·lar-se en una literatura més d'acord amb els gustos actuals. Això és, amb el que és comercial, amb la inconseqüència, amb la comoditat, amb l'oblit... L'experiència de la Guerra Civil -una realitat que supera la imaginació més desbordada- encara ens pot furnir moltes històries dignes d'ésser novel·lades. Hom es demana per què no s'escriuen més llibres com

L'Amagatall».

Un tango de Gardel en el gramòfon continua, doncs, la línia iniciada fa uns anys amb tota aquesta sèrie de novel·les històriques que comentam.

Miquel López Crespí és novel·lista, autor teatral, poeta, historiador i assagista. L'autor començà l'any 1968 les seves col·laboracions (especialment literàries) en la premsa de les Illes: Diario de Mallorca, Última Hora, Baleares, Cort... Membre de l'oposició antifranquista ha deixat constància d'aquesta lluita per la llibertat del nostre poble en nombrosos llibres i articles, especialment en el llibre de memòries L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970 i en les obres d'assaig Cultura i antifranquisme i No era això: memòria política de la transició. D'ençà començaments dels anys setanta ha publicat més de quaranta llibres de narrativa, poesia, teatre, memòries, novel·la i assaig entre els quals podem destacar: Històries per a no anar mai a l'escola (narrativa juvenil); Necrològiques (narrativa); Homenatge Rosselló-Pòrcel (teatre); Notícies d'enlloc (narrativa); Crònica de la pesta (contes); Estiu de foc (novel·la); L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970 (memòries); Vida d'Artista (narrativa); L'Amagatall (novel·la); Cultura i antifranquisme (assaig); L'obscura ànsia del cor (poesia); El cicle dels insectes (poesia); Històries del desencís (narrativa); La Ciutat del Sol (narrativa); Els poemes de l'horabaixa (poesia); Planisferi de mars i distàncies (poesia); Punt final (poesia); No era això: memòria política de la transició

(assaig); Acte Únic (teatre); Record de Praga (poesia); El cadàver (teatre); Núria i la glòria dels vençuts (novel·la); Revolta (poesia); Un violí en el crepuscle (poesia); Rituals (poesia); Llibre de pregàries (poesia); Estat d'excepció (novel·la); Un tango de Gardel en el gramòfon (narrativa) i Perifèries (poesia). (Redacció)

(1) Pere Rosselló Bover es doctorà a la Universitat de les Illes Balears l'any 1986. És autor de nombrosos llibres de poesia (Antologia, Aplec de distàncies, Llibre de la selva i altres poemes i L'Hort de la Lluna). Ha conreat igualment la narrativa infantil (Les aventures d'en Tres i Mig i El fantasma del País del Vent). Com a investigador de la literatura catalana ha publicat nombrosos estudis, el darrer dels quals (Els paradisos perduts de Llorenç Vilallonga) esdevé una eina imprescindible per al coneixement del controvertit autor de Beam. Ω

H I S T Ò R I A I L I T E R A T U R A

Els hereus dels botxins

Igualment que la generació del Principat dels quaranta i cinquanta, molts de nosaltres (la generació d'escriptors mallorquins dels anys 70) estam fortament influïts per les repercussions de la guerra contra el feixisme, la revolució a Catalunya, l'extermini de grans sectors del moviment obrer per part del PSUC estalinista (liquidació del POUM, assassinat d'Andreu Nin; atac del PCE o destrucció de les col·lectivitats agràries anarquistes a l'Aragó; fi de la col·lectivització de les fàbriques a València, al Principat i quasi tota l'Espanya republicana). Són fets que ja aleshores commovien els més importants dels nostres escriptors. Més endavant l'exili forçós d'aquesta generació d'intel·lectuals antifeixistes condicionarà dramàticament tot el seu posterior desenvolupament. El 1945 es publica a Mèxic 556 Brigada Mixta, d'Avel·lí Artís Gener, «un bon reportatge de la vida a les trinxeres», segons Joan Fuster. Com Unitats de xoc de Pere Calders i Diari d'un soldat de Joaquim Casas. Més endavant hi ha dues novel·les cabdals que subratllen aquesta poderosa inflexió que representa la guerra i la revolució en la nostra literatura. Em referesc a Incerta glòria, de Joan Sales, i la més coneguda La plaça del diamant, de Mercè Rodoreda.

Tot aquest desgavell resta molt ben expli-

citat en el llibre de Joan Fuster Literatura Catalana Contemporània. Joan Fuster hi inclou: Mercè Rodoreda, Rafael Tasis, Xavier Benguerel, Joan Sales, Pere Calders, Agustí Bartra, Vicenç Riera Llorca, Lluís Ferran de Pol, Avel·lí Artís-Gener. I afegeix: «Per un instant, semblà que Catalunya es quedava sense homes de lletres. La mort sorprengué en l'exili alguns d'ells: Pompeu Fabra, Puig i Ferrer, Nicolau d'Oliver, Rovira i Virgili, C.A. Jordana, Francesc Trabal, Pere Corominas, Gabriel Alomar, Josep Carner».

Més sortosos foren els escriptors vinculats a la Lliga o els «catalans de Burgos» que, expatriats en vèncer la República el juliol del 36, pogueren tornar a Catalunya «victoriosos», fent costat a les tropes feixistes. És el cas d'un Joan Estelrich, de Ferran Valls i Taberner, de Manuel Brunet, de Josep Pla, de Josep M. de Segarra.

Però per als intel·lectuals d'esquerra, la presó i l'exili foren el càstig que el vencedor donaven a qui havia estat fidel a una terra i a unes idees de progrés i justícia social.

No cal dir que aquest món literari, aquests autors, la seva forma d'escriure, la manera que tenen d'entendre Catalunya i la lluita per la llibertat del nostre poble són els fonaments d'alguna de les meves novel·les (especialment de les dedicades a la guerra civil) i, no hi ha cap dubte, d'Estat d'Ex-

cepció (que acaba d'editar Pagès Editors).

Hi ha tota una sèrie de corifeus del Poder -de qualsevol poder, mentre pagui bé!-, l'exèrcit de «postmoderns» (els «cans guardians del capitalisme», que diria Paul Nizan) que, menfotistes i cíncics, pontifiquen des de totes les tribunes contra la temàtica de la guerra civil, l'herència antifeixista dels nostres intel·lectuals més importants (Gabriel Alomar, Rosselló-Pòrcel, Salvador Espriu, Pere Quart, Mercè Rodoreda, Pere Calders, per dir només un parell de noms). Escriuen que la guerra, la lluita clandestina antifeixista, el record literari del «maquis», l'experiència de l'exili, la possibilitat de novel·lar els anys de combat clandestí contra la dictadura, les conseqüències de la repressió contra la nostra cultura i el nostre poble són «temes antiquats». Bon bajoques, tots plegats! Semblen beneïts que només llegeixen la revista Hola o Diez Minutos!

Ben al contrari del que puguin opinar aquests servils, nosaltres pensam que mai com ara s'ha fet tan evident el pes cultural i polític de la victòria del feixisme l'any 1939, els quaranta anys de dictadura posteriors.

Per posar-ne dos exemples ben clars i llampants (entre milers de possibilitats semblants), en el mes de gener de 2001, el govern del PP atorgava a un conegut i cruel torturador de la Brigada Político-Social franquista,

el policia Melitón Manzanas, el títol de «heroi» (amb medalla inclosa i vint-i-tres milions d'indemnització a la família: el torturador havia estat assassinat per ETA a finals dels seixanta). És a dir, el que no s'havia atrevit a fer cap govern del dictador (ni el mateix Franco!) ho fa ara un govern de la democràcia. És això o no és supervivència del feixisme? Aberració d'aquest tipus només la pot portar endavant una societat, uns polítics, que té els fonaments arrelats ben fort dins la cloaca tènica del recent passat dictatorial.

Igualment, en la setmana del 12-16 febrer del 2001, el Congrés espanyol, mercès a la majoria del PP, s'ha negat a assumir una proposta del PNB per a condemnar el cop d'estat feixista de 1936. Sembla increïble, però és ben veritat (consulteu les hemeroteques!). La guerra, el feixisme, és pel que podem veure, més present que mai. Els hereus dels botxins (que diria el meu bon amic, el secretari general del PSM Mateu Morro) no volen que hi hagi memòria històrica, que es recordi el passat, que el poble pugui analitzar i jutjar tot el que s'esdevingué en aquests anys de crims, d'opressió, de manca de llibertats. La memòria històrica, se la guarden tota per a ells, que en tenen, i de sobres. Ω

(Miquel López Crespí)

Per un bon estil de treball

De vegades m'han retret en escrits i fins i tot en la vida real que tinc poc sentit lúdic o de broma quan parlem de temes polítics, socials, etc. Jo els responc que el meu sentit lúdic és per a moments de lleure, quan estic amb les amistats, de vacances o de marxa.

Però no crec que, per ex., una llista de debat sia -prioritàriament- per a tenir-hi sentit lúdic (bé: si s'escau d'acord, però no hi deu ser res «especialment prioritari»). Independència em pareix una llista seriosa i tranquil·la, però n'hi ha unes altres que no ho són.

El nostre nacionalisme té per costum, ja ho sé, barrejar l'esbarjo amb les opinions, amb el resultat que, de jovenets cridem consignes estratosfèriques (=qui més radical més guai), amb el resultat que es fan Maulets i semblants i, de majorets la cosa sol anar de resabuts i regraciosos (=qui més acudits conti i més descregut més guai): tertulietes inoperants. Tot plegat, tòpics per al consum que solucionen ben poca cosa.

El que hem de menester desesperadament és fer les coses bé, si no estarem sempre encallats, amb quaranta temes embossats i sense eixida (com estem, si fa no fa, des de fa la tira: els avanços són lentíssims i molt dificultosos i en aquest pas «no arribarem a temps»). En una llista de debat jo em prenc les coses seriosament: és que hi és el lloc adient per a rumiar-se-les-hi.

Altrament hom pot prendre's les coses seriosament i alhora gaudir i xalar. Jo almenys sí. I no sols fent trufa del martiri.

Les dissociacions (xalar-seriós) és tindre el pensament migpartit. De vegades hi ha també coses més interessants que xalar i que el sentit lúdic.

Les opinions són per a debatre seriosament i, si algú et duu la contrària, no cal desdir-se'n al primer desacord de ningú, si és sols per quedar bé o «no barallar-se». No cal «barallar-se», les coses poden ser debatudes civilitzadament, sense imperitències, sense calúmnies, sense insults, sense brometes sorrides, sense miradetes de complicitat, sense rialletes de conill, sense tensions excessives (si la gent vol: per a fer les coses malament no cal pensar-hi, per a fer-les bé sí que cal esforçar-s'hi).

A la cultura anglosaxona els valors del treball i de la realitat són temes forts, quasi sagrats. El treball no es deu mesclar, d'entrada, amb el xalar perquè el sol tòrcer, cal fer bé el treball per després xalar a gust i sense maldecaps, sense «stress». És un altre plantejament vital, més lògic i madur. A mi em convenç aquest tret de la cultura anglosaxona: és pràctic, realista, eficient i seriós. És fer bé les coses. No em convencen les «santas tradicions» de la cultureta mediterrània, ho sent: Jo vull vèncer i estic fart dels problemes eternitzats que arròseguem, no vull passar-me així 25 anys més, no em sedueix la idea.

Mentre no ens modernitzem en tots estos enfocaments continuarem essent els perdedors i restarem, com de costum, més a prop de la cultura africana que no pas de la nordeuropea/occidental. La cosa és així de lapidària.

Ser nacionalista de qualsevol tendència (mireu Malcolm X, Atatürk, Martin Luther King, Bismarck, Gandhi, M. Collins, Macià, Xirinacs...) té molt a veure amb la modernització i la millora de les valors morals. Parle, evidentment, dels nacionalistes reals, dels qui avancen i resolen bé els problemes, no pas dels qui es queden mirant-se el melic amb autisme i rient-se d'això i d'allò amb posat de superioritat siciliana i es diuen «nacionalistes».

FIRMAR O NO FIRMAR MANIFESTS DE SOLIDARITAT?

Una firma no costa res, però més coses, millor pensar-se-les.

Sóc partidari de fer tot allò correcte que sia

fàcil.

Quan sia més difícil o requeresca esforços, diners, etc. llavors destriar geoestràtegicament. No pas d'una manera egoista, sinó fent-hi convergir diverses apreciacions i consideracions. No sols un criteri. Jo ho faig així. A tal fi cal informació i experiència per destriar millor. Copsar-ne ramificacions i implicacions. La realitat no és mai fàcil ni simple.

Cal ser senzills com a coloms i prudents com a serps.

JUEUS, CRISTIANS, ANGLOSAXONS: LA LECTURA BÍBLICA I L'AUTODISCIPLINA ANALÍTICA.

Un exèrcit o un equip, ni que no tinguin guerres o partits oficials, han d'ensinistrar-se. La mentalitat anglosaxona és molt metòdica, sistemàtica. A mi m'encisa, trob la gent d'allà dalt fascinants i mir d'imitar-la des d'una comprensió interior de per què ells són així i tiren endavant, i nosaltres no.

He conegut prou gent del nord europeu i americà i estic convençut que són metòdics i sistemàtics per una qüestió cultural: tradicionalment han estat educats, des de petits, en l'estudi sistemàtic de la Bíblia, i això els fa ensinistrar-se molt a pensar (a través de contrastar versets sobre el que va bé o no va bé en la vida). Sempre estan cavil·lejant, tenen un costum analític profundament arrelat i amb moltíssimes derivacions, mentre els mediterranis pensem en falles, calçotades i sucosos plats de dieta mediterrània, que no autodisciplinen gens ni miqueta (sobretot els valencians i les zones rurals). No dic pas que no vinguin de gust, però d'aquests lluminosos plaers vitals no devem fer el rovell de la vida.

Per això ells són lliures i nosaltres esclaus.

Ells llegien i estudiaven durant els segles que nosaltres sols fèiem processons amb ciris i miraven qui el duia més llarg, i la que lluita la mantellina més cara. Ells ja llegien (la Bíblia generalment) quan a ca nostra la gent no volia ni aprendre a llegir per por de ser acusats -a la Inquisició per algun enemic- de llegir llibres prohibits (castigat amb foguera i confiscació de béns durant els Austries). Ho tenen realment molt arrelat i nosaltres no. Igualment, era molt més perillosa ací qualsevol recerca científica que no allà dalt, on tenien llibertat de consciència i de religió (origen de la resta de llibertats democràtiques modernes). De vegades, quan escric o llig, la gent del meu entorn em fa: «No llegegues/escrigues tant que t'eixirà fum»: es tracta sens dubte d'un atavisme de l'època inquisitorial, aquesta passió per l'analfabetisme.

Bé, aquest argument, que trob cert, també explica el per què els jueus són, entre els pobles semítics, els més desenvolupats, la seva lectura i estudi continu de la Torah (de mooolt abans que els luterans ho fessin amb la Bíblia) els dona avantatge. Si a Catalunya encara portem una mica d'avantatge a altres pobles mediterranis (si és que en portem) pot ser per que va ser traduïda la Bíblia al català molt abans que, per exemple, al castellà, i a més de traduïda va ser distribuïda i llegida per les èlites (els únics que sabien llegir aleshores) abans que l'integrisme cristià ho condemnàs i deixàs la lectura bíblica en mans dels sacerdots, com si fos un llibre secret o cabalístic. I, amb la industrialització i la Renaixença hi hagueren més reedicions. Aquesta és la teoria, si fa no fa, del millor deixeble del gran historiador britànic Arnold J. Toynbee a ca nostra: en Jordi Ventura. Per cert: en Toynbee ho diu encara més clar que en Ventura. Entendre bé la Història és bàsic per poder redreçar-nos-la. Ω

Ricard Colom de Castelló

Flaix FM comença a emetre per a tot l'Estat

Flaix FM continuarà emetent en català als Països Catalans i incorpora tres noves freqüències al País Valencià

Redacció. La fórmula musical que des de fa quasi deu anys emet Flaix FM es pot sintonitzar des d'aquesta setmana a l'Estat després que el Grup Flaix, de Miquel Calçada i Carles Cuní, arribés a un acord per impulsar, conjuntament amb el Grup Zeta, l'expansió d'aquesta cadena fora del territori dels Països Catalans. El nou grup passa a denominar-se Zeta Flaix, participat al 50 per cent per les dues empreses, tot i que només es comercialitzarà el nom de Flaix.

Calçada va explicar durant la presentació pública del projecte que la decisió del Grup Flaix per expandir-se fora de Catalunya es deu a la necessitat que «la competència, que ha seguit la fórmula iniciada per Flaix FM i que cada vegada és més tenaç, no ens barri el pas».

Flaix FM continuarà emetent en català per tot el territori dels Països Catalans (on incorpora tres de les freqüències aportades per Zeta Radio a Alcoi, Castelló i Fraga). Calçada va assenyalar que només «falta arribar a l'Alguer».

La programació en castellà s'emetrà des de Madrid, tot i que Calçada va assegurar que se seguirà «el mateix rellotge programàtic» que es fa des de Barcelona en català.

L'aspiració a llarg termini és arribar a superar el milió d'oients, sumant l'audiència que Flaix FM té a Catalunya i la que pot aconseguir arreu de l'Estat.

El pacte entre les dues emissores configura una cadena de ràdio amb setze freqüències, si se sumen les aportades pel Grup Flaix (Andorra, Barcelona, Perpinyà, Girona, Mallorca i Tarragona) i les que el Grup Zeta Radio té a l'Estat: Alcorcón, Tres Cantos, El Escorial (totes tres a Madrid), Saragossa, Andorra (Terol), Avilés (Astúries), Castelló, Alcoi i Fraga.

El nou grup va anunciar ahir la intenció d'expandir-se presentant-se a concursos adjudicataris de freqüències i pactant amb altres empreses. A més, no descarta possibles pactes en el sector de la televisió local, on el Grup Flaix participa també amb Flaix TV. Ω

«Godido catalán»

Un jove de Vic denuncia que rep missatges insultants des d'Amena després de demanar a la companyia ser atès en català

**Jordi Sunyer
VIC**

A principis d'aquesta setmana el vigatà Marc Datsira va trucar al servei d'atenció al client d'Amena des del seu telèfon mòbil per demanar informació sobre un dels serveis de la companyia i de seguida, després de presentar-se en català, va ser recriminat: «En italiano o portugués no; en inglés por favor». A partir d'aquí, i després d'un breu estira-i-arroña telefònic amb la noia que va atendre la trucada, Datsira ha rebut ja una dotzena de missatges al seu mòbil amb injúries com «godido catalán», escrit així, «serás borde» o «tonto catalán».

El guió de la trucada que ha desencadenat els insults no té pèrdua. Datsira explica que va demanar que li passessin amb algú que l'atengués en català, però la telefonista li va respondre que quan es fa una trucada al servei d'atenció al client el sistema la desvia a l'operadora que està disponible. Datsira, que entre d'altres raons es va donar d'alta a Amena perquè oferís un servei d'atenció al client en català, va contestar que si no l'atenien en la seva llengua es passaria a una altra companyia de telefonia mòbil.

L'operadora, després de remarcar-li que «la llengua oficial d'Espanya és el castellà», li va aconsellar que enviés un fax amb el seu número de DNI dient que es volia donar de baixa. Abans de penjar, Datsira va preguntar a la telefonista si l'opinió que ella tenia sobre el català era la mateixa que la d'Amena. Sense embuts, ella li va dir «que sí, que ho feia en nom de l'empresa». Una hora després d'aquesta conversa Datsira ja va rebre un missatge de text que deia «serás borde. Te recomiendo el servicio de mensajes a móviles de Amena. Descúbrelo en www.amena.com o llamando al 1474». Minuts més tard en rebia un altre que començava «Godido catalán...» (amb g) amb la mateixa cua que l'anterior. Al·l'arxiu acumula ara mitja dotzena titllant-lo de «godido catalán» i tres més de «tonto catalán» (també mal escrit).

Ahir al matí, Datsira va presentar una denúncia al jutjat de Vic per un presumpte delictes d'insults pels missatges insultants. També va posar en coneixement de l'Oficina del Consumidor que Amena promet atenció en català «que a la pràctica no té». Mentrestant, un portaveu de la companyia Amena qualificava els fets de «molt greus» i, en declaracions a El 9 Nou, avançava que s'ha obert «una investigació interna» per aclarir els fets. Ω

A França ja tremolen

Els francesos ja tremolen. I és que ja es pensaven que havíem mort, quan s'han adonat que encara respirem i cada cop amb més força. Després de molts anys de resistència política i cultural de la gent de la Federació d'Entitats de la Catalunya Nord i les escoles Bressola i Arrels, només han calgut un parell de manifestacions multitudinàries per a que l'estat opressor del nord tregui el seu veritable tarannà xenòfob i jacobí i recuperi el vell "Sigueu nets".

Ara ja els fem por. Ja no som una colla de folclòrics que passem la barretina tot anant a veure jugar l'USAP. Ara veuen que som joves, que fem concerts de rock, que fem actes moderns i que darrera de la barretina i l'USAP hi ha alguna cosa més que un vestit regional i un equip de rugby.

A més a més, a nivell institucional, la reordenació de dos partits catalanistes en el Bloc Català i la irrupció al Parlament europeu d'en Miquel Mayol, un ciutadà de Perpinyà, representant a ERC com a eurodiputat dels Països Catalans, els ha acabat de tocar.

Per tot això, han furgat en les seves misèries i han tornat a fer aparèixer el "Sigueu nets" que tan bon servei els va fer a mitjans del segle XX per quasi exterminar la llengua catalana del nord dels Països Catalans.

Aquest cop el "Sigueu nets, parlez français" ha estat substituït pel "Sigueu nets, mireu TF1!" publicat pel diari La Semaine du Roussillon en referència a la futura prohibició de les emissions de Televisió de Catalunya a la Catalunya Nord.

Però no ha estat aquest l'únic senyal que indica tremolor a França. La presència provocativa dels antidisturbis francesos a la manifestació de novembre passat o la prohibició a una parella de Perpinyà de registrar un nadó amb el nom de Martí escrit en català són mostres que s'ha acabat el riure i que ara van de debò. El que ells no saben és que NOSALTRES TAMBÉ i aquest cop GUANYAREM! Ω

La dieta mediterrànea resulta molt beneficiosa per prevenir les malalties del cor

Això explicaria que diversos països mediterranis tinguin un dels índexs de malalties coronàries més baixos d'Europa

La dieta mediterrània resulta molt beneficiosa per prevenir les malalties del cor, segons s'ha confirmat recentment a Barcelona en el XXI Congrés Europeu de Cardiologia.

La vitamina E, molt present a la dieta mediterrània, redueix el risc de patir atacs de cor en un 75% a qui ja s'ha detectat alguna malaltia coronària, segons diversos estudis clínics presentats en l'esmentat congrés mèdic.

En concret, l'estudi Chaos, realitzat a dues mil persones amb malalties coronàries detectades, ha analitzat de quina manera altes dosis de vitamina E eren efectives per prevenir-ne la complicació de l'estat. Els resultats han indicat que és molt efectiva per prevenir atacs de cor no fatals.

El president de la Societat Espanyola de Cardiologia (SEC), Alfonso Castro-Beiras, ha afirmat que l'estudi demostra que la vitamina E «podria frenar d'alguna manera l'evolució de la malaltia». Això explicaria que diversos països mediterranis tinguin un dels índexs de malalties coronàries més baixos d'Europa, gràcies al benefici de la dieta mediterrània, rica en vitamina E.

Aquesta dieta o alimentació mediterrània conté factors protectors per a les malalties coronàries. El consum, entre d'altres, d'oli d'oliva, peix i vegetals és considerat pels especialistes com un hàbit saludable tant per a les persones sanes com per als malalts cardíacs.

La més sana del món

Aquestes conclusions del Congrés Europeu de Cardiologia no han suposat una sorpresa, ja que els especialistes en nutrició consideren des de fa temps que la dieta o alimentació mediterrània és la més sana del món.

La dieta mediterrània està integrada fonamentalment per arròs, pa i pastes alimentoses, llegums secs, fruita fresca, oli d'oliva, vi amb moderació, hortalisses (amanides, verdures...), fruita seca, força peix i no gaire carn -preferentment de cabra, d'ovella i també de porc, la qual cosa inclou també els embotits, sense oblidar el conill i les carns blanques (pollastre, gall dindi, etc.)-, alguns formatges i altres productes lactis (iogurts).

La dieta mediterrània i alguns dels aliments que la integren, com els llegums secs i l'oli d'oliva, no gaudien de molt prestigi fins no fa gaire, i fins i tot alguns havien fet creure que no convenien per a la salut.

El descobriment o revalorització d'aquesta dieta, contraposada a la manera de menjar dels països anglosaxons i nòrdics, ha vingut precisament des de prestigioses universitats nord-americanes després de rigorosos estudis sobre nutrició equilibrada. Ja fa temps que els mitjans de comunicació descriuen l'alimentació mediterrània com sana, rica, equilibrada, variada i gustosa, i amb una gran qualitat refermada pels gourmets més prestigiosos del món.

L'origen de la dieta mediterrània es remunta a l'Edat Antiga, a Mesopotàmia i Palestina, on l'alimentació es basava en

tres elements: blat, oli d'oliva i vi.

Aquests mateixos productes eren la base del que es menjava en el món grecoromà. Avui en dia podem considerar que la dieta mediterrània inclou uns menjars variats propis de països on la disponibilitat d'aliments tradicionalment no ha estat molt alta en quantitat, però sí molt variada: la frugalitat, encara que sigui forçosa, i la varietat en l'alimentació són sempre positives per a la salut humana.

Promoció

La Generalitat de Catalunya està portant a terme, des de fa temps, una campanya de divulgació internacional de la dieta mediterrània, ja que la seva popularitat afavoreix l'economia catalana a l'impulsar el sector primari.

En aquest sentit, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (DARP) fomenta iniciatives per donar a conèixer els productes agroalimentaris catalans arreu del món i per promoure la dieta mediterrània, mitjançant l'empresa pública Promotora d'Exportacions Catalanes, SA (Prodeca). Aquesta promoció s'ha desenvolupat en els darrers anys en llocs com Estats Units, França i Alemanya, entre d'altres.

Pel seu enclavament a la conca mediterrània, Catalunya gaudeix d'una situació de privilegi, potenciada pel clima, la diversitat biològica i l'alimentació. Aquesta situació li permet exportar a tot el món els avantatges d'un tipus d'alimentació de fama mundial. Ω

LA NOSTRA CUINA

Pollastre amb absenta

Ingredients: Pollastre, all, julivert, ametlles torrades, pebre negre, sal, oli i absenta.

Preparació: Es socarrima i es renta el pollastre; després es talla en trossos petits i es fregeix, amb oli i un pessic de sal i pebre, en una cassola. Quan es comença a fer ros, s'hi afegeix all i el julivert trinxats i les ametlles, picades al morter. Quan la picada és rossa, s'hi tira un bon raig d'absenta, es tapa la cassola i, passats dos minuts, s'apaga el foc.

Guatlles al niu

Ingredients: Guatlles, cansalada magra, ceba, puré de patata, all, julivert, oli, conyac, vinagre i sal.

Preparació: Es renten i es freguen les guatlles senceres amb una dent d'all, es salen i se'ls posa una mica d'all i julivert picat a dins. Després, es lliguen amb un cordill al voltant, per plegar-los les ales i les potes. Es pica una mica de ceba ben fina i es posa en una plata per anar al forn.

Sobre el llit de ceba, s'hi posen les guatlles. Després, s'hi tira un raig de oli i es cobreix cada guatlla amb un tros de xulla de cansalada. Sobre la cansalada s'hi tira un raig de conyac i unes gotes de vinagre i s'enforna. Quan estigui rostides, se'ls treu la cansalada i es deslliuen. Es pica bé la cansalada i es barreja amb la ceba i el suc del rostit. Es posa cada guatlla sobre una cullerada grossa de puré de patata i se li tira una mica de suc amb la picada pel damunt.

Perdius a la vinagreta

Ingredients: Perdius, cebes, alls, llórer, llimona, oli, vinagre, sal i pebre negre.

Preparació: Es renten les perdius, es freguen amb mitja llimona i s'adoben amb sal i pebre molt. Es passen per la paella a poc foc, amb un bon raig d'oli i un pessic de sal i es deixen ofegar, tombant-les sovint, per a què no agafin color. Llavors es posen en una cassola amb oli nou, un raig de vinagre, unes quantes cebetes pelades, unes quantes dents d'all, una fulla de llórer, un pessic de sal i una mica de pebre molt. Es tapen i es deixen coure a poc foc, durant un parell d'hores. Mitja hora abans d'acabar, s'hi afegeix un bon raig de vinagre i es torna a tapar fins que acabi.

S A P O B L A

Dinar del GOB a can Quic de sa Pobla

Redacció.- El passat diumenge dia 16 de desembre hi va haver un dinar dels socis del GOB al restaurant can Quic de sa Pobla amb l'objecte de donar els premis Alzina i Ciment als organismes triats al dinar de l'any passat i votarels premis Alzina i Ciment d'enguany.

Se va donar el premi Alzina als Ajuntaments d'Artà, Capdepera i son Cervera per haver recollat la creació del Parc Natural de la Península d'Artà, a l'Ajuntament de Puigpunyent per haver duit a terme un programa d'estalvi d'aigua que fou tot un èxit i a l'Altre Senalla, una associació de comerç just i solidari que ajuda al Tercer Món.

A la votació del Premi Alzina d'enguany, va guanyar la Conselleria del medi Ambient, ja que en poc mes de tres mesos la xarxa d'espais naturals protegits de les

Representants dels ajuntaments d'Artà, Capdepera i son Cervera en el moment de recollir els Premis Alzina del GOB

illes ha experimentat un creixement sense precedents: Ses Ufanes, s'Albufereta, la Península d'Artà, ses Salines d'Eivissa i Formentera, les reserves del Cap des Freu. El segon premi fou per La Coordinadora Salvem ses Ufanes de Campanet i la Plataforma en defensa del Prat de Sant Jordi

marítics arreu del nostre litoral i el seu rebuig a la creació de Parcs Naturals a les Balears. El tercer premi Ciment ha estat per Unió Mallorquina per les seves darreres actuacions que han recordats els tics d'altres èpoques caracteritzades per un gran desenvolupisme. Ω

i s'Aranjassa que està en contra de la macro-depuradora de Ciutat.

El premi Ciment va recaure al Ministeri de Foment per l'aprovació del Pla director de l'Aeroport de Mallorca que preveu obres a fi de possibilitar duplicar el trànsit de passatgers. El Ministeri ha aprovat aquest pla i d'altres iguals pels aeroports de Maó, Eivissa i son Bonet, cosa que pot implicar una catàstrofe a les nostres illes. El segon premi serà pel Ministeri de Medi Ambient per la seva dèria de construir passetjos

Fa 8 mesos que en Francesc Tugores i na Margarida Petrus han obert la botiga d'ordinadors FP Computer al carrer del Mercat de sa Pobla. Tel. 971 545 134

Fa 4 mesos que en Tomeu Quic regenta el Restaurant del poliesportiu de sa Pobla. Organitza dinars i sopars de nocces, comunions, dinars d'empresa, etc. Tel. 971 541 865

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

.....C.P.

Població

C.I.F.Tel.

M'interessa una subscripció

ANUAL 30,05 € (5.000 PTS)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitatNúm. sucursal

Compte núm.

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

Festes de Nadal i de Cap d'any

Salutació del President a la Premsa Forana

Durant aquestes festes de Nadal i de Cap d'Any sembla que tot ens convida a la reflexió i la calma. El nostre estat d'ànim se presta a posar les coses en la proporció deguda, a valorar allò que el tràfec de la tasca diària pot passar desapercebut o que no saben calibrar en sa justa mesura. Per això aquests dies són sens dubte el moment adequat per reflexionar sobre el paper que juguen en la vida del nostre poble els mitjans de comunicació que no s'ocupen dels grans esdeveniments a nivell mundial, sinó que ens apropen a cada un de nosaltres les fetes i les coses que tenim a l'abast de la mà i que constitueixen el bessó de la nostra vida quotidiana. Aquests fets són els que configuren la nostra convivència i ens mostren que efectivament l'home, els homes i les dones de les nostres viles i ciutats, són la mesura de totes les coses. Per això és tan important la funció de les publicacions que anomenem Premsa Forana, fenomen típic de Mallorca, i que demostra la necessitat que sentim de conèixer les vicissituds de l'àmbit vital més proper i més nostrat. Si be ho consideram, aquesta és l'esfera on s'ha de començar a fer poble en el sentit transcendental de la paraula. Per això és tan

important el paper que han jugat les publicacions de la Part Forana en la defensa d'alguns dels trets més importants de la nostra identitat col·lectiva: la nostra llengua, acostant-la a tants de mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterencs que no han tengut la oportunitat de llegir-la assíduament; les nostres festes, moltes d'elles recuperades a partir d'iniciatives sorgides dins els grups culturals que normalment han agomolat les publicacions de la Premsa Forana; els nostres costums, amenaçats per una interpretació de la globalització que molts confonen amb la uniformització a nivell mundial. Davant del perill d'anorreament de la nostra personalitat que tot això suposava, tenim l'obligació de preservar la nostra riquesa cultural, que és la que ens permetrà ésser cada vegada més universals perquè serem cada vegada més mallorquins, més menorquins i més eivissencs. En aquest sentit és evident que les publicacions de la premsa Forana contribueixen essencialment en fer poble. En nom del Govern de la nostra comunitat autònoma, desig que no vos manqui la il·lusió i la fe per seguir fent aquesta tasca en bé de tots els balears. Bons festes a tots. Ω

Francesc Antich i Oliver
President de la Illes Balears